

မြန်မာ

အချစ်ညီမျှခြင်း :

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဦးတာဝန်အစဉ်သုံးပါး

ပြည်ပဟောင်းမှ ပြန်လွှဲရေး	ဒီအခန်း
တိုင်းရင်းသားစုညှိုးလှုံ့ညှုံ့ဝယ်မှ ပြန်လွှဲရေး	ဒီအခန်း
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီအခန်း

စည်းကမ်းလိုက်နာ အေးကင်းကျာ
စည်းကမ်းရှိမှု တိုးတက်ပညာ
စည်းကမ်းကိုက်ညီ အေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားရဖော်
ပတ်ဝန်းကျင်သောတာဝန် ဖြစ်သည်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုးပြင်ပဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ရောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေဆဲပုဂံကဲ့သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ❖ အပျိုးသားပြိုင်လည်ပြည်လုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံသည် ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဝေဖန်ပုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဒီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီဆိုင်ပစ္စည်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ပို့ရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုပြင်ရေး။
- ❖ အပျိုးသားအတတ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အယူအဆစနစ်များ အပျိုးသားရေး လကျားများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်မိတ်မတ်တစ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျွမ်းကျင်စွာ နိုင်ငံရေးနှင့် ပညာတတ်မြင်ပေးရေး။

မြေရိက္ခာ

အချစ်ညီမျှခြင်း

နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုသော (၂၁ရာစုခေတ်မှာဆိုရင် အပျိုကြီးစာရင်းဝင်နေပြီဖြစ်သော) အသက်အပိုင်းအခြား တစ်ခုသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် 'ရူပါချို' ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ "အချစ်" ဆိုတာ မူးလို့ ရှုချင်စရာ ဇာတ်မရှိခဲ့။ ရူပါရဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာဟာ အချစ်နဲ့ မနီးစပ်ရလောက်အောင် ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ စိတ်မဝင်စားရလောက်အောင် ကြည့်မကောင်းတာမျိုးလည်း

ရွှေသင်္ဃာတေ

မဟုတ်။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ရှုပါ့ကိုစိတ်ဝင်တစားနဲ့
ချစ်ခွင့်တောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်မှကိုမရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ
ပြောရင်ကြားတဲ့သူတွေ ယုံပါ့မလားတောင်မသိပေ။

တကယ်ပါ. . . ။

အခုချိန်ထိ ရှုပါ မကြားဘူးသေးသည့် တစ်ခွန်း
ကည်းသောစကားသည် ရည်းစားစကားပဲ ဖြစ်လေသည်။

ပုတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးအစားထဲလည်း မပါ။ ပိန်ပိန်
ရှည်ရှည်မြင့်မြင့်မားမား ကလန်ကလားမျိုးလည်း မဟုတ်
ဘဲ၊ ငါးပေလေးလက်မရှိသော အရပ်အမောင်းနဲ့ ကိုယ်
လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ပြောစရာမရှိ။ အသားအရည်ဆို
လည်း ရှုပါအသားအရည်ဟာ အတော်ကို ဖြူဝင်းစိုပြည်
ပါသည်။ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်မလား။ စကားအပြောအဆို
အမူအရာကိုပဲကြည့်မလား။ သာမန်မိန်းကလေးတွေ
ထက် လေးငါးဆလောက်ကို ရှုပါသာပါရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့

များ ရှုပါ့ကိုချစ်ခွင့်တောင်းတဲ့သူ မရှိသလဲဆိုတာကိုတော့
ရှုပါလည်းမပြောတတ်။ ရှုပါ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ယောက်ျား
တွေကဲ့ သိပ်ဂရုတစိုက် သဘောမထားတတ်တာလည်း
ပါမည်ထင်ပါသည်။

ဆယ်တန်းတုန်းကလည်း စာမေးပွဲကို အမှတ်
ကောင်းကောင်းနဲ့အောင်ဖို့ တစ်ခုကိုသာ ရှုပါ့စိတ်ထဲ
ထားခဲ့တာ။ ကျောင်းစာကလွဲလို့ ရှုပါ့အတွေးထဲမှာ
ဘာမှမရှိခဲ့။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမိတ်ကပ်တင်ဖို့ နေနေ
သာသာ တစ်ခါတလေဆိုရင် ဆံပင်ဖြိုးဖို့မေ့ခဲ့သော
နေ့တွေတောင် ရှိခဲ့ဖူးရဲ့။ ဖြိုးရသင်ရမှာဆိုးတယ်ဆိုပြီး
ယောက်ျားလေးတွေလို ဘိုကေတိုတိုလေးညှပ်ထားတဲ့
ဆံပင်ကိုတောင်မှ အဲဒီလိုဂရုစိုက်တာ။ အဝတ်အစား
ဆိုရင်လည်း ဘာအရောင်၊ ဘာအဆင်ဆိုတာ ရွေးချယ်
နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဝီရိယလှိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်မျက်စိရွေး

ကို ရောက်လာတဲ့ ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်တာပင်။ ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်တက်ဖြစ်တော့လည်း အဲဒီအတိုင်း။ ဘွဲ့နှစ်ခုရပြီးလို့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အခြေကျသွားတော့လည်း ဆံပင် နည်းနည်းရှည်လာတာကလွဲလို့ ရူပါပုံစံက ဘာမှ မထူးခြား။

အဲဒါကြောင့်လည်း နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အသက် အရွယ်အထိ ဘာနှလုံးသားတံခါးခေါက်သံမှ မကြားခဲ့ရတာထင်ပါရဲ့။

အတူကျောင်းတက်ဖော် သူငယ်ချင်းတွေမှာတော့ အိမ်ရှင်မဖြစ်သူတွေဖြစ်၊ အိမ်ရှင်မဘဝကိုပြောင်းဖို့ ကြိုးပမ်းသူတွေကကြိုးပမ်းနှင့် တိုးတက်ကုန်ကြပေမယ့် ရူပါကတော့ ဒုံရင်းကဒုံရင်းပင်။ Misc တတ်နေစဉ်မှာပဲ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စုပြီး ကွန်ပျူတာကုမ္ပဏီလေး တစ်ခု ထောင်ဖြစ်ပါသည်။ စလုပ်ကြတုန်းကတော့ သုံး

ယောက်စလုံး တက်ညီလက်ညီ တက်တက်ကြွကြွပေမယ့် တကယ်အလုပ်ကောင်းချိန်မှာ သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ရှင်မဘဝရောက်သွားသောအခါ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးရဲ့တာဝန်သည် ရူပါပုံစံပေါ် ရောက်လာတော့သည်။

နဂိုကတည်းကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလှအပပြုပြင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော ရူပါအတွက်တော့ ပိုလို့တောင်အလှအပနှင့် ဝေးနေခဲ့ပါလေရော။

'အပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မလို့လား... သုံးဆယ်နီးပြီနော်' ဟုဆိုလာသူတွေက ဆိုလာကြသောအခါ ဒီအတိုင်းသာ ရူပါပြုံးနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အပျိုကြီးမလုပ်လို့ ရူပါက ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဘယ်သူနဲ့အိမ်ထောင်ပြုရမှာလဲ။ အဖေကြီးနဲ့ အမေကြီးကတော့ ရူပါအတွက် သတို့သားရှာပေးမယ့် မိဘတွေထဲမှာ မပါပါ။ အစ်ကိုကြီးတောင်မှ အခုအသက်လေးဆယ်ကျော်ပြည့်

ငါးဆယ်နီးတဲ့အထိ လူပျိုကြီးပဲရှိနေတုံး။ အဲဒီတော့လည်း
ရူပါ ဒီအတိုင်းနေရုံပေါ့။

အပျိုကြီးလို့ နာမည်တပ်ပြီးခေါ်ကြတော့လည်း
ရူပါကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ဘယ်တော့မှလည်း
ရူပါအတွက် ကြင်နာသူတစ်ယောက် ရှိလာလိမ့်မယ်လို့
ရူပါမထင်။

ဒါပေမယ့် . . . ရူပါအထင်တွေ လွဲနေခဲ့ပါသည်။

၂။

'သားငယ်နော် သားငယ် . . . တစ်နေ့တစ်နေ့
သူငယ်ချင်းတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ အပြင်ထွက်လိုက်၊
အိမ်မှာလာပြီး သောင်းကျန်းလိုက်၊ စားလိုက်၊
အိပ်လိုက်နဲ့ ကျောင်းပိတ်တဲ့သုံးလမှာ အချိန်တွေ
ဖြုန်းပစ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ အကျိုးရှိတဲ့ သင်တန်း
တစ်ခုခု တက်ရင်တက် . . . ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်မှာ
ထိုင်ပေးရမယ်'

မေမေမီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ထင်ပြီး ကားသော့ကို တိတ်တိတ်ကလေးယူကာ လစ်မယ်ကြံကာ မှ မေမေကအိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ ဘွားကနဲပေါ်လာကာ ပူညံတော့သည်။ ညတုန်းကတည်းက အိမ်အပြန်နောက်ကျလို့ အဆူခံထားရတာ။ မနက်ကျမှ ဆက်ဆူဦးမယ်လို့ မေမေက ဆက်ရန်ကြော်ငြာထားတာ။ မေမေအဆူလွတ်အောင် တိတ်တိတ်ကလေးထွက်တော့မှပဲ ကွဲခနဲမိတော့သည်။

‘ဒီနားလေးခဏပါ မေမေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တင်ပါ’

‘မရဘူး... မင်းဖေဖေကမှာထားတယ်၊ ဒီနေ့ သားငယ်ကို အိမ်ထဲကနေအိမ်ပြင်ကိုတောင် ပေးမထွက်နဲ့တဲ့ ညတုန်းက အရမ်းညဉ့်နက်တဲ့ အတွက် ဒဏ်ခတ်ရမယ်တဲ့’ သွားပြီ။

မေမေကိုတော့ ချွဲနဲ့ပြီးချော့လို့ရပေမယ့် ဖေဖေကတော့ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက တော်ရုံဆိုရင် ဆူလေ့ပြောလေ့ ဒဏ်ပေးလေ့မရှိ။ ဒဏ်ပေးရင်လည်း လိုက်နာမှသက်ညာတာ။ မလိုက်နာရင်တော့ ပိုလို့တောင်ဒဏ်ပေးသေးရဲ့။ သားငယ်ကလည်း သားငယ်ပါပဲ။ တကယ်ဆိုရင် ဖေဖေက တစ်နှစ်မှာတစ်လ လောက်သာ အိမ်မှာနေရသူ။ ဖေဖေအိမ်မှာရှိတဲ့ တစ်လဆိုတဲ့အချိန်လေးမှာတောင် သားငယ်သည် အိမ်မှာငြိမ်ငြိမ်မငှ နိုင်ပေ။

တစ်လလောက် အိမ်ထွင်းပုန်းနေရတာကိုပဲ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ဂူပိတ်ပြီးတရားကျင့်ရသလိုကို ထင်ရတာ။ အိမ်ထဲမှာနေရလို့ ဖုန်းပြောရတယ်လို့လည်း မကင်ကြပါနဲ့။ ဖုန်းလည်း ဆယ်မိနစ်ထက်ပိုပြီးမပြောရ။ ဟန်း(ဒ်)ဖုန်းတွေကိုလည်း ဖေဖေကသိမ်းထားသလိုပဲ။

မေမေအိမ်မှာ တစ်လပြန်နားပြီးတော့များ သင်္ဘောပြန်
တက်သွားပြီးရင် သားငယ်တို့တစ်နှစ်လောက် ခေတ်နောက်
ကျကာ ကျန်ရစ်သည်။

ကိုယ်လိုက်ဖို့ကြံထားတဲ့ ကောင်မလေးက သူများ
နောက်ပါသွားသလို ဘော်ဒါတွေထဲမှာ ကိုယ်လိုက်မမိတဲ့
ပြောင်းလဲမှုတွေရှိကုန်တတ်ရဲ့။ AllZ မှာ အင်္ကျီဒီဇိုင်း
အသစ်ရောက်တာလည်း မသိလိုက်ရ။ Sketcher မှာ ဖိနပ်
ဒီဇိုင်းအဆန်းထွက်တာလည်း နောက်ကျနဲ့ သားငယ်တို့
က သူငယ်ချင်းတွေအလယ်မှာ တောတျိုးကန်းလေးကို
ဖြစ်လို့။

ဒီတစ်ခေါက်တော့ အဲဒီလိုအဖြစ်မှခံနိုင်တော့ဘူး
လို့ အားခဲထားတာ။ အခုတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျပါပြီ။
'သားကြီးနဲ့မီးမီးနဲ့ အကြီးနှစ်ယောက်ကို ငယ်ငယ်
ကတည်းကနေ အခုသူတို့အိမ်ထောင်နဲ့ သူတို့ဖြစ်

သွားတဲ့အထိ ထိန်းသိမ်းရတာ တစ်ခါမှမပင်ပန်း
ဘူး။ ဒီလောက်မပြောရဘူး။ သားငယ်အရွယ်
ရောက်လာတော့မှပဲ မေမေလည်း ခေါင်းက
ဆံပင်တွေတောင် ကျွတ်ချင်တယ်။ တကယ်ပဲ. . '
'သားက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ မေမေရဲ့၊
မေမေတို့က အတင်းကို စိတ်ပူနေတော့တာ
ကို. . . မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်'
'ကလေးတို့ မိန်းကလေးတို့ဆိုရင်တော့ အခုလို
အပင်ပန်းခံပြီး ပြောမနေတော့ဘူး။ ခေါင်းကို ခပ်
နာနာခေါက်ပြီး အခန်းထဲမှာပဲ သေ့ခတ်ထားလိုက်
တော့မှာပေါ့။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဒီအရွယ်
မှာ လမ်းမှားရောက်သွားမှာစိုးလို့ ထိန်းပေးနေတာ
သားငယ်ရေ၊ မကောင်းတာတစ်ခုခုမှာ ရေလိုက်
မှားသွားရင် တစ်သက်တာလုံး ရင်ကျိုးရပြီပဲ'

မေမေလည်း အရင်တုန်းက သားငယ်ကို ဒီလောက် မဆူ မပြော။ ဖေဖေပြန်ရောက်လာပြီးတော့မှ ဖေဖေဆီ ကဓာတ်တွေ ကူးသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေဆူတဲ့လေသံ အတိုင်း တစ်လေသံတည်း ဖြစ်လာသည်။

‘သားကြီးဆိုရင် ဘယ်လောက်အေးဆေးသလဲ၊ မင်းအရွယ်တုန်းကဆို မေမေတို့ ဘာမှမပြောရဘူး’
‘အမယ်. . . ကျောင်းမပြီးသေးဘဲနဲ့ မိန်းမယူတာ ကျတော့ရော’
‘မင်းကို အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပေါ့၊ သားငယ်ရဲ့၊ လွင်မာ့လို လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ခဲ့ရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ သားကြီးက ကျောင်းမပြီးခင် အိမ်ထောင်ကျပေမယ့် လွင်မာ က ဘက်စုံထောင့်စုံတတော်တဲ့ ကလေးမလေး ကိုး၊ မင်းယူလာမယ့် မိန်းမဆိုရင်တော့ ဆတ်ကော့

လတ်ကော့နဲ့ မင်းလိုဖုန်းနဲ့ နားနဲ့မခွာ၊ အမြဲတမ်း ဒီဇိုင်းအသစ်ဝယ်ဖို့ ရှေ့ပင်ထွက်နေတဲ့ မိန်းမမျိုး ပဲဖြစ်မှာ’

‘မေမေကလည်း သူ့ချွေးမအကြီးကိုပဲ ချီးကျူး နေတာပဲ၊ သားလည်း ဒီလောက်တော့မညံ့ပါဘူး၊ ကိုယ်က အပိုးမကျိုးပေမယ့် အပိုးကျိုးတဲ့မိန်းမ တော့ ယူနိုင်တဲ့အစွမ်းရှိပါတယ်’
‘ဪ. . . ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပိုးမကျိုးဘူးဆိုတာကို တော့ ဝန်ခံသားနော်’
‘အဟဲ့. . . အခုလည်း ဒီလမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ပါ၊ ခဏပါ မေမေရယ်နော်. . . မေကြီးအတွက် ပဲခံပြားဝယ်ခဲ့မယ်’

မေမေပါးကို ချွဲနဲ့ရွတ်ခနဲနမ်းပြီး မေမေဘာမှမပြော သင် လစ်အပြေး၊ အိမ်တံခါးဝမှာ ဖေဖေနဲ့တိုးတော့သည်။

မြန်မာ

'အောင်စည်သာ... ဘယ်လဲ'

သားငယ်လို့ မခေါ်ဘဲ အောင်စည်သာဆိုရင်

တော့ weather (မိုးလေဝသ) မကောင်းပါ။

'လမ်းထိပ်မှာ မေမေအတွက် ပဲနံ့ပြားသွားဝယ်
မလို့ပါ ဖေဖေ'

'မဝယ်နဲ့တော့၊ ငါအခုပဲ ဝယ်လာတယ်၊ ပဲနံ့ပြား
ရော... မင်းအတွက်လက်ဖက်ရည်ရော...'

မင်းအပြင် ထွက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်မှာ ကက်ဆက်သံတွေနဲ့ နားငြီးပါတယ်
တွာ၊ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ရတာ
ကောင်းပါတယ်'

ဖေဖေတို့လို လူကြီးတွေအတွက်တော့ နားငြီး
မှာပေါ့။ သူတို့လူငယ်တွေအတွက်ကတော့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်က အပေါင်းအသင်းတွေ ဆုံရာဆုံရပ်၊ စကားတွေ

ဖလှယ်ရာ၊ အသိပညာဗဟုသုတတိုးပွားရာ နေရာတစ်ခု
ပင်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ကို အိမ်မှာ
ဝယ်လာပြီးသောက်လိုက်တာ အရသာရှိမှာလဲ။ လက်ဖက်
ရည်ရဲ့ အရသာကို မက်မောလို့ထက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာထိုင်ရတဲ့ အရသာကို မက်မောလို့ သူတို့လူငယ်တွေ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြတာပါ။ ဒါကို ဖေဖေနား
မလည်၊ ကိုယ်ချင်းမစာနာတတ်။

ဖေဖေရှေ့မှာ နားရွက်မလှုပ်ရဲအောင် သတိနဲ့ထိုင်
ရင်း သောက်ရသော လက်ဖက်ရည်ရဲ့အရသာသည်
ခါးသက် ဆိုးဝါးလွန်းလှပါသည်။ ဖေဖေပြောသောစကား
တွေကို ကြားရချိန်မှာတော့ သူပိုပြီး ခံစားသွားရလေသည်။

၃။

မမီးတစ်ယောက်ဟာ ဘာတွေများကြုံဖန်လျှာရှည်
ပြီး ကွန်ပျူတာကုမ္ပဏီထောင်ခဲ့တယ်မသိ။ ပြီးတော့လည်း
အဆုံး သိမလုပ်နိုင်ပြန်။ အစောကတည်းက ယောက်ျား
ယူမယ်စိတ်ကူးထားရင်လည်း အလုပ်ကိုမစနဲ့ပေါ့။ အခု
တော့ သားငယ်တစ်ယောက် စိတ်လေလွင့်နေတယ်။ အား
နေတယ်ဆိုပြီး မမီးရဲ့ဇာတ်လမ်းက သူ့အပေါ်ပုံကျလာ
ပါသည်။

ရွှေအောင်စာပေ

ညတုန်းက မီးမီးဖုန်းဆက်တော့ ဖေဖေနဲ့တွေ့တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းဆီမှာ လစဉ်လုပ်ငန်းအမြတ်ကို သွားယူပြီး သူ့ဆီကိုပို့ပေးပါဦးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဖေဖေ စဉ်းစားမိတယ်။ မီးမီးလည်း ဒီအလုပ်ကို ထိထိရောက်ရောက် ဝင်မလုပ်နိုင်ဘဲ လတိုင်းအမြတ်ယူနေတာနဲ့အတူတူ သားငယ်ကို ဝင်ပြီးဦးစီးခိုင်းရင် ကောင်းမလားလို့ 'သားမှ ဘာမှမသိဘဲဖေဖေ...'

'ဘယ်သူကတော့ မွေးကတည်းက အရာအားလုံး သိတတ်နေတာမျိုး ဘယ်ရွို့ပျါမလဲသားငယ်။ ဒီလိုပဲ လေ့ကျင့်သင်ကြားယူရတာပေါ့။ မီးမီးတို့ကလည်း လုပ်ငန်းစတုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တက်ညီလက်ညီလုပ်ကြမယ်ဆိုပြီး အခု မီးမီးကလည်း ယောက်ျားယူပြီး နယ်ကိုလိုက်သွား။

နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကလည်း ယောက်ျားယူကလေးမွေးနဲ့ ကျန်တဲ့တစ်ယောက် ခမျာပဲ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို သူပဲဦးစီးနေရတာတဲ့။ မီးမီးပြောတယ်'

သူက ဖေဖေစကားကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မေမေ့ကို စစ်ကူတောင်းဖို့ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မေမေက ဖေဖေပြောမယ့်မကားတွေကို ကြိုသိနှင့်နေပုံနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ပဲနံ့ပြားကိုစားနေသည်။ သူ မေမေ့ကိုစစ်ကူကောင်းဖို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို ဖေဖေကသိပုံနှင့်

'မင်းအမေ့ကိုလည်း စစ်ကူတောင်းမနေနဲ့။ ညတုန်းကတည်းက ဖေဖေနဲ့မေမေ တိုင်ပင်ထားကြပြီး သား။ သားငယ်ကို ဒီလိုလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်လို့ပဲ အဖြေထွက်တယ်'

ဒါကြောင့် မေမေက မနက်တုန်းကတည်းက

ဘယ်မှမသွားဖို့ကို ပြောနေတာကိုး။ သားငယ်ကို ဒီအတိုင်း ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးတွေ့တာတွေနဲ့ စကားခင်းနေတာ။ သွားပါပြီ။ ကူဖို့ဆယ်ဖို့ လူတော့ခဲ့ပြီ။

‘သားကမမီးလို ကွန်ပျူတာဘွဲ့ ရမှမဟုတ်တာ’
‘ဘွဲ့ရမဟုတ်ပေမယ့် ကွန်ပျူတာညနေပိုင်း Diploma တစ်ခုတက်ထားပါတယ်။ သင်တန်းမှာ ကားအသစ်တစ်မျိုး လဲစီးချင်တယ်ဆိုလို့ အခု မင်းစီးနေတဲ့ Suzuki Wagon လေးနဲ့ လဲပေးရ သေးတာ ငါ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ငါ မင်းကို မွေးထားတဲ့ အဖေပါသားငယ်ရယ်။ မင်းအတွက် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးကို ငါမခိုင်းပါဘူး’

ဘယ်ထွက်ပေါက်ရှာပြီး ငြင်းလို့မရအောင်လည်း ခိုင်းနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အထွန့်တက် လိုက်သေးပါသည်။ ဖေဖေကြားရင်တော့မလွယ်။ စိတ်ထဲ

ကသာပြောရဲပေမယ့် အပြင်ပန်းမှာတော့ သူက အိမ်က မိသားစုလက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ လူလိမ္မာလေးတစ်ယောက် လို ကုတ်ကုတ်လေးထိုင်နေရလေသည်။

ဖေဖေ ဒီတစ်ခါသင်္ဘောပြန်ဝင်တာကလည်း ကြာပါ။

‘ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီမှာ မီးမီးသူငယ်ချင်းလည်း ရှိနေ တာပဲ။ ကိုယ့်အစ်မလိုပဲပေါ့။ လုပ်ငန်းပိုင်းအခက် အခဲရှိရင် သူသင်ပြပေးလိမ့်မယ်။ မင်းကိုလည်း ဘယ်သူမှ ချက်ချင်းကြီး MD နေရာမပေးပါဘူး။ အလုပ်သင်သဘောမျိုးနဲ့ တစ်နှစ်တန်သည် ခြောက် လတန်သည်လေ့လာပြီးမှ အုပ်ချုပ်မှုကို ကိုင်ရ မှာပေါ့’

မီးမီးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ အဲဒီအစ်မကြီးကိုလည်း သူ တွေ့ဘူး မသိကျွမ်းပါ။ မမီးသူငယ်ချင်းတွေက ကူနေ

ကြီးမားလှကာ အစ်ကိုတွေမောင်တွေရှိသော သူငယ်ချင်းတွေအိမ်ကို ဝင်ထွက်လည်ပတ်လေ့မရှိကြ။ ညီအစ်မတွေချည်းရှိသော အစ်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာပဲ မမီးတို့တွေစုပြီးတော့ စာကျက်လေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ မမီးကျောင်းတက်တုန်းက သူက ရှစ်တန်းသာသာပဲရှိသေးတာမို့ မမီးသူငယ်ချင်းတွေကို မသိခဲ့တာမဆန်း။

‘ကိုယ့်လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အစ်မလုပ်ငန်းလို့ပဲ သဘောထားနေရင် ပေါ့လျော့နေမှာစိုးလို့ မီးမီးအဲဒီမှာဝင်ထားတဲ့ ရှယ်ယာကို မင်းပိုက်ဆံနဲ့ ပြန်အမ်း ပေးလိုက်မယ်၊ မီးမီးလည်း ကားဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုတယ်တဲ့’

ကိုယ့်အကြောင်းကိုကိုယ် ပြောရရင်တော့ သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်သည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အဘိုးအဘွားဆီက အမွေကိုရထားကြသော သူဌေးပေါက်စ

ပေးတွေလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေက တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ပြီး ဖိုးဖိုးဆုံးခါနီးမှာ အမွေတွေကို ဖေဖေနဲ့ ဖေဖေသားသမီးသုံးယောက် အညီအမျှခွဲဝေယူဖို့ စိမ့်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဖွားဖွားဆုံးသွားပြီး ကြာမှ ဖိုးဖိုးဆုံးတော့ ဖိုးဖိုးရဲ ရာဘာခြံတွေ၊ ဒူးရင်းခြံတွေကို ရောင်းရငွေသည် လွန်ခဲ့သောလေးနှစ်မှာတောင် သိန်းထောင်ချီ၍ ရပါသည်။ လေးပုံပုံပြီး ခွဲလိုက်တော့ တစ်ယောက်ကို သိန်းသုံးရာလောက်ရသည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက လုံးချင်းအိမ်ရာတွေလည်း သိန်း၁၀၀လောက်နဲ့ ကောင်းကောင်းရတာမို့ မေမေက သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်အတွက် တစ်လုံးစီ ဝယ်စေခဲ့သည်။ ကိုကြီးနဲ့မမီးကိုတော့ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဖေဖေနဲ့မေမေက ထိန်းချုပ်ထားခဲ့။ ကြိုက်တဲ့စီးပွားရေးလုပ်ဆိုပြီး ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

သူ့ကိုတော့ ကားတစ်စီးဝယ်ပေးထားပြီး ကျန်တဲ့

ပိုက်ဆံတွေကို မေမေ ထိန်းသိမ်းထားပေးခဲ့ပါသည်။ သူ့လုံးချင်းအိမ်ကိုလည်း ငှားထားပေးတာမို့ ထိုအိမ်ငှားခကိုပဲ လစဉ်သူ့အသုံးစရိတ်အဖြစ် ပေးသည်။ သူ့မှာလည်း အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ရယ်၊ သွားလာစားသောက်ဖို့ရယ်ပဲ သုံးစရာရှိတာပါ။ ဘယ်လောက်များ ပိုက်ဆံကို စိတ်ဝင်စားလဲဆိုရင် သူ့ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ကျန်သေးတယ်ဆိုတာ သူတစ်ခါမှ မေမေ့ကို မမေးခဲ့ဖူး။

‘ဒီနှစ် မင်းလည်းကျောင်းပြီးမှာဆိုတော့ အလုပ်လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရမရှိဘူး’

‘သား ကွာလီဖိုင်းဆက်တက်မလားလို့’

‘မတက်နဲ့တော့၊ ကွာလီဖိုင်းလည်း ဝင်မယ့်ပုံမပေါ်ပါဘူးကွာ၊ ကွာလီဖိုင်းဝင်တော့ရော ဆက်တက်ပြီး ကျောင်းမှာဆရာပြန်လုပ်မလို့လား၊ မင်းပုံစံနဲ့

မဖြစ်ပါဘူးကွာ’

တကယ်လည်း သူ့အခြေအနေက ကွာလီဖိုင်းဝင်ဖို့ အခြေအနေမရှိပါ။ အောင်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်။ စာမေးပွဲဖြေရမယ့်ညကျမှ အရေးအကြီးဆုံးလို့ ကိုယ်ထင်တဲ့ အပုဒ်တွေကို အသည်းအသန်ကျက်ပြီး မနက်မှာသွားဖြေ။ ကံကောင်းထောက်မစွာတွေနဲ့ ကိုယ်ကျက်ထားတဲ့ အပုဒ်တွေပါနေလို့ အောင်လာတာချည်းပင်။ ဒီနှစ်တော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိ။

အောင်တော့အောင်မှာပါ။ ကွာလီဖိုင်းကတော့ နောက်ဘဝမှပင် ဝင်ပါတော့မည်။

‘ငါ့ ဆိုရင် သား ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တာတွေ လေ့လာထားလိုက်မယ်လေ ဖေဖေ၊ ကျောင်းပြီးတဲ့အချိန်နဲ့ဆို အတော်ပဲပေါ့’

‘အေး.. အေး.. လေ့လာထားလိုက်’

ကျောင်းပြီးဖို့က ခြောက်လလောက်လိုသေးတာမို့
သူ့ အနည်းငယ်တော့ အသက်ရှူချောင်သွားပါသည်။
အဲဒီအချိန်ကျရင်လည်း တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးတော့
ပြောင်းသွားနိုင်သေးသည်လေ။

၄။

'အားနာလိုက်တာ အန်ကယ်ရယ်၊ အန်ကယ်က
အေးအေးဆေးဆေး အလုပ်ကိစ္စစကားပြောဖို့
လာကာမှ အလုပ်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်နေ
ရတယ်၊ အန်ကယ် အချိန်ရရဲ့လားရှင်'
'ရတယ် သမီး.. ရတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊
သမီးကိစ္စရှိတာသာလုပ်ပါ၊ အန်ကယ် ထိုင်စောင့်
နေလို့ရတယ်၊ အားမနာနဲ့'

'ကျေးဇူးပဲနော် အန်ကယ်၊ ခဏနော်၊ Customer
(ဖောက်သည်)တစ်ယောက်ဆီက Complain
(လက်ထောက်)လာလို့ပါ။ Staffကောင်မလေးတွေ
ကို ရစ်နေတော့ ကောင်မလေးတွေ ငိုချင်နေကြပြီ။
အဲဒါကြောင့်ပါ'

အောင်စည်သာတို့ ဝေစည်သာတို့ဖေဖေ ဦးကျော်
သာသည် သူ့စရောက်လာကတည်းက သူ့နဲ့ခဏထိုင်ပြီး
စကားပြောလိုက်၊ အလုပ်ပေါ်လာလိုက်နှင့် မနားတမ်း
အလုပ်ရှုပ်နေသော မီးမီး (ဝေစည်သာ) သူငယ်ချင်း ရှုပါ
ချိုဆိုသည့်ကလေးမကို ချီးကျူးစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေရသည်။
အိမ်ကသားတော်မောင် အောင်စည်သာနဲ့များကွာပါ။
မီးမီးလည်း အတူတူပါပဲ။ သမီးမိန်းကလေးမို့ မပြောချင်
လို့သာ။ ပညာစုံတာနဲ့ ကြင်ရာပါစုံတော့တာ။ အစိုးရ
ဝန်ထမ်းကိုယူတော့ နယ်အနှံ့လိုက်ရင်း အိမ်ရှင်မထမင်း

ချက်ဘဝနဲ့ပဲ အစိုးယုတ်တော့မယ်ထင်သည်။
ကိုယ်ကတော့ လူငယ်ဘဝ အသက်နှစ်ဆယ်
အရွယ်ကတည်းက သင်္ဘောသားဘဝနဲ့ အလုပ်ခွင်ဝင်ခဲ့သူ
ပဲ။ အလုပ်ရဲ့တန်ဖိုး၊ ကြိုးစားမှုနဲ့ ငွေကြေးကို နားလည်
သည်။ နိုင်ငံတကာမှာလည်း အားလုံးဟာ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့
ပြတ်ကြသူတွေချည်းတွေ့ရတော့ ကိုယ့်အိမ်ကသားသမီး
တွေကို အားမရ။ အထူးသဖြင့်တော့ အငယ်ဆုံး
အောင်စည်သာက အဆိုးဆုံး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခါ
ထိုင်လို့ ငွေတစ်ရာရမယ်ဆိုရင်တောင် အောင်စည်သာတို့
ပဲလျှံနာ ဖြစ်လောက်ပါပြီ။ အစိုးတန်အချိန်တွေကို
သက်သာပေး ဖြုန်းပစ်နေတာ။

အခုဒီကလေးမကိုကြည့်ပါဦး။ ဦးကျော်သာ
ရောက်တဲ့ တစ်နာရီအတွင်းမှာ အလုပ်တွေက တစ်ခုပြီး
တစ်ခုပေါ်လာတာ။ ကြိုးစားမှုက အားကျစရာပင်။

ပြီးတော့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ လစဉ်အမြတ်ငွေကိုယူနေ
သော မီးမီးကိုယ်စားပင် မျက်နှာပူလာသည်။ အားနာဖို့
ကောင်းနေပါပြီ။

မီးမီးနဲ့ရွယ်တူပေမယ့် သူမက မီးမီးထက် ပိုပြီး
တော့ နုနယ်ပါသည်။ ဆံပင်ကလည်း ကုပ်ဝဲသာသာ
တိုကပ်ကပ်လေး။ ဒါတောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်သိပ်မရှိချင်။
ကုတ်အကျီလက်ရှည်အဝါရောင်နှင့် လုံချည်ခရမ်းရောင်
ကတော့ တော်တော်ကိုမလိုက်ဖက်လှ။ ကမန်းကတန်း
တွေ့ရာဆွဲဝတ်လာတဲ့ပုံစံမျိုး။ ဦးကျော်သာလို အသက်
ငါးဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ယောက်တောင်မှ သူမရဲ့
ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဘယ်လိုမှအချိုးမကျတာကို သတိ
ပြုမိသည်။ ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်လေးကသာ ဖြူဖြူစင်စင်လေး
ရှိတာကြောင့် အချိုးမကျတဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက သိပ်
ရုပ်မဆိုးသွားတာ။

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ရှိုးထုတ်နိုင်လွန်းသော
မိမိက သားတော်မောင်နဲ့တော့ တခြားစီပင်။ အလုပ်
ကြိုးစားလွန်းတဲ့ သူ့ရဲ့အနားမှာ အနေကြာလာရင်တော့
ကဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိုးပြောင်းလာနိုင်ပါရဲ့။

'အားနာလိုက်တာ အန်ကယ်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့
ဘာအလုပ်မှ မပေါ်လာတော့ပါဘူး'
ဆယ်မိနစ်လောက် အစပြတ်သွားသောစကားကို
အစပြန်တောက်ရသည်။

'အဲဒီတော့ အန်ကယ်က သမီးရွပါလည်းအကူ
အညီရအောင်၊ အိမ်ကသားတော်မောင် အလုပ်
လက်မဲ့လည်း အလုပ်ရပြီးကြိုးစားတတ်လာ
အောင် ထားပေးချင်တဲ့သဘောပါ။ မီးမီးကတော့
သမီးကို ဖုန်းနဲ့လှမ်း ပြောထားပြီးပြီလို့ ပြောတယ်။
အန်ကယ်ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

လေးစားသမှုလည်းရှိအောင် လာလိုက်တာ
လည်းပါတာပေါ့လေ'

ရပါတယ်အန်ကယ်ရယ်၊ ရူပါလည်း အန်ကယ်နဲ့
အန်တီဆီကိုလာမလိုပါ။ ညနေရုံးဆင်းရင် ဝင်မယ်
ဝင်မယ်နဲ့ ဒီရက်တွေမှာ ညဉ့်နက်မှပဲ ရုံးကပြန်ရ
လို့ မလာဖြစ်သေးတာပါ။ လူကြီးကလာရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ လူငယ်ကလာရမှာပါ'
'သမီးက အလုပ်များတဲ့သူပဲ၊ နားလည်ပါတယ်'
'ဟုတ်ကဲ့'

သူ့မောင်လေး အောင်စည်သာကို သူ့အတွက်
သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ Director (ဒါရိုက်တာ)ရာထူး
ပြန်လွှဲပေးပြီး အလုပ်ဝင်ခိုင်းချင်တယ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့သော
တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ဝေ ဖုန်းဆက်ပြီးသားပါ။
ရူပါချို၊ ဝေစည်သာ(ဝေ)နဲ့ မြင့်မြတ်ခင်(မြတ်)တို့

သုံးယောက်တာ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ်က
စလို့ McSc ပြီးသည်အထိ မခွဲဘဲ တွဲလာခဲ့ကြသော
သူငယ် ချင်းတွေပင်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီအစ်မ
ရင်းချာတွေနွယ် ချစ်ကြပါသည်။ ရူပါကလည်း ရှားရှား
ပါးပါး ကိုယ့်ထက် အသက်နှစ်ဆယ်တိတိကြီးသော
အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်သာရှိသော တစ်ဦးတည်းသော
သမီး။ ဝေကလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက် မောင်တစ်ယောက်
ရှိသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးပင်။ မြတ်ကတော့ မောင်
နှစ်ယောက်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် မောင်နှမရင်းချာတွေ
ထက် ဒီသုံးယောက်က ပိုသံယောဇဉ်ရှိကြသည်။

ဒီကုမ္ပဏီကိုထောင်ကြတော့လည်း သုံးယောက်
သား ဟက်ညီလက်ညီပါဝင်ခဲ့ကြတာပင်။ တခြားသူငယ်
ချင်းတွေ ရှယ်ယာဝင်ချင်တာကိုတောင် အဝင်မခံခဲ့။
ဖာကြောင်းကြောင်းတွေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် လုပ်ငန်းပိုင်း

မှာ လူ့ကိုယ်တိုင်မပါနိုင်ကြတော့ပေမယ့် ရူပါတစ်ခါမှ တစ်ယောက်တည်းဦးစီးရတယ်ဆိုပြီး အမြတ်ရှယ်ယာကို ပိုမယူခဲ့စဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဦးစီးရတာပဲ။ လခ သဘောမျိုးလည်း ယူသင့်တယ်ဆိုပြီး ဝေရောမြတ်ကပါ ပြောပေမယ့် ရူပါမယူခဲ့။ ငွေကြေးထက် ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကို ရူပါ ပိုပြီးတန်ဖိုးထားပါသည်။

ဟိုရက်ကတော့ ဝေက သူ့မောင်ငယ်လေးကို လုပ်ငန်းထဲသွင်းချင်တယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

‘နင်တစ်ယောက်တည်းလုပ်နေတာကို မယုံလို့ စိတ်မချလို့ မဟုတ်ဘူးနော် မိချို၊ ငါ့မောင်လေးကို အရမ်းလေလွင့်သွားမှာစိုးလို့ပါဟယ်။ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ရင်လည်း ဒီကောင်က တန်ဖိုးထားပြီး လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း သူ့အတွက်ပဲ စိတ်ပူနေရတာ’

ရူပါတို့ကျောင်းတက်တုန်းက ဝေမောင်လေးက ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးသည်။ မတိမ်းမယိမ်းအသက်နဲ့ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေရှိသူတွေကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ စနောက်နေတာမို့ လူမမြင်ဘူးရင်တောင် နာမည်တော့ ရင်းနှီးကြပါသည်။ ဒီကောင်လေးကတော့ သားငယ်ဆိုတာ ကလွဲရင် နာမည်အရင်းတောင်မှ အခုမှ ကြားဖူးတာပါ။

‘စိတ်ချပါ ဝေရယ်၊ ကျုပ်လည်း တစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ အဖော်ရတာပေါ့၊ အကူအညီ ဟောင်ရသေးတယ်’

ဖုန်းထဲမှာကတည်းက ဝေနဲ့ပြောပြီးသားပါ။ ကိုယ်က လူငယ်ပီပီ ဝေမိဘတွေဆီကိုအရင်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောသင့်တာ သိပေမယ့် ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုမှ မအားလပ်။ ဝေဖေဖေကိုယ်တိုင် ကုမ္ပဏီကို ဒီနေ့ရောက်လာတာပါ။

'အန်ကယ်ကတော့ သားကိုအလုပ်သင်သဘောနဲ့
ခြောက်လလောက်ထားချင်သေးတယ်၊ ဘာမှမသိ
မတတ်ဘဲ ရာထူးကြီးချက်ချင်းဝင်ယူလိုက်ရင်
လုပ်ငန်း မှာသူ့အတွက်နဲ့ သမီးမှာ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုး
ဖြစ်လာလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ လိုအပ်တာတွေအားလုံးကို
ရူပါအနားမှာပဲ သူ့ကိုထားပြီး သင်ပေးပါမယ်၊
အန်ကယ် စိတ်ချပါ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစား
ချင်စိတ်ရှိတယ်ဆိုရင် အချိန်မကြာပါဘူး၊ အလုပ်
မှာပျော်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ'

လုံးဝကြီး အာမလည်းမခံရဲ။ ကိုယ်က ရဲရဲဝဲဝဲကြီး
အာမခံထားပြီးမှ သူက ကြိုးစားမှုမရှိရင် ကိုယ်ပဲ မျက်နှာ
ပျက်ရဦးမှာ။ အခုခေတ်ကာလ သားသမီးလေးတွေက
မလွယ်။ သင်တန်းပိုဖွင့်ထားတာမို့ သင်တန်းမှာအမြဲတမ်း

ခေတ်လူငယ်လေးတွေရဲ့စရိုက်တွေကို တွေ့နေရတာ။
ရူပါလည်း လူငယ်တွေနဲ့ပတ်သက်ရင် အတော်တော့
ပါးနပ်နေပါပြီ။

'မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အန်ကယ်
သားက နည်းနည်းဆိုးချင်တယ်၊ ထိန်းသိမ်းလို့
မနိုင်လို့ သမီးဆီမှာအပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
အရမ်းလေလွင့်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ အမြင်မတော်
တာ၊ မှားတာရှိရင်လည်း ကိုယ့်မောင်လေး
တစ်ယောက်လိုပဲ သမီးဆုံးမနိုင်ပါတယ်၊
အန်ကယ် အပ်ပါတယ်'

မျက်ခုံးတော့ အလှုပ်သားပင်။ ဘယ်လိုအချိုးမျိုး
လေးနဲ့ တွေ့ရမယ်မသိ။ ဒါပေမယ့် လက်ခံပါမယ်လို့ ကတိ
ပေးပြီးမှတော့ လက်ခံရမှာပင်။ လက်မခံချင်ဘူးဆိုရင်
လည်း အခုလိုလုပ်ငန်း လည်ပတ်အရှိန်မြင့်နေချိန်မှာ

ဝေ့ရှယ်ယာ ငွေတွေကို ပြန်အမ်းထုတ်ပေးနိုင်တဲ့အင်အား
ရူပါမှာမရှိ။ တခြားရှယ်ယာဝင်တွေ လက်ခံရင်တော့ရ
ပေမယ့် အသစ်နဲ့ဆက်ဆံရမှာထက်စာရင် ဝေ့မောင်လေး
ကမှ ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်လို့ ရူပါထင်ပါသည်။

ဝေ့ဖေဖေ ပြောသလိုပဲ ကိုယ့်မောင်လေးလို
သဘောထားပြီး သည်းခံစိတ်ရှည်ရတော့မှာပင်။

၅။

ရူပါကား ဝေ့ထို့ခြံရှေ့မှာရပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်
သည်နှင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက် မူကြိုကျောင်းမသွား
ချင်လို့ စိတ်ကောက်စူပုပ်နေသော မျက်နှာပေးမျိုးနှင့်
အောင်စည်သာဆိုသော ချာတိတ်သည် မိဘနှစ်ပါး
အလယ်မှာရှိလျက် ခြံကိုရောက်လာလေသည်။

‘သမီးရေ... အပ်လိုက်ပြီနော်’
‘ဟုတ်ကဲ့’

ချာတိတ်စူပုပ်ရင်လည်း စူပုပ်စရာပင်။ သူ့ဖေဖေနဲ့
 မေမေသည် သူ့ကို တကယ့်မူကြိုကျောင်းသားလေး
 တစ်ယောက်နယ် သဘောထားနေကြတာ။ ရှုပါ့ကိုလည်း
 မူကြိုဆရာမကို အပ်သလို အပ်နေကြတာဖြစ်သည်။
 ထမင်းချိုင့်တွေ မုန့်ဘူးတွေရော ထည့်ပေးကြဦးမှာလား
 တော့ မသိ။ ရှုပါ့အတွေးမှ မဆုံးသေးခင်မှာပဲ အဖော်ဖြစ်
 ဟန်တူသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သုံးဆင့်မယ်
 လမင်းချိုင့် အပြာနုနုလေးကိုဆွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ်လေး
 လျှောက်ထွက်လာသည်။ ချာတိတ်မျက်နှာ ပိုပြီး စူပုပ်သွား
 ရသည်။

‘နေ့လယ်စာ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ သမီးရေ’
 ‘ဟဲ့တ်ကဲ့... ရှုပါလည်း ထမင်းချိုင့်ထည့်ပါတယ်
 အန်တီ’
 ‘သွားတော့မယ်’

ချာတိတ်က သူ့ဖေဖေနဲ့မေမေ ထပ်ပြီးမှာတမ်းခြေ
 နေဦးမှာစိုးပုံနှင့် ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
 ပြောသည်။

‘ခွင့်ပြုပါဦးနော် အန်ကယ်နဲ့အန်တီ’

ရှုပါလည်း ကားကို ပြန်မောင်းထွက်လိုက်ပါ
 သည်။ ကလပ်ကိုအလွတ်စောသွားတာမို့ ကားကဝုန်းခနဲ
 ဆောင့်ထွက်မလိုဖြစ်သွားပြီးတော့မှ စက်ပြန်သေသွား
 သည်။ ရှုပါကားမမောင်းတာ အတော်ကြာပါပြီ။ ကိုယ်က
 အလုပ်တွေရှုပ်၊ အတွေးတွေများလှသူမို့ မတော်တဆ
 အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့် ဝရိုင်ဘာထားပါသည်။
 အသက်ငယ်ငယ်လည်း မလိုချင်တာကြောင့် အသက်
 ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်ကို မနည်းရှာဖွေခန့်ထား
 ရသည် ၊ ရက်ပိုင်းလေးမှာပဲ အဖိုးကြီးက ရွာပြန်ဖို့ ခွင့်နှစ်
 ပတ်ယူသွားတာကြောင့် ရှုပါကိုယ်တိုင် မောင်းနေရသည်။

ဖြစ်သည်။

‘ကလပ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလွှတ်၊ လီဇာကိုလည်း အရမ်းဆောင့်မနင်းနဲ့’

ရှုပါချက်ချင်းပင် သူ့တပည့်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူ့ပြောသလိုပင်မောင်းထွက်တော့ ကားက ညင်ညင် သာသာပင် မောင်းထွက်သွားပါသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ’

ရှုပါက ကျေးဇူးတင်စကားတော့ ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်သည်။ သူကတော့ အခုထိ မျက်နှာကြောမလျော့သေး။ ကော်လာကတုံး ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့် ပိုးပုဆိုးအကွက်စိတ်စိတ်တို့က သူ့ကိုပိုပြီး ငယ်နုမှန်းသိသာစေသည်။ ဘယ်လိုမှကိုမလိုက်ဖက်။ သူ့စိတ်ဆန္ဒအလျောက် ဝတ်လာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့မျက်နှာပေးက သက်သေခံနေသည်။

‘ကော်လာကတုံးနဲ့ပုဆိုးက အခမ်းအနားတွေ လောက်ပဲ ဝတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ခါတိုင်းမှာ သာမန် ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ် ဝတ်လို့ရပါတယ်။ သိပ်သရုပ်ပျက်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ရဘူးပေါ့’

‘အင်း..’

သူ့မျက်နှာကြော နည်းနည်းလျော့သွားသည်။ ဝေပြောတာမှန်ရဲ့။ မောင်လေးက ကလေးစိတ်သာသာပဲ ရှိသေးငယ်ဆိုတာ၊ လုပ်ငန်းမှာအားကိုးရဖို့ လူကြီးဆန်ကာဝန်သိတတ်ဖို့တွေအတွက်တော့ အတော်လေးကြိုးစားရဦးမှာ သေချာပါသည်။

‘ရှုံးချိန်က မနက်ကိုးနာရီကနေ ညနေငါးနာရီ၊ နေ့လယ်စာစားချိန်က ဆယ်နှစ်နာရီကနေ တစ်နာရီအထိပေးတယ်။ သင်တန်းကိုင်ရတဲ့သူတွေကတော့ အလှည့်ကျ ဂျူတီနဲ့ မနက်ခြောက်နာရီက

နေ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ နေ့လယ်တစ်နာရီ
ကနေ ည ရှစ်နာရီ အထိနေရတယ်'

'ကျွန်တော်က ကျောင်းသွားရဦးမှာ၊ ကျောင်းက
ဒီနှစ် Final ဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်၊ ပြီးတော့
ကုမ္ပဏီ ကလူတွေကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို Share
holder (အစုရှယ်ယာဝင်) မဝေရဲ့မောင်အဖြစ်
မသိစေချင်သေးဘူး၊ အလုပ်ဝင်ဖို့ လေ့လာတဲ့သူ
လို့ပဲ အရင်အသိ ပေးထားချင်တယ်'

ကလေးဆန်ဆန်ပြောလိုက်တာကို စိတ်မဆိုးတဲ့
အပြင် ရယ်ချင်လှစွာနှင့် ပြုံးမိတော့မည့်နှုတ်ခမ်းကို
အသာမိကိုက်ထားလိုက်ရသည်။ ရှုပါတော့ အခုမှပဲ မူကြို
ဆရာမ လုံးလုံးဖြစ်တော့မည်ထင်သည်။

'အိုကေ ရပါတယ်၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့၊
ပရက်တိကယ်ချိန်တွေနဲ့ ကျူတိုရီရယ်ချိန်တွေ

ဆိုရင်လည်း တို့ကိုပြောပေါ့၊ လောလောဆယ်
လည်း သားငယ်ကို ချက်ချင်း လုပ်ငန်းခွင်မဝင်
ခိုင်းသေးပါဘူး၊ လေ့လာရုံလောက်ပါပဲ'

'ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးပါပြီ'
သားငယ်လို့ နာမ်စားသုံးမိတဲ့အတွက် မကျေနပ်
ကြောင်း အတိအကျဖွင့်ဟချက်ပေါ့။ ဝေပြောတဲ့ ငှါမောင်
လေးက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဂျစ်ကျပြီး ကလေးဆိုး ဆိုးချင်
တယ်ဆိုသောစကားကို မမေ့ဖို့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲမှတ်ထား
ရသည်။

'တို့လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးတော့ ရှစ်နှစ်
လောက်ရှိပါပြီ အောင်စည်သာ'

'ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ'
ကဲ မှတ်ကရော။ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်အစ်မကြီး
"တစ်ပွန်းနဲ့တင် ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။ ရုံးအသွားအပြန်

လည်း မရူပါချိုရဲ့ကားနဲ့လိုက်ရမတဲ့။ Hand-phone လည်း မကိုင်ရပါတဲ့။ အလုပ်လည်း ကြိုးစားရမတဲ့။ မရူပါချိုကို ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဆိုဆုံးမမှု တွေကိုလည်း နာခံရမတဲ့။ ဖေဖေစည်းကမ်းချက်တွေက များလွန်းလှပါသည်။ တကယ်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်း လွန်းလှစွာ။

မမီးသူငယ်ချင်းဆိုပြီး မမီးလို လှလှပပလည်း မဟုတ်။ ကိုယ့်အစ်မအရင်းမို့ ချီးကျူးတာမဟုတ်ပါ။ မမီးက ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် လှသူဖြစ်ပါသည်။ ရူပါချိုဆိုသော သူ့ရဲ့အသစ်စက်စက် ဆရာမကြီးကတော့ ရူပါချိုဆိုတဲ့နာမည်လေးကိုတောင် အားနာစရာ။ ဆံပင်တိုတို ကုပ်ဝဲသာသာတို့ကို စည်းနှောင်ထားသော ခေါင်းစည်းကြိုးသည် တန်ဖိုးကြီးသော ခေါင်းစည်းကြိုးဖြစ်ပေမယ့် အလှဆင်ထားသော

ပုလဲလုံးတချို့က မရှိတော့။ ပုလဲလုံးတွေကွာကျနေတာ ကသိသာကြီးဖြစ်လျက် အတော်ကို အကြည့်ရခိုင်းလှပါသည်။

ဝတ်စုံကတော့ အဆင်နုတ်နုတ် ခပ်ပျော့ပျော့ အသားကို ခပ်ရိုးရိုးပုံစံသာ ဝမ်းဆက်ချုပ်ဝတ်ထားသည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှပုံစံမကျ။ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသမျှ တွေဟာ အဖိုးတန်တွေချည်းပေမယ့် ပုံစံမကျလှတာက တော့ သေချာပါသည်။ ကိုယ်ကယောက်ျားလေးပေမယ့် အလှအပံကိုတော့ အသေအလဲမက်မောသည်။ ခံစားတတ်သည်။ သူ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက် အချိုးမကျစွာ ဝတ်စားထားတဲ့မိန်းကလေးမျိုး မကြုံဘူးခဲပါ။

အဆိုးဆုံးကတော့ လက်သည်းခွဲမှာ လက်သည်းပျိုးဆေးတချို့ဟာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် အရပ်ဆိုးလှစွာ ပျိုးနေတာပင်။

ကားမောင်းနေတာကို ဘေးကနေ အကဲခတ်

ကြည့်ရင်း ကဲ့ရဲ့ချင်စရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လာတာ
 ခေါင်းကနေခြေဖျားအထိပါပဲ။ ဖေဖေတို့ မမီးတို့ကတော့
 သိပ်ကိုထူးချွန်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အဖြစ်
 ချီးကျူးလွန်းကြပါသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးချွန်ပါစေ၊
 လှလှပပသပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ ရှိရမှာပေါ့။ မလှပရင်တောင်
 သပ်ရပ်မှုတော့ ရှိရမည်။

‘ဒီနေ့လည်း ကျောင်းမှာ ပရက်တီကယ်ရှိတယ်’
 ‘ဪ... ဟုတ်လား... သွားလေ... တို့ကိုရုံးမှာချ
 ထားပေးပြီးရင် ပရက်တီကယ်သွားလုပ်လို့ရပြီ’
 ‘ဪ... ခဏတော့ မင်းကို ရုံးမှာမိတ်ဆက်ပေး
 ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ တို့ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲမှာ အပိုင်မပုံ
 တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကိုမိအောင်တော့ အောင်စည်
 သာ ပြန်ခဲ့လိုက်ပေါ့’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’

စိတ်ချ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲဆိုရင်တော့ တစ်နာရီခွဲမှာ
 မှ ပြန်ရောက်မယ်လို့ သူ့သစ္စာဆိုသည်။ ပထမဆုံးရက်မှာ
 ပဲ အောင်စည်သာဆိုရင် အောင်စည်အောင်မောင်းတွေ
 တီးပြီးတော့သာ အိမ်ကိုပြန်ပို့ပေးချင်ပါတယ်ဆိုတာမျိုး
 ဖြစ်စေရမည်။

သူမကတော့ သူ့အကြံအစည်တွေကို သတိထားမိ
 တာနဲ့မတူပါ။ သဘောထားပြည့်ဝသော အစ်မကြီး
 တစ်ယောက်၊ ကိုယ့်မောင်အရင်းချာကို စီစဉ်ပေးသလို
 စီစဉ်ပေးနေလေသည်။

၆။

‘မင်း ဒီနေ့လည်း ဒီနည်းလမ်းကြီးကိုပဲ သုံးဦးမှာ
လား သားငယ်၊ မကောင်းဘူးထင်တယ်နော်၊
သနားပါတယ်ကွာ၊ မနေ့တုန်းကလည်း မင်းနှိပ်
စက်ပြီးပြီ’

‘မနေ့တုန်းကနှိပ်စက်တာ ဘာမှအရာမရောက်ပါ
ဘူးကွာ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲမှာ သွားစရာရှိတယ်ဆို
လို့တမင်သက်သက်ကို ပရက်တီကယ် နောက်ကျလို့

ရွှေသမင်စာပေ

ဆိုပြီး နှစ်နာရီမှပြန်သွားတာ၊ ငါရောက်သွားတော့
စောင့်ရလို့ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် အေးအေး
ဆေးဆေးပဲ'

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် သူစိတ်တိုပါသည်။ သူက
တော့ဖြင့် သူ့ကို သူမအရမ်းစိတ်တို၊ စိတ်ပျက်နေလောက်
ပြီဆိုပြီး အပျော်ကြီးပျော်နေတာပါ။ ဘာပရက်တီကယ်၊
ကျူတိုရီရယ်မှမရှိဘဲ ကင်တင်းမှာသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူမရဲ့
အချိုးမကျမှုတွေကို မမောနိုင်အောင် ပြောဆို ရယ်မော
နေခဲ့ကြတာ။ ဘာကြောင့်နောက်ကျသလဲဆိုရင်လည်း
အကြောင်းအရာတွေပြောဖို့က အပြည့်အစုံပင်။

ရုံးရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီးတာနဲ့ မျက်နှာသေလေးနဲ့
ရုံးခန်းထဲဝင်သွားတော့ သူမက အေးအေးဆေးဆေး
ရှိနေခဲ့သည်။

'အစ်မကိုအားနာလိုက်တာ၊ ပရက်တီကယ်က

နောက်ဆုတ်သွားတာနဲ့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ဖို့လည်း
ကျွန်တော်က ဖုန်းနံပါတ်တွေ မမေးထားမိတော့'
'ရပါတယ် အားမနာပါနဲ့'

သူမက သူ့နောက်ကျမှုကို နည်းနည်းလေးမှ ဂရု
မစိုက်ဟန်နှင့် စာဖတ်မပျက် ဟန်ဆောင်နေတာလား။
တကယ်ပဲ တည်ငြိမ်လွန်းတာလားတော့မသိ။ သူ့အား
မလျော့သေးဘဲ . . .

'ဟိုလေ . . . အစ်မချိန်းထားတာ ရှိတယ်ဆိုတာ'
'ဪ အဲဒါလား၊ ရတယ် . . . တို့ Taxi နဲ့ပဲ သွား
လိုက်တယ်၊ ခဏလေးပါပဲ၊ အဆင်ပြေပါတယ်'
ကဲ မှတ်ကရော။ တမင်သက်သက် အချိန်အကုန်
ခဲပြီး ကင်တင်းမှာထိုင်နေခဲ့ရတဲ့သူတောင်မှ စကားပြောလို့
လေကုန်ပြီး ထိုင်ရလို့ ခါးညောင်းသေးသည်။ သူမက
တော့ ဘာမှခံစားရပုံမပေါ်။ ကိုယ်ပဲ အရူးဖြစ်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါမှမဟုတ် ပထမဆုံးနေ့မို့ အတတ်နိုင်ဆုံး
စိတ်ရှည် သည်းခံနေတာပဲလား။

လောလောဆယ် မင်းသိထားသင့်တဲ့ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို မင်း
လေ့လာနိုင်ဖို့ တို့စုထားတယ် ရော့'

ရုံးခန်းထဲမှာ စာအုပ်တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ သူ့ကို
ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီထက်ပိုနောက်ကျပြီးမှ
ပြန်လာပါတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူမစိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်မှုကို ကျေနပ်မှာပါ။

ဒီနေ့လည်း နေ့ခင်းပိုင်းကျမှ ကျူကိုရိုရယ်ရှိတယ်
ဆိုပြီး ကားယူကာ သူတမင်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ဒဏ်
ကိုမခံနိုင်ဘဲ မြန်မြန်အလျော့ပေး လက်မြှောက်သွားဖို့သာ
အဓိကမို့ အားလည်းမနာနိုင်တော့။ ဖေဖေတို့သိရင်တော့
သူ့ကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်နေမှာ အသေအချာ။

သူမရဲ့ ပုံမှန်ရုံးဆင်းချိန်က ငါးနာရီ။ သူတမင်
သက်သက်ကို ခြောက်နာရီထိုးခါနီးမှ ပြန်သွားလိုက်သည်။
ဒီကစ်ခါတော့ ဖုန်းမဆက်လို့မကောင်းတာမို့ ဖုန်းတော့
လှမ်းဆက်ထားလိုက်ပါသည်။

ငါးနာရီအရောက်ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး ပြောထား
တော့လည်း သူမကခပ်အေးအေးပင်။ ခြောက်နာရီထိုးခါ
နီး သူပြန်ရောက်သွားတော့မှ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း သူတို့က
ကွက် မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရပြန်သည်။

'မမက ကိုအောင်အောင်ကို စောင့်နေပါတဲ့၊ ဒီနေ့
Software ပိုင်းကို သင်မယ့်တစ်ယောက်က
အရေးပေါ်ကိစ္စ ပေါ်လာတာနဲ့ မသင်နိုင်တော့
လို့ မမက အစားဝင် သင်ပေးနေတယ်၊ (၇)နာရီ
မှ အတန်းပြီးမယ်'
ကိုယ့်ကိုစောင့်ပြီး စိတ်မရွည်ဖြစ်နေအောင်

ဖန်တီးတော့မှပဲ ကိုယ်က ပြန်ပြီး စောင့်ရမယ့်ဇာတ်လမ်း
ဖြစ်လာပါသည်။ စာသင်ခန်းတွေဘက်ကို မရောက်ဘူး
သေးပေမယ့် လိုက်မသွားဖြစ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ကွန်ပျူတာ
ဆက်စပ် ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်နဲ့ ရုံးခန်းက မြေညီထပ်နဲ့
ပထမထပ်မှာရှိပြီး စာသင်ခန်းတွေက စတုတ္ထထပ်နဲ့ ပဉ္စမ
ထပ်မှာရှိတာမို့ လှေကားတက်ရမှာပျင်းတာကြောင့်
မရောက်ဖြစ်ခြင်းပါ။

ရုံးခန်းထဲမှာပဲ တစ်နာရီကျော်လောက် ပျင်းရိလှိမ့်
ပိတ် စောင့်နေရပြီးမှ သူ့စာသင်၍ပြီးသွားပါသည်။ ခုနစ်
နာရီတောင်ခွဲခါနီးနေခဲ့ပြီ။ တစ်နာရီကျော်ကျော် စာသင်
လာခဲ့ပေမယ့် သူ့မပုံစံကနွမ်းနယ်မနေ။

'စောင့်နေရတာကြာပြီလား၊ ကျူရှင်ရော တက်ခဲ့ရ
ရဲ့လား၊ တို့က မင်းစောစောပြန်လာရင် အရင်
ပြန်ခိုင်းလိုက်မလို့ မင်းက နောက်ကျမှ ရောက်တော့

မထူးတော့ပါဘူးလေဆိုပြီး စောင့်ခိုင်းလိုက်တာ'
ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ်စူးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါ
ရဲ့။ သူ့သာ တမင်သက်သက်ဂျီမကျဘဲ ခပ်စောစောပြန်
လာခဲ့ရင် အခုလို စောင့်နေရမှာမဟုတ်။ ဒီတိုက်ကွက်
မအောင်မြင်ဘူးဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ တခြား
တိုက်ကွက်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရတော့မှာပင်။ အိမ်ပြန်
ရောက်ရင်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မထွက်တော့ဘဲ
တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းပြီး အကြံဉာဏ်သစ်
ငွေ ထုတ်လိုက်ဦးမည်။

၇။

ရူပါပြောသမျှကိုလိုက်ရယ်နေရင်း မောလာပြီး ပြတ်သည် မရယ်နိုင်တော့။ ရယ်ရတာများလွန်းလို့ ဗိုက်က ကြွက်သားတွေပင် အောင့်လာသည်။ အမြဲတမ်းတော့ အလုပ်မှာ မကြီးကြပ်နိုင်တော့ပေမယ့် ဆယ်ရက်ဆယ့်ငါး ရက် တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ကုမ္ပဏီကို မြတ်ရောက်လာ ဖတ်ပါသည်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဝေနဲ့ဖုန်းပြောပြီး ဝေမောင် လေးကို အလုပ်ထဲခေါ်ရမယ့် သတင်းကြားရကတည်းက

ရွှေသမင်ဇာပေ

မြတ်လာချင်နေတာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေပြီးမလာဖြစ်။ ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ ဖြစ်ချင် တာသာဖြစ်တော့ဆိုပြီး စိတ်ဖွံ့ဖွံ့ချထားလိုက်ပြီးမှ လာခဲ့တာပါ။

ရောက်တော့မှ ဝေ့မောင်လေး ကလေးဆန်ဆန် ဂုဏ်တိုက် လူလည်ကျတာတွေကို ရှုပျံဆီက ကြားရတော့သည်။
'ဘာပရက်တီကယ်၊ ဘာကျူတိုရီရယ်မှမရှိတာ ငါသိတာပေါ့၊ မြတ်ရယ်၊ Sales (အရောင်း)က Staff ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ညီမလေးက အောင်စည်သာနဲ့တစ်တန်းတည်း၊ အဲဒီကောင်မလေး ဆီကနေ သူတို့ Time-table ကို တောင်း ထားတာပေါ့၊ မြတ်ရယ်၊ ကိုယ်ကသူ့ကို လက်မခံ မဖြစ် လက်ခံရတော့မယ်ဆိုကတည်းက သူနဲ့ ပတ်သက်သမျှကို ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး သိသင့်

ရွှေသမင်ဇာပေ

သလောက်တော့ ကြိုသိထားမှဖြစ်မှာလေ၊ မဟုတ်ရင် သူ့လိုမိသမျှ ခံရတော့မှာပေါ့'
'ရှင်က ဆရာမကြီးပေါ့လေ'
'ဆရာမကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟယ်၊ အလုပ် မှာလည်း အတွေ့အကြုံတွေများလာတော့၊ တပည့်မျိုးစုံနဲ့ ကြုံရတာများလာတော့ ငါလည်း နည်းနည်းတော့ လူပါးဝလာပြီလေ၊ သူတို့တွေ ငါ့ကိုလိုမိတတ်ကြတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ငါသိ လာပြီ'
'ဝေသိရင်ရယ်မှာပဲနော်၊ အားလည်းနာမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သူတို့အိမ်မှာ ကားတွေဒီလောက် အများကြီး ရှိရက်သားနဲ့ ရှင်ကဝင်ကြို၊ ပြန်ပို့ ဖယ်ရိဖြစ်နေရတာလဲ'
'အဖိုးကြီးရဲ့အိုင်ဒီယာလေ၊ သူ့သားခြေရှည်ပြီး

ရွှေသမင်ဇာပေ

လျှောက်သွားမှာစိုးလို့တဲ့၊ လမ်းလည်းသင့်နေ
တော့ မခေါ်နိုင်ဘူးပြောလည်း မရဘူးလေ၊ ကိုယ့်
ခေါင်းပေါ် ရွက်သွားရတာ မဟုတ်တော့လည်း
ဝင်ခေါ်ပေးလိုက်ပါတယ်ဟယ်'

ဒီနေ့အထိ သွားကြိုတိုင်း စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာပေးနဲ့
မကျေမနပ် ခြံထဲကထွက်လာတတ်ဆဲ။ ကျူတိုရီရယ်၊
ပရက်တီကယ်ဇာတ်လမ်းတော့ မဆက်တော့ပါ။ တစ်ခုခု
လျစ်ကျဖို့ ကြံမည်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ရိပ်မိပါသည်။

ဘာမှအားလည်းမကိုးရတဲ့အပြင် ကိုယ့်အတွက်
အနှောင့်အယှက်ပါဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရောက်လာကတည်းက
ပျော်စရာတော့ကောင်းလာပါသည်။ သူ့လုပ်ရပ်တွေက
ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်စရာကောင်းနေကာ စိတ်ဆိုး
လို့လည်းမရပေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အပျင်းပြေစရာ အကြောင်း
အရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေရသည်။

'အဲဒါနဲ့ ရှင်ကအလိုလိုနေရင်း မူကြိုဖယ်ရိလည်း
ဖြစ်၊ မူကြိုဆရာမလည်း ဖြစ်နေတာပေါ့လေ၊
အခုရော ဘာတွေတိုးတက်လာပြီလဲ'

'ဘာမှမတိုးတက်ဘူး၊ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ ပြီးတော့
သူ့ကိုလည်း ဝေမောင်လေး၊ ရှယ်ယာဝင် ဒါရိုက်
တာ လူကြီးဆိုတာ ရုံးကလူတွေကို အသိမပေးပါ
နဲ့ဦးတဲ့၊ ဒီက လုပ်ငန်းသဘောနဲ့ စာရွက်စာတမ်း
တွေကို အခုထိ လေ့လာလို့ မပြီးနိုင်သေးဘူး၊
တကယ်ကြည့်ရင် တစ်ညနဲ့ပြီးနိုင်တာတွေပါ
ဟယ်၊ ကျုပ်လည်း သူ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လို
ကိုင်တွယ် ဘယ်လိုထိန်းကွပ် ရမလဲဆိုတာ
ကြည့်နေတာ'

'ကြည့်နေတာနဲ့ပဲ အဘွားကြီးဖြစ်သွားဦးမယ်နော်၊
ကျုပ်သူငယ်ချင်းမိချိုတစ်ယောက် နဂိုကတည်း

ကမ္မ အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး မစွဲရတဲ့ကြားထဲ ဒီကောင်
လေးကလည်းတစ်မှောင့်'

'အပျိုကြီးကိုတော့ ခလုတ်မတိုက်ပါနဲ့ဟယ်၊
ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်းချမ်းပါတယ်'

'ရှင်လည်း သုံးဆယ်နိုးပြီနော် မိချို၊ တစ်သက်လုံး
တော့ တစ်ယောက်တည်းမဖြစ်ဘူး'

'ဒီလောက် အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ငါလို
မလှတဲ့ အသက်ကြီးကြီးမိန်းမတစ်ယောက်ကို
ကြိုက်မယ့် သူ့ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးဟယ်၊ ငါလည်း
အချစ်ရေးကို မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်သိတဲ့
အတိုင်းပဲ၊ ရှင်တို့လို အစွမ်းအစမရှိပါဘူး'

မြတ်ကတော့ ရူပါကို အခုချိန်ထိ လက်မလျှော့
သေး။ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်
တကဲကဲ။ ရူပါကိုယ်တိုင်ကိုက အချစ်ရေးကို စိတ်မဝင်စား

တာပါ။ ကိုယ့်ရင်ကို လှုပ်ရှားစေမယ့်သူလည်း အခု
အသက်အရွယ်ထိ မတွေ့ဘူးခဲ။ သူတို့ကပဲကိုယ့်ကို စိတ်
မဝင်စားကြလို့လားတော့မသိ။ ကိုယ်ကလည်းဘယ်သူ့ကို
မှ စိတ်ကူးကြည့်လို့မရ။

'ဖူးစာရှင်မပေါ်သေးလို့ပါ၊ အခုတော့ဝေက ရှင့်
အတွက်ဖူးစာရှင်ကို ရှင့်ဘေးနားကို အရောက်
ပို့ပေးလိုက်ပြီပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်အပျိုကြီးဘဝ
က ကျွတ်ကို ကျွတ်စေရမယ်'

ရူပါသည် မဆင်မခြင်ပြောလိုက်သော မြတ်အပြော
ကို ရင်ဘတ်ဖိကာ ဘုရားတရသည်။ ရုံးခန်းထဲမှာ Staff
တစ်ယောက်မှမရှိလို့သာ တော်ပါသေးသည်။ အိမ်ထောင်
သည်ဖြစ်လာပြီးမှ မြတ်ရောဝေပါ စကားပြောတာ အဆင်
မခြင်မရှိကြတော့။ အပျိုကြီးပဲပြောပြော၊ ဘာပြောပြော
ရူပါတော့ စကားကိုလည်း မဆင်မခြင်မပြောရဲ။

'အမလေး... မြတ်ရယ်၊ ကြားသွားမှဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ပါမယ် ဟယ်၊ မပြောကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်မောင်လေး အရွယ်ကို'

'မောင်လေးအရွယ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင်လေးအရင်းမှမဟုတ်တာ၊ ဝေတဆိုသဘောကျမှာ၊ သူမောင်လေးကို ရှင့်လိုပညာတတ်၊ ထက်ထက်မြက်မြက်ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့မှစိတ်ချမှာ' 'သူ့မောင်လေးကတော့ ရုပ်ဆိုးတဲ့ပစ်ချက်တစ်ခုနဲ့ တင် ပယ်ချမှာပဲ'

ပြောမိပြီးမှ ရူပါသည် ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်ရှက်သွားရပါသည်။ သူပယ်ချဖို့အတွက် ကိုယ်က တန်းစီလျှောက်လွှာတင်ဦးမတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ အဲဒီလိုပြောထွက်သွားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိပါသည်။

မြတ်နိုးနှစ်ယောက်သား ဘာစကားစရာမှန်းမသိဘဲ

နှုတ်ဆိတ်နေမိကြစဉ်မှာပဲ သူက လေကလေးတစ်ချွန်ချွန်နဲ့ ရုံးခန်းထဲဝင်လာပါသည်။ Staff တွေထိုင်ဖို့ ရုံးခန်းကျယ်တစ်ခုနှင့် ရူပါတို့လူကြီးတွေအတွက် သီးသန့်ရုံးခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခုရှိပါသည်။ ပေအစိတ် ပေခြောက်ဆယ်ကျယ်သော တိုက်ခန်းအကျယ်ကို သုံးခန်းခွဲကာ ရုံးခန်းနှစ်ခန်းနဲ့ ဧည့်ခန်းပြန်ဖွဲ့ထားခြင်းပါ။ အခန်းအကာအရံတွေကို မှန်အကြည်တွေနဲ့သာ ကာရံထားပြီး လိုက်ကာစတွေနဲ့သာ လိုအပ်ရင်ကာရံဖို့ ရူပါစီစဉ်ထားပါသည်။ မှန်အနက်တွေတပ်ပြီး ကိုယ့်လက်အောက်ကဝန်ထမ်းတွေဘာလုပ်မှန်းမသိဖြစ်နေမှာမျိုးကို ရူပါမလိုလား။

ချာတိတ်က သူ့ထမင်းချိုင့်ကို Staff ကောင်မလေးတွေကို လှမ်းပေးပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောကာ ရယ်မောနေကြသည်။

'အဲဒါလား၊ တော်တော်ငယ်သေးတာပဲယ'

ဝေနေဆင်တယ်နော်၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မောင်နှမ
ဆိုတာ သိသာတယ်၊ ဟဲ့ ထမင်းချိုင့်နဲ့ပါလား၊
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

ထမင်းချိုင့်ကိစ္စ မြတ်ကိုပြောမပြုရသေးတာမို့
မြတ်က တအံ့တဩ ရယ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

'အဲဒါကြောင့်ပြောတာလေ၊ တကယ်မူကြိုကျောင်း
သားလိုပါဆို၊ မနက်မိုးလင်းလို့ ရုံးလာဖို့ ဝင်ခေါ်
တာနဲ့ သူတို့အိမ်ကကောင်မလေးက ထမင်းချိုင့်ကို
ကားပေါ် လိုက်တင်ပေးတယ်လေ'

'ဝေ့အဖေနဲ့အမေက ဒီလောက်အဖြစ်သည်းကြ
မှန်း ဝေနေတုန်းက ငါတို့မသိခဲ့ဘူးနော်၊ ရယ်ရတယ်'
'သူ့ကိုမှ ကလေးဆန်လွန်း၊ မသိတတ်လွန်းလို့
ဂရုစိုက်ပြီး အဖြစ်သည်းတာနဲ့ တူပါတယ် မြတ်
ရယ်၊ ဝေက တို့တွေထက်တောင် လူကြီးဆန်သေး

တဲ့ဥစ္စာ'

'အထဲကို ဝင်မလာပါလားဟဲ့'

'ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်လို့ ထင်လို့ပါ၊ ခေါ်
လိုက်မယ်'

ရူပါက အင်တာနယ်ဖုန်းလေးကတစ်ဆင့် ခေါ်
လိုက်တော့ သူက Staff တွေနဲ့ စကားပြောနေရာမှ အခန်း
ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ လာဦးလို့ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ လှမ်း
ခေါ်လိုက်တော့မှ မလှမ်းချင်လှမ်းချင်နှင့် အခန်းဘက်ကို
လျှောက်လာသည်။

'အချိုးကတော့ သိပ်မပြေချင်ဘူး'

မြတ်က တစ်ခုပြီးတစ်ခုထိုင်ကြည့်ရင်း ဝေဖန်နေ
သည်။

'အစ်မ ခေါ်တယ်ဆို'

'အေး.. မင်းဝင်မလာသေးတာနဲ့'

'ညွှန်သည်ရှိနေလို့ပါ'

'ညွှန်သည်မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့လည်း ဒီတုမှဏီရဲ့

ရှယ်ယာဝင်ပဲလေ၊ တို့ မြင့်မြတ်ခင်ပါ'

ရူပါ ဘာမှ မပြောရသေးခင် မြတ်က ခပ်သွက်

သွက် ဝင်ပြောသည်။ မြင့်မြတ်ခင်ဆို၍ သူ့မျက်နှာကြော

နည်းနည်းတော့ လျော့သွားပါသည်။

'မောင်လေး ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ပေးနေတယ်ဆိုတာ

တော့ ဝေက ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ တို့လည်း မအား

တာနဲ့ မလာဖြစ်တာ၊ ဒီနေ့မှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့

တယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ'

'အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ မိချိုက အစစ

အရာရာ ကူညီပေးမှာပါ'

မိချိုဆို၍ သူက ရူပါကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်

သည်။ ရူပါကို ပြောတာလားဆိုသည့်သဘော။ မြတ်က

လည်း သူ့ အမူအရာကို သဘောပေါက်တာမို့

'အင်း တို့တွေက ရူပါချိုဆိုတဲ့နာမည်ကို သူများ

တွေ ခေါ်သလို ရူပါလို့မခေါ်ဘဲ ချစ်စနိုးနဲ့ မိချိုလို့

ခေါ်တာလေ'

ရူပါနာမည်အခေါ်အဝေါ်ကို ရှင်းပြနေသေး

သည်။ သူကတော့ နာမည်သာကြားဖူးပြီး လူကိုတော့

အခုမှ မြင်ဖူးသော မြင့်မြတ်ခင်ဆိုသည့်အစ်မကြီးကို

အကဲခတ် နေမိသည်။ တော်တော် သွက်လက်တဲ့ပုံစံပါပဲ။

ဝတ်စားထားတာလည်း လိုက်ဖက်လှသည်။ အသား

ညိုညို၊ သေးသေးသွယ်သွယ်လေးနှင့် ရှိရင်းစွဲအသက်

ထက်ပုံပြီး နုပါသည်။ မမြင့်မြတ်ခင်နဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့မှ

သူမရဲ့အချိုးမကျမှုက ပိုပြီး ထင်ရှားလာပါသည်။ ဒီနေ့

သူမဝတ်ထားတာလည်း ကြည့်ပါဦး။ အဝါရောင်တီရှည်

ပွပွတစ်ထည်နှင့် ပန်းရောင်အကွက်ဆင်လှုံချည်က
ဘယ်လိုမှကိုမလိုက်ဖက်ပေ။

‘အခု မောင်လေး လုပ်ငန်းအကြောင်း တော်တော်
နားလည်ပြီလား၊ ဘယ်အပိုင်းမှာ တာဝန်ယူထား
လဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လေ့လာတုန်းပါပဲ’

‘ဪ... ဆည်းပူးဆဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ တစ်ခု
တော့ရှိုတယ် မောင်လေးရဲ့၊ လုပ်ငန်းခွင်အတွေ့
အကြုံ ပညာကတော့ စာဖတ်သလို စာဖတ်ပြီး
လေ့လာလို့တော့မရဘူး၊ ကိုယ်တကယ် ဒီလုပ်ငန်း
ထဲမှာ ဝင်မှ သိရတာ’

‘ကျွန်တော်က ကိုယ့်မှာ ဘာအရည်အချင်းမှ
မရှိသေးတော့ လုပ်ငန်းထဲကို မဝင်ချင်သေးဘူး၊
ကျွန်တော် နားမလည်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို

မှားပြီးဆုံးဖြတ်တာမျိုးတို့၊ အစ်မတို့အလုပ်တွေကို
နှောင့်ယှက်မိတာမျိုးတို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ ပြီးတော့
ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အသိမခံချင်
သေးတာလဲ သာမန်ကောင်လေးတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ရုံးကဝန်ထမ်းတွေ ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အမှန်ကို
သိချင်လို့ပါ’

အကြောင်းပြချက်ကတော့ အချောသားပင်။

ကြားရတဲ့သူတွေတောင် သူ့ကြိုးစားမှု၊ သူ့အယူအဆတွေ
ကို ကျေနပ်ရတော့မလို့၊ ပရက်တိကယ်ဇာတ်လမ်း မစ
တော့ပေမယ့် ထမင်းမစားချင်လို့ အပြင်မှာမုန့်ထွက်
စားမယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ခါထွက်သွားရင် ရုံးကိုပြန်
ရောက်မလာတော့။ ကိုယ့်တပည့်အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်လက်
အောက်မှာ အလုပ်ဝင်လာတာလည်း မဟုတ်၊ ကိုယ့်
ကျောင်းသားလည်း မဟုတ်တာမို့ အမိန့်ပေးပြီး ကိုယ့်စိတ်

ကြိုက်ပုံစံသွင်းလို့လည်း မရ။

သူလည်း ကိုယ်နဲ့ငွေကြေးအတူတူ ထည့်ဝင်ထား
သူမို့ ရာထူးခြင်းအတူတူလို့ပဲ သတ်မှတ်လို့တောင်ရပါ
သည်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ အလုပ်ကို တကယ်စိတ်
ပါဝင်စားလို့မှ မဟုတ်တာ။ အိမ်ကလူကြီးတွေရဲ့ ဆူပူ
နားငြီးမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်လွန်းလို့သာ ရုံးကိုလာနေရတဲ့
သဘောမျိုး။ အလုပ်ရဲ့တကယ့်အနှစ်သာရတန်ဖိုးကို
သိတတ်နားလည်လို့လည်း မဟုတ်။

'အလုပ်ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူမှ နဂိုကတည်း
က နားလည်တတ်ကျွမ်းကြတယ် မဟုတ်ပါဘူး
မောင်လေးရဲ့၊ တို့တွေ စေ့လုပ်တုန်းကဆိုရင်
သုံးယောက်စလုံးက အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အတွေ့
အကြုံ လုံးဝမရှိကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ဘယ်သူ
ဘယ်သူမှ အားကိုးလို့မရဘူး။ ဒီလိုပဲ မှားမှား

မှန်မှန် ရှေ့တိုးရတာပဲ။ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့လည်း ကြုံရ
တာပဲ။ ဆုံးရှုံးလို့ဆိုပြီးတော့ ရှေ့မဆက်လို့လည်း
မရဘူးလေ။ မဟုတ်ဘူးလား။ အခု မောင်လေးကျ
တော့ အများကြီး ကံကောင်းတယ်။ အရှိန်ရနေပြီး
သား။ လည်ပတ် အောင်မြင်နေပြီးသား လုပ်ငန်း
မှာ အဆင်သင့်ဝင်ရုံပဲ။ ဆုံးရှုံးမှုကြုံဖို့မရှိဘူး။
ကိုယ့်ကိုမှန်သည်မှားသည် လမ်းပြမယ့်သူလည်း
ကိုယ့်ဘေးမှာရှိတာပဲ။ ဘာမှ မခက်ခဲပါဘူး'

မြတ်က စကားအရှည်ကြီးပြောလိုက်ရ၍ မော
သွားဟန်နှင့် ခဏနားကာ ရှုပါဖျော်တိုက်ထားသော ကော်ဖီ
ကို သောက်သည်။ မြတ်အတွက်ဖျော်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်
ကိုယ့်အတွက်ပါ တစ်ခွက်ပိုဖျော်ထားဖြစ်သော ကော်ဖီက
အခုငါ့အတွင်း၊ မသောက်ဖြစ်သေး။ စကားများများ
တော့ မပြောရပေမယ့် အလိုလိုနေရင်း အာခေါင်ခြောက်

မြန်မာ

လာတာမို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်မို့ စိတ်ကူး
ကာလက်အလှမ်း သူကလည်း ကော်ဖီခွက်ဆီလက်
အလှမ်းနှင့် ဆုံသည်။

'အဟဲ့... ဘယ်သူမှ မသောက်တော့ဘူးထင်လို့'
သူက အရှက်ပြေရယ်ကာ ပြောသည်။

'တို့လည်း သောက်ပြီပါပြီ၊ မင်းအတွက်
ဖျော်ထားတာပဲ၊ မင်းကို ယူပေးမလို့ပါ'

မြတ်က ရှုပါအပြောကို ငါသိပါတယ်ဆိုသော
မျက်နှာပေးနှင့် ပြုံးနေလေသည်။ သူ့ကွယ်ရာကျမှ အပျို
ကြီးက မောင်လေးကို စေတနာတွေပိုနေတာလို့ ပြောဦးမှာ
အသေအချာ။ တစ်သက်လုံးနီးပါး ပေါင်းလာတဲ့သူငယ်
ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်အတွင်းစိတ်ကို တစ်ယောက်ထိုး
ထွင်းမြင်နိုင်ပါသည်။

'တို့ကသာ မောင်လေးကိုဆရာလုပ်ပြီး အလုပ်

ရွှေသင်္ဃာတေ

အကြောင်းတွေပြောနေပေမယ့် တို့ကိုယ်တိုင်
လည်းဝင်ပြီး မဦးစီးနိုင်တော့ပါဘူး။ အိမ်မှုကိစ္စ
တွေနဲ့ ကလေး ဝေယျာဝစ္စနဲ့ အလုပ်ဘက်ကို
ခြေဦးမလှည့်နိုင်ဘူး။ ဒီမှာလည်း မိချို တစ်ယောက်
တည်း ဦးစီးပေးနေတာကို ကျေးဇူးလည်းတင်
အားလည်းနာနေရတာ၊ အခု မောင်လေးလည်း
ပါလာပြီဆိုတော့ မိချိုလည်း အဖော်ရ အားရှိသွား
တာပေါ့'

ရှုပါက မြတ်ရဲ့လက်မောင်းကို မသိမသာလေး
ဆွဲလိမ့်လိုက်ပါသည်။ မြတ်စကားက အနှောင့်အသွား
မလွတ်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ခြောက်နှစ်လောက်ငယ်တဲ့
ကိုယ့်မောင်လေးအရွယ်နဲ့များ မြတ်မို့လို့ယှဉ်တွဲပြီး
နောက်ရက်သည်။ ဝေသိရင်လည်းမကောင်း။

'ကျွန်တော်က အခုအစ်မအတွက် အကူအညီ

ရွှေသင်္ဃာတေ

မရတဲ့အပြင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာပါ'
 'အဲဒါဆိုရင်လည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင်
 ကူညီလိုက်ပေါ့မောင်လေးရယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား၊'
 ရူပါက နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်နာနာလေးဆွဲလိမ်
 လိုက်တော့မှ မြတ်ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စကားကိုရပ်သည်။
 သူကတော့ မြတ်ရဲ့ဆိုလိုရင်းတွေကို သဘောမပေါက်၍
 သာ တော်ပါသေးသည်။ မဟုတ်ရင် ရူပါအတွက် ရှက်ဖို့
 ကောင်းလှပါသည်။

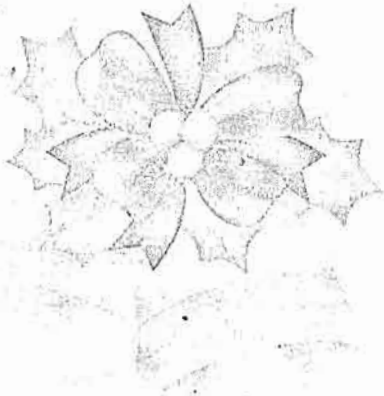
အဲဒီနေ့က အချိန်တော်တော်ကြာကြာ သုံးယောက်
 သား စကားပိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။ အလုပ်မှာ လုံးဝစိတ်မပါ
 ဘဲ လူငယ်ပီပီ လေလွင့်ချင်စိတ်လေး ရှိနေသေးတာကို
 သူ့ စကားအသွားအလာတွေအရ သတိထားမိရသည်။
 လူငယ်ဆိုတာကို အတင်းအကျပ် ဘောင်တစ်ခုထဲ ပုံသေ
 ထည့်ချင်လို့မရမှန်း တချို့မိဘတွေက အခုချိန်ထိနား

မလည်သေးတာ။ ပုံစံခွက်ထဲထည့်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မူရင်း
 အခြေအနေထက်တောင် ပိုလို့ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့ကြသော
 လူငယ်တွေကိုလည်း ရူပါတွေ့ဖူးပါသည်။ သူ့ကိုတော့
 အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ပါ။

ရူပါစိတ်ထဲကအတွေးတွေကို မြတ်သိရင်တော့
 စေတနာတွေပိုနေပြန်ပြီဆိုပြီး ရယ်ဦးမလားမသိ။ အပျို
 ကြီးတော့ အသက်သုံးဆယ်နီးမှ ငယ်မူပြန်ပြီလို့မပြောရင်
 တော့ ကံကောင်း။

၈။

မြတ်ရဲ့တရားတွေကိုနာပြီးလည်း သူ့ပုံစံက အရင်
အတိုင်းနေမြဲသာ။ မနက်ဘက် ရှုပါကား သူ့အိမ်ရှေ့မှာ
ရပ်တိုင်း၊ ငရဲပြည်ကိုခေါ်သွားမယ့် ယာဉ်ရထား ဆိုက်
ရောက်သလို မကြည်မသာမျက်နှာထားနဲ့ ကားပေါ်
တက်လာစမြဲ။ ရွာပြန်သွားတဲ့ကားဒရိုင်ဘာကြီးလည်း
ဘာတွေဖြစ် နေသည်မသိ။ ခွင့်နှစ်ပတ်ပြည့်ပြီးတာတောင်
ပြန်မလာသေး။

ရွာပါတောင်မှ ကားပြန်မောင်းတာ အတော်လေး အဆင်တပြေဖြစ်လာပါပြီ။ တစ်ခါတလေ ယောင်မှားပြီး ဘရိတ်ဇမ်းအုပ်မိတာကလွဲလို့ပေါ့။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် သူ ရှေ့လေကာမှန်နဲ့ ဆောင့်မိတတ်သည်။ ထိုင်ခုံခါးပတ် လည်းပတ်မစီး။ ဆောင့်မိပြီးမှ နဖူးကိုပွတ်ပြီး စူပုပ်ပုပ် လုပ်နေတတ်ပါသည်။

ဘာအလုပ်မှလည်း မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုလုံးမှာ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်နှင့် နေရာတကျပါကာ Staff တွေ အားလုံးနဲ့လည်း ရင်းနှီးရောဝင်နေလေသည်။ သူ့ကို ရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် မသိစေချင်ဘူး ဆိုတာကြောင့် မောင်လေးဝမ်းကွဲတစ်ယောက်လို့သာ အသိပေးထားတာမို့ အားလုံးကလည်းသူ့ကို သူငယ် ချင်းပေါင်း ပေါင်းကြသည်။ ရွာပါတိုသာအရှိန်တစ်ခုနဲ့ ပြောရဲဆိုရဲ မရှိကြပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိကြ

သည်။ သူကလည်း အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအရောဝင် သလောက် ရွာပါတိုဆိုရင် ခပ်စိမ်းစိမ်းပင်။ မလိုအပ်ရင် အာလာပသလ္လာပ စကားမျိုးတောင်မဆို။ ကားယူသွား ချင်ပြီဆိုရင်တော့ အခင်းပျိုးလိုက်ရတဲ့စကားတွေ။ သူ ရွာပါတို လုပ်နေပုံက ကလေးတွေရန်ဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက် ပနပုံမျိုးမို့ရယ်လည်း ရယ်ချင်ပါသည်။

သူ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေပါစေဆိုပြီး ရွာပါတို မှာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့။ အလုပ်ထဲ အတိအကျကြီး ဝင်ခိုင်း လိုက်ရင်လည်း မဖြစ်သေးတာမို့ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေ လိုက်သည်။ နောက် ခြောက်လလောက်ဆိုရင် လုပ်ငန်း ပြုတ်မှာလည်း ကျွမ်းကျင်ပြီး တော်တော်လေး ရင့်ကျက်လာ လာလို့တော့ မျှော်လင့်ထားပါသည်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျောင်းကိစ္စဆို ပြီးတော့လည်း အကြောင်းပြစရာ မရှိတော့။

ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီလိုမဟုတ်ခဲ့။

Staff တွေကို သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းပြီး အားလုံးရဲ့ လက်တိုလက်တောင်းနီးပါး ဖြစ်လာသည်။ ကုမ္ပဏီမှာက မိန်းကလေးတွေများလျက် Hardware သမားတွေလောက်သာ ယောက်ျားလေးတွေရှိသည်။ သူတို့တွေကလည်း ကွန်ပျူတာပျက်တယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ကွန်ပလိန်းတက်တိုင်း သွားကြည့်ပေးနေကြရတာမို့ ရုံးမှာရှိချိန်နည်းကြသည်။ အဲဒီတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လုပ်ပေးမှ ရမယ့်ကိစ္စမျိုးဆိုရင် သူတို့ပဲအားလုံးက မျက်စောင်းထိုးကြတော့တာ။ ရှုပါ မောင်ဝမ်းကွဲလို့သိထားပေမယ့် ရှုပါနဲ့လည်း သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိကြတာပဲ။ တော်တော်အမျိုးဝေးတဲ့မောင်လို့ပဲ ထင်ကြဟန်လည်းရှိပါသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ခိုင်းရဲကြခြင်းပါ။

‘အောင်အောင်ရေ... ရှင်အပြင်သွားရင် ကျုပ်။’

အတွက် J-Donuts တစ်ဘူးလောက်ဝယ်ခဲ့ပါဦး’ ဆိုတာမျိုး။ ‘မမရှုံးခန်းထဲသွားရင် ဒီဖိုင်လေးယူသွားပေးပါဦး’ တို့။ ‘အပေါ်ထပ် Training ခန်းနဲ့ဆက်ထားတဲ့ အင်တာဖုန်းကြိုးများ ပြတ်နေသလားမသိဘူး၊ ကြည့်ပေးပါဦးအောင်အောင်ရယ်’ ဆိုတာတွေ။ ကြားနေရပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်က ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်နေတော့ ရှုပါလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှာ ကျူတိုရီရယ်၊ ပရက်တီကယ်သွားတဲ့ နေ့မျိုးတွေဆိုရင်လည်း သူ့ကျောင်းကင်တင်းက မုန့်တွေဝယ်လာပေးတတ်သေးသည်။ သူ့ဖေဖေကတော့ သူအလုပ်မှာ အတော်အဆင်ပြေ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေပြီဆိုပြီး တော်တော် ကျေနပ်နေပါသည်။

‘ရှေ့လဆိုရင် အန်ကယ်လည်း သင်္ဘောပြန်တက်တော့မယ်၊ သားငယ်ကို သမီးဆီမှာအထား

www.burmeseclassic.com

ရတာ အန်ကယ်တကယ်ဝမ်းသာတယ် ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ကဉာဏ်များတယ်၊ အန်ကယ်မသွားခင်မှာ ကောင်းချင်ဟန်ဆောင်ပြီး သွားတော့မှ အရင်အချိုးပြန်ဖြစ်သွားမှာစိုးရသေးတယ်။ သူ့မေမေကိုတော့ အသေအချာမှာခဲ့ရမှာပဲ' စိတ်မချတွေဖြစ်ပြီး သားအဖကြားမှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့် အခြေအနေမှန်ကိုလည်း ရူပါမပြောဖြစ်ပါ။ သူဘယ်အချိန်အတိုင်းအတာအထိ ဒီအတိုင်းနေနိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရုံသာရှိတော့သည်။ တစ်ကြိမ်တော့ လိုအပ်သည်ထင်၍ တစ်မနက်ရုံးကိုအလာမှာ ရူပါ သူ့ကိုစကားပြောကြည့်ခဲ့သေးသည်။

'ဘယ်တော့လောက်မှာ လုပ်ငန်းခွင်ကို စုဝင်မယ်လို့ စိတ်ကူးလည်း အောင်စည်သာ' သူက ရူပါကို ဘာမှနားမလည်သလို အကြည့်မျိုး

နှင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

'ကျွန်တော် သိပ်နားမရှင်းလို့ တစ်ခုလောက်တော့ မေးပါရစေ အစ်မ၊ အခု ကျွန်တော်လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'မင်း...တကယ်မသိလို့လား အောင်စည်သာ'

သူ့ဘာမှပြန်မဖြေ။ ရူပါဆက်ပြောမယ့်စကားကို နားစွင့်နေပုံရသည်။ ကိုယ့်မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပေမယ့် ကိုကိုကြီးက ရူပါထက် အသက်နှစ်ဆယ်တိတိကြီးသော အစ်ကိုမို့ အစ်ကိုတွေမောင်တွေရဲ့ ပေတေဂျစ်တိုက်တာမျိုးနဲ့ ရူပါမကြုံဘူးခဲ့။ ကိုကိုကြီးလည်း သူ့အရွယ်တုန်းကတော့ လူငယ်ပီပီ လူငယ်စရိုက်ရှိခဲ့ဖူးမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရူပါ လူမှန်းသိတတ်ချိန်မှာတော့ ကိုကိုကြီးက ရင့်ကျက်တဲ့ ဂျာမန်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သူနဲ့ကျမှ ဂျစ်တိုက်တတ်သော မောင်ငယ်

တစ်ယောက်နဲ့ ရူပါဆက်ဆံဖူးတာဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံလည်း ကလေးဆန်မှုအတွက် ရယ်ရသလို၊ တစ်ခါ တလေတော့လည်း စိတ်ပျက်သည်။

‘မနက်မိုးလင်းရင် ရုံးကိုလာတယ်၊ မင်းနေချင် သလို ရုံးမှာနေတယ်၊ မင်းဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် သွား စရာရှိရင် သွားဖို့လည်း တို့ခွင့်ပြုထားတဲ့အပြင် ကားသော့ကိုပါ မင်းကိုပေးထားတာပဲ၊ မင်းကို တို့ဘာမှ မချုပ်ချယ် မတင်းကျပ်ထားဘူး၊ တို့ ထင်ထားတာက အခုလိုနေရင်းနဲ့ မင်း ဒီအလုပ် မှာ စိတ်ပါဝင်စားရှိလာလိမ့်မယ်လို့၊ အခု မင်းရဲ့ ကိုရောက်တာ နှစ်လနီးပါး ရှိပြီလေ၊ တစ်စုံတစ် နှစ်တော့ မင်းဘက်က လှုပ်ရှားသင့်ပြီလို့ တို့ယူဆတာပဲ၊ ‘ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို အရမ်းပျော်လို့ လုပ်တာ လို့များ အစ်မယူဆထားလို့လား’

ရွှေသမင်ဓာပေ

‘တို့ သိပါတယ်၊ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်တဲ့ သမုဒ္ဒရာ ကြီးရဲ့အလယ်မှာ လပေါင်းများစွာ အထီးကျန်ပြီး နေရမယ့်ဘဝနဲ့စာရင်တော့ ဒီဘဝကို မင်းပိုပြီး ပျော်လိမ့်မယ်လို့တော့ တို့ယူဆတယ်၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်လေ အခုလို အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုရ ဖို့ဆိုတာ လေးငါးနှစ်လောက် လူရောစိတ်ရော ငွေရော အပင်ပန်းခံခဲ့ရတာမျိုးပါ၊ မင်းအတွက် သိပ်ကို ကံကောင်းပါတယ်၊ ရလာတဲ့အခြေအနေ ကို မင်းတန်ဖိုးရှိရှိအသုံးချနိုင်ဖို့ တို့မျှော်လင့်တယ်’

ရူပါစကားအတွက် သူ့ဘက်က ဘာစကားမှ ပဲတုံ့ပြန်ခဲ့။ တစ်ခုတည်းသောတုံ့ပြန်မှုကတော့ နေ့လယ် ကျူတိုရီရယ်သွားချိန်မှာ ရူပါကားကိုယူမသွားခြင်းပါ။ ကားသော့ကိုလည်း ရူပါမမြင်မြင်အောင် ရူပါစားပွဲမှာ ပျံ့ထားခဲ့သည်။ ကလေးဆန်လွန်းသော တုံ့ပြန်မှုကို

ရွှေသမင်ဓာပေ

၉၆

ပြုစု

ရူပိတစ်ယောက်တည်း ပြုံးရပါသည်။

၉။

သူ့အခြေအနေမှန်တွေကို ဖေဖေနဲ့မေမေမသိကြပေမယ့် မမီးကတော့သိနေခဲ့ပါသည်။ သိမှာပေါ့။ မမီးနဲ့သူမက သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေဥစ္စာ။ ဖုန်းအဆက်အသွယ်လည်းရှိမပေါ့။

ထိုရက်ပိုင်းမှာ မမီးအမျိုးသားရဲ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပမီးတို့ လင်မယား ရန်ကုန်ရောက်လာကြပါသည်။ ဖေဖေမေမေတို့ရှေ့မှာ ဘာမှမပြောပေမယ့် မောင်နှမနှစ်ယောက်ကည်း ရှိချိန်မှာတော့ မမီးက သူ့ကိုမာန်တော့သည်။

'နင်အခုထိ အချိုးမပြေသေးဘူးလား သားငယ်ရယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုလည်း နင့်ကိုအပ်ထားရတာ ငါ အားနာလှပါပြီ၊ မိချိုတ သိပ်စိတ်ရှည်ပြီး သည်းခံတဲ့ သူမို့လို့၊ ငါသာဆိုရင်တော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် နင့်ကို လက်မခံဘူး၊ တကယ်ဆိုရင် နင် မိချိုအနားမှာ ပညာ ယူရတာ အရမ်းကံကောင်းတယ်၊ မိချိုက အလုပ်မှာ သိပ်တော်သိပ်ထက်တာ' မမီးက သူ့ သူငယ်ချင်းပုံစံတုံးတုံးကို ချီးကျူးနေတာမို့ သူ့ နားကြားပြင်းကတ်လာတာ

'မမီးသူငယ်ချင်း အဘွားကြီးကို သိပ်ချီးကျူးမနေပါနဲ့' 'အမယ်... အဘွားကြီး၊ မိချို အဘွားကြီးဆိုတော့ ငါလည်းအဘွားကြီးပေါ့ ကောင်စုတ်လေးရဲ့၊ နင်ကများ ကိုယ့်အစ်မတွေကို...'

'မမီးကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမီးမပါဘူး၊ မမြတ်လည်းမပါဘူး၊ အစ်မကိုပြောတာ' 'အစ်မ... အစ်မဆိုတာဘယ်သူလဲ' 'ဘယ်သူရှိရမှာလဲ... မမီးသူငယ်ချင်း ဒေါ်ဂူပါချိုကို ပြောတာပေါ့'

ဝေသည် ဒီတော့မှ ကိုယ့်မောင်လေးပြောတာကို သဘောပေါက်သွားရသည်။ အဘွားကြီးတဲ့ အစ်မတဲ့။ ဂူပါ ပုံစံနိုးလွန်းတာကို ပြောတာဖြစ်ရမည်။ အဝတ်အစား နဲ့ပတ်သက်ရင် ကမ္ဘာကျော်မော်ဒယ်ဘိုင်းတွေတောင် အရှုံးပေးရမတတ် ဒီဇိုင်းအသစ်အဆန်း ခုံမင်လွန်းလှတဲ့ သားငယ်ဟာ အဝတ်အစားကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ အဆင်ပြေသ ဒိုသာဝတ်တတ်တဲ့ ဂူပါကို အဘွားကြီးလို့ ပြောတာမဆန်း။

'နင်ကလည်းဟယ်... ငါ့သူငယ်ချင်းကို အဘွား

ကြီးတဲ့ ခေါ်ပုံကလည်း အစ်မတဲ့'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ အဘွားကြီးပဲ ဥစ္စာ၊ မမီး သူငယ်ချင်းက ဝတ်လိုက်ရင်လည်း အမြဲတမ်းပုံမကျ ပန်းမကျနဲ့ ပစ်စလက်ခတ်ပဲ၊ အကျိုးနဲ့လုံချည်ဆိုလည်း ဘယ်တော့မှ အရောင်အသွေးမညီ၊ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ခေါင်းစည်းကြိုးတွေ ကလစ်တွေဆိုရင်လည်း ပုလဲပြုတ်နေတာ၊ Crystal လေးတွေ ပြုတ်နေတာတွေနဲ့၊ လက်သည်းနီ ခြေသည်းနီဆိုရင်လည်း ပျက်တစ်ဝက်နဲ့၊ အမလေး . . . ပြောရင်ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး'

ဝေသည် သူပြောသမျှနားထောင်ရင်း ရယ်ရတာ ဗိုက်တွေပါအောင့်လာလေသည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ။ ကျောင်းသူဘဝကတည်းက အဲဒီလိုပင်။ သုံးစွဲဝတ်ဆင်သမျှတွေက အဖိုးတန်တွေချည်းပေမယ့် ဖြစ်သလိုဝတ်

ဆင်တတ်တာ။ ကျောင်းစာကိုသာ အာရုံစိုက်လွန်းတာလည်း အဓိကပါ၊ ပါသည်။ အလုပ်ခွင်ရောက်တော့လည်း အလုပ်ကိုအာရုံစိုက်လွန်းလို့။ နဂိုအရင်းခံကတော့ လှပါသည်။ သို့ပေမယ့် အလှက ထင်ပေါ်ခွင့်မရတာ ဖြစ်သည်။

'အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူလှတာ . . . မလှတာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ သူမလှတာနဲ့ နင်က အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလား'

'အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မမီးရာ၊ သားအရမ်း အလှအပ အသပ်အရပ်ကြိုက်တာ မမီးအသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ မလှဘူးဆိုရင်တောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ ရှိရမှာပေါ့၊ အခုက ဘယ်လိုမှကို ခံစားကြည့်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတာ'

သူပြောမိပြောရာ ပြောမိသွားပြီးမှ မှားသွားမှန်း ဝိပေမယ့် မရတော့။ မမီးက သူ့ခိုးဖမ်းသော မျက်လုံးတွေ

နှင့် သူ့ကို စေ့စေ့လိုက်ကြည့်ကာ

‘အမယ်. . အမယ်. . မိပြီနော် မိပြီ. . မိချိုဆီမှာ
 နင့် ကိုအပ်ထားတာ အလုပ်အတွက်ပါ သားငယ်
 ရယ်၊ နင်နဲ့သူ့ကိုလက်ထပ်ပေးဖို့ နင့်ကိုလေ့လာ
 ခိုင်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ပြောပုံက ခံစားလို့
 မရဘူးတွေ ဘာတွေနဲ့၊ ငါ့ သူငယ်ချင်းကို နင်
 မရိုးသားတော့ဘူး ထင်တယ်နော် သားငယ်’
 ‘မဟုတ်ရပါဘူး မမီးရယ်၊ ကြံကြီးစည်ရာ၊ မမီး
 သူငယ်ချင်းကို မရိုးမသားစိတ်မျိုး သားမှာ တကယ်
 မရှိပါဘူး၊ ခံစားလို့မရဘူးဆိုတာက သူ့ကို လေးလေး
 စားစားနဲ့ ဆရာမလို သဘောထားကြည့်လို့ကို
 မရတာမျိုးကို ပြောတာပါ’
 ‘နင့်ကို ကွန်ပျူတာပညာရှင်ဆီမှာ အပ်ထားမိတာ
 မှားပြီထင်တယ်၊ တကယ်ဆို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး

တစ်ယောက်ဆီမှာ အပ်ထားရမှာ၊ မင်းသမီးလို
 တော့ ဘယ်လှနိုင်ပါ့မလဲ သားငယ်ရယ်၊ မလှလို့
 သာ နင် အထင်သေးမယ်ဆိုရင်တော့ လောက
 ကြီးရဲ့ ထက်ဝက်လောက်ကို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊
 အမိပွယ်ကို မရှိတာ’

ကိုယ့်အစ်မ မမီးကိုယ်တိုင်ကိုက သိပ်လှတဲ့သူမှ
 မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြင်ဆင်တတ် အဝတ်အစား
 ဆိုရင်လည်း ဆင်ယင်တတ်လွန်းလို့သာ ကြည့်လို့လှနေ
 တာ။ ဘာမှမဆိုင်ပါဘဲနှင့် မမီးက အသားလွတ်ပေါက်ကွဲ
 နေပါသည်။

‘မမီးကို မပြောပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်အစ်မကို မလှဘူး
 လို့ မပြောရဲပါဘူး၊ သားပြောတာက ဒေါ်ရွှေပါချိုကို
 ပြောတာပါ’
 ‘ငါ့သူငယ်ချင်းကိုပြောတာလဲ ငါ့ကို ထိခိုက်တာ

ပေါ့ဟဲ့၊ သူ့ခမျာ စေတနာအပြည့်နဲ့လည်း နင့်ကို ကူညီပေးနေရသေးတယ်၊ နင်အခုလိုပြောတာ လွန်တာပေါ့၊ မိချိုက တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်သူ သည်းညည်းကိုမှ အခုလို သည်းခံတာမဟုတ်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး၊ နေ့တတ်တာ’

‘အင်းပါ... ဟုတ်ပါတယ်’

‘အင်းပါလုပ်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် အတွင်းမှာမှ နင်ဒါရိုက်တာနေရာမယူဘဲ အခုလို လတ်လျားလတ်လျားပဲ လုပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ငါနှင့်အကြောင်းတွေကို ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပြောရမှာပဲ၊ ငါ့ကို ရန်ကုန်မှာမနေဘဲ တော-မှာနေတယ်ဆိုပြီး နင်အထင် မသေးနဲ့နော်၊ နင် ဒီမှာ ဘာလုပ်နေ တယ် ဆိုတာတွေ ငါအကုန်သိတယ်’

‘မယူချင်ပါဘူးဆို ဒီဒါရိုက်တာရာထူး၊ ဘာမှ

လည်း မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ ရှက်စရာကြီး’

‘ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဒီလိုပဲ၊ နင်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မိချိုက နင့်ကိုကူညီမှာပေါ့၊ တချို့တွေ များ ပိုက်ဆံရှိပြီး ဘာအလုပ်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကားဝယ်ရောင်းလိုလို၊ ကန်ထရိုက်လိုလိုနဲ့ ဖြစ်နေ ကြတာတွေ အများကြီး၊ နင့်ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဒီလို အလုပ်မလုပ်ရင် ဘာမှလုပ်လို့ရမယ်မထင်နဲ့၊ အခု လို အောင်မြင်ပြီး သား အလုပ်တစ်ခုမှာ အဆင် သင့်လေးရတာကိုက ဘယ်လောက်ကံကောင်းလဲ’

‘မမီးလည်း တစ်နေ့တခြား ဖေဖေမေမေတို့နဲ့ တူတူလာပြီ၊ နားကိုပြီးနေတာပဲ’

အဲဒီနေ့က မမီးရဲ့နားပူမှုဒဏ်ကို အတော်ခံလိုက် ရပါသည်။ မိန်းမတွေဟာ အသက်ကြီးလေ စကားပြော လေဆိုတာ မှန်တာပဲ။ မမီးငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလောက်

စကားမပြော။ အခုမှ တကယ့်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို
 စကားတွေများလာတာ။ မမီးသူငယ်ချင်းမမြတ်လည်း
 အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ရုံးကိုခဏတစ်ဖြုတ်လေး ရောက်လာတာ
 လည်း ပြောသွားလိုက်တဲ့စကားတွေ။ နင်အသုံးမကျဘူးလို့
 သွယ်ဝိုက်မပြောပေမယ့် သူ့အခုထိအလုပ်မှာ အသုံးမဝင်
 သေးတာကိုတော့ သိသာစေသည့်စကားတွေပါပဲ။

မမီးတို့နှစ်ယောက်နဲ့ယှဉ်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ဆရာမကြီး
 ဒေါ်ရွှေပါချိုကတောင် စကားနည်းပါသေးသည်။ မလိုအပ်
 ဘဲ စကားမဆို၊ သူ့ကိုတင် စကားနည်းတာမဟုတ်။ ရုံးမှာ
 လည်း စကားနည်းပါသည်။ ပြောရင်လည်း ထိထိရောက်
 ရောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသောစကားသာ ဆိုတတ်ရဲ့။ ခေါင်း
 ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကတော့
 သူမမှာ အပြည့်ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး ဖြစ်ဖြစ်၊
 ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် လှလှပပ ကျော့ကျော့မော့မော့

လေး ရှိနေတတ်တာကိုမှ အထင်ကြီးတတ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့
 စိတ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှပြင်မရ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ မမီး ဖေဖေကိုမတိုင်ခင်မှာ
 လတ်လျားလတ်လျားကိစ္စကို ဆင်ခြင်ရတော့မှာတော့
 အသေအချာပင်။

၁၀။

မနက်စောစောထပြီး မနက်စာစားဖို့ အောက်ထပ်
ကို မ ဝင်းအားသေးဘဲ မှန်ရှေ့မှာ သူ့အလုပ်ရှုပ်နေပါ
သည်။ ဒီနေ့တော့ခါတိုင်းလို လူငယ်စတိုင်လ်အပြည့်ကြီးနဲ့
ရုံးကို သွားလို့မဖြစ်။ အလုပ်တာဝန်ကို စတင်ထမ်းဆောင်
မယ့် ကုမ္ပဏီလူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူကြီးဆန်မယ့်
ဝတ်စုံမျိုးတော့ ဝတ်ရမည်။ တစ်စုံလဲပြီး မှန်ရှေ့မှာရပ်
လိုက်၊ မကျေနပ်ရင်ပြန်လဲလိုက်နှင့် Aircon ခန်းထဲမှာ
တောင် ချွေးစို့လာပါသည်။

ရွှေသမင်ဓာပေ

နောက်ဆုံးတော့ ဆင်စွယ်ရောင်ပေါ်မှာ အဖြူ
စင်းလေးတွေပါသော B.Sc တံဆိပ်ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့်
GL တံဆိပ်ချောကလက်ရောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ
ခပ်ပျော့ပျော့ကို စိတ်တိုင်းကျသွားပါသည်။ အားလုံး
ပြင်ဆင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ မေမေက
မနက်စာ အဆင်သင့်ပြင်ထားကာ

‘ဒီနေ့တော့ ကားယူသွားလိုက်သားငယ်ရေ . .
အခုလေးတင်ပဲ ရှုပါချိုဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ
ဒီမနက် MICT မှာ အလုပ်တစ်ခုရှိလို့ ဝင်မခေါ်
တော့ဘူးတဲ့၊ နောက်ကျမယ်တဲ့’

ဒီနေ့မှ အလုပ်တာဝန်တွေ စ,ယူမယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းကို ရုံးအသွား ကားပေါ်မှာပြောမယ်လို့
စိတ်ကူးထားတာ။ သူမကိုမမောင်းခိုင်းဘဲ ကိုယ်မောင်းပေး
လိုက်မည်။ ပြီးတော့မှ စကားစပြီးပြောမည်။ ဒီလိုစဉ်းစား

ထားတာပါ။ ရုံးကိုရောက်တော့မှ မပြောချင်တော့။
ဒီနေ့မပြောချင်လည်း နောက်နေ့ပေါ့လေ။

‘ကားပေးလိုက်မယ်ဆိုတော့ မေမေတို့ကသားကို
စိတ်ချလိုလား၊ ရုံးမသွားဘဲ လျှောက်လိမ့်နေမှာ
မစိုးဘူးလား’

‘သိပ်တော့မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီဒါရိုက်
တာကြီးလုပ်နေပြီး သူများကားနဲ့အမြဲလိုက်နေရင်
လူအထင်သေးမယ်တဲ့၊ မီးမီးကလည်းမှာသွား
တယ်၊ ပြီးတော့ ရှုပါလည်း အမြဲဝင်ခေါ်နေရတာ
အားနာစရာကြီးလေ’

မောင်းခွင့်မရတာကြာပြီဖြစ်သော ကိုယ့် Suzuki
Wagon လေးကို ပြန်မောင်းရတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်
နေသည်။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီကားနဲ့ပဲ သွားချင်တာ
တွေသွားပြီး ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ စတိုင်

ကျကျနဲ့ ရုံးသွားရဦးမည်။ ကွန်ပျူတာကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဒါရိုက်တာတဲ့။ ကိုယ့်ရာထူးကိုတောင် ကိုယ်ရယ်ချင်ပါသည်။

သူမလာမခေါ်တော့လည်း ရင်ထဲမှာဟာတာတာ ဖြစ်နေသလိုပင်။ ခါတိုင်းဆိုရင် သူမအမှတ်တမဲ့ ဘာရိုက် အုပ်လို့ နဖူးနဲ့ရှေ့မှန်နဲ့ မိတ်ဆက်ရတာလည်း ဖီလင် တစ်ခုပင်။

‘အမယ် . . . အောင်အောင်က ဒီနေ့တယ်ပြီး လူကြီး ဆန်နေပါလား၊ ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ မုန့်ကျွေးအစီအစဉ်လား၊’

ရုံးကိုရောက်တော့ သူမ မရောက်သေး။ ကြောင် မရှိတာကြောင့် ကြွက်တွေအသံထွက်နေပါသည်။ သူ့ကို အပျင်းပြေလာပြီး အချိန်ဖြုန်းနေသော ကောင်လေး တစ်ယောက်လိုသာ ထင်မှတ်ထားကြတာကြောင့် ရုံးက

လူတွေကမကြောက်ကြ။ အခုချိန်မှာများ သူဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိကြရင်တော့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်ကြ ဖယ်မသိ။

‘မကေ ဒီနေ့နောက်ကျမယ်တဲ့၊ ဖုန်းဆက်တယ်၊ တို့တွေ လွတ်လပ်ရေးရတာပေါ့’

‘ဟိုဘက်လမ်းမှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ မြီးရှည်ဆိုင် အသစ် ဖွင့်တယ်၊ အရမ်းကောင်းတယ်တဲ့၊ တို့တွေ သွားစားရအောင်’

‘ဟုတ်လား . . . သွားမယ်လေ၊ တစ်အုပ်စုစီ အလှည့်နဲ့ သွားတာပေါ့’

ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်သွားဖို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ယိုင်ပင်ကြည့်၊ မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို စကားဆိုလာပါ သေးသည်။

‘အောင်အောင်ရယ်၊ ငါတို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲသွားစား

ချင်လို့ နင် Show Room မှာ ခဏစောင့်ပေး
ပါလား၊ ခဏပါပဲ၊ ငါတို့ ပြန်လာရင် နင့်အတွက်
ဝယ်ခဲ့ပါ့မယ်'

'ရတယ်... သွားလေ... စောင့်ပေးမယ်'

သူလည်း ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရတာပျင်းတာ
ကြောင့်ပါ။ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး Show Room မှာ
ထိုင်နေတာကမှ လူတွေတွေ့ပြီး အပျင်းပြေဦးမည်။ သူမ
ရောက်လာရင်လည်း မမတာနဲ့ လျှောက်လစ်နေတယ်ထင်
မှာဆိုတာကြောင့် အပြင်မထွက်ချင်တာလည်းပါသည်။

သူစောင့်ပေးမယ်ဆိုတာကြောင့် အားလုံးဝမ်းပန်း
တသာနှင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်ကို ချီတက်သွားကြလေ
သည်။ သူတို့ခုမျှလည်း တစ်ခါတလေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်ရှာမှာပေါ့။

Show Room ထဲမှာရောင်းသော ကွန်ပျူတာ

စုည်းတွေကို လိုက်စပ်စုကြည့်နေရင်း ကိုယ်သိတဲ့ပစ္စည်း
လည်းရှိ၊ မသိတာလည်းရှိ။ ကွန်ပျူတာပညာရပ်ဟာ
ကတယ် ကျယ်ပြန့်တာပဲ။ လေ့လာလို့ကိုကုန်နိုင်မှာ
ပဟုတ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်နားမလည်တဲ့ပညာရပ်
မှာ ကိုယ်က ဆရာကြီးမလုပ်ချင်တာ။

'Colour Laser Printer ရှိလားခင်ဗျာ'

သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေခါမှ ဈေးဝယ်သူ
ရောက်လာပါသည်။

'ရှိပါတယ်၊ တံဆိပ်တွေကတော့အစုံပါပဲ'

သူက Printer တွေစီတင်ထားရာ ရှိုးကုတ်ကို
ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ ရောင်းတဲ့သူကနားမလည်ပေမယ့်
ဝယ်တဲ့သူကတော့ နားလည်နိုင်လောက်ပါရဲ့။ Printer
တွေကိုကြည့်ပြီး တစ်လုံးကို သူတို့သဘောကျသွား
ပါသည်။

'ဂရုန်တီပေးလားဟင်'

'Printer တို့ Scanner တို့ သီးသန့်တော့မပေးပါဘူး။ ကွန်ပျူတာတင်ခုံလုံးဆိုရင်တော့ ဖေးပါတယ်၊ တစ်နှစ် အခမဲ့ပြင်ပေးပါတယ်၊ ပြင်ရတဲ့ပစ္စည်းဖိုးတော့ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းလျော့ပေးပါတယ်'

'ဪ... ဪ... ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကွန်ပျူတာရှိပြီးသားပါ၊ Printer သာ အခုမှဝယ်ရမှာပါ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒီ Canon Colour Printer ဘယ်လောက်လဲဟင်'

ဈေးမေးတော့မှပဲ Price Label က ပစ္စည်းမှာကပ်မထား။ ဈေးမသိလို့မရောင်းလိုက်ရတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ဒါရိုက်တာလူကြီးလုပ်မယ့်သူက ဒီလောက်တော့ အဖြစ်ရှိရမှာပေါ့။ သူမလည်းသူ့ကို အံ့ဩသွားစေရမည်။

အရောင်းတာဝန်ခံတွေကိုင်ထားလေ့ရှိသော ဈေးနှုန်းစာရင်းတွေရှိသည့်ဖိုင်တွဲထဲမှာ ထိုပစ္စည်း၏ဈေးနှုန်းကို ကြည့်ပေးလိုက်သည်။ Canon BJC 2100 SP ရဲ့တန်ဖိုး ခုနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်တဲ့။

'ခုနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ပါ'

'ခုနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်၊ ယူမယ်လေ၊ နည်းနည်းတော့လျော့ပါဦး'

'ဒါ Normal Price ပါပဲ'

တိုယ့်ကိုယ်ကို ဈေးသည်ကြီးလိုလိုနဲ့။ ဈေးရောင်းရတာ ပျော်စရာတော့အကောင်းသားပဲ။

'လျော့ပါဦး... အများကြီးမလျော့ရင်တောင် Taxi ကားဖိုးလျော့ပေါ့နော်... ညီလေးရာ'

နောက်ဆုံးတော့ သုံးထောင်လျော့ပေးပြီး ခုနှစ်သောင်းခွဲနဲ့ရောင်းလိုက်ပါသည်။ သုံးထောင်လောက်

မြန်မာ

လျော့ပေးလိုက်တာတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ပိုက်ဆံခုနှစ်သောင်းခွဲကို အသေအချာရေတွက်ပြီးမှ Cashier ရဲ့အဆွဲထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဒီနေ့တံတောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့။ အလုပ်ဝင်တော့မယ်စိတ်ကူးတော့မှ အလုပ်က ဈေးဦးပေါက်အဆင်ပြေတယ်။ သူတို့တွေ ထိုင်နေကြရင်တောင် အခုလိုမနက်ပိုင်းမှာ ဈေးဦးပေါက်တာနည်းလှတာ။ သူမသိရင်တော့ ဘာဝေဖန်မည်မသိ။

သူ့အတွက်ဆိုပြီး ရှမ်းခေါက်ဆွဲပါဆယ်တစ်ထပ်ဆွဲကာ အဖွဲ့တွေပြန်ချောက်လာကြတော့ သူ့က ဝံ့ကြွားကြွား မျက်နှာထားမျိုးနှင့်

- 'ဘာထူးခြားလဲကြည့်ဦးနော်'
- 'ဘာလဲ၊ မမ ရောက်လာပြီလား။ ဆူနေလို့လား'
- 'မရောက်သေးပါဘူး'
- 'ဒါဆိုရင် တစ်ခုခုရောင်းထားရလို့ထင်တယ်။'

ရောင်းထားရလဲ၊ ဈေးဦးပေါက်ပေါ့လေ'

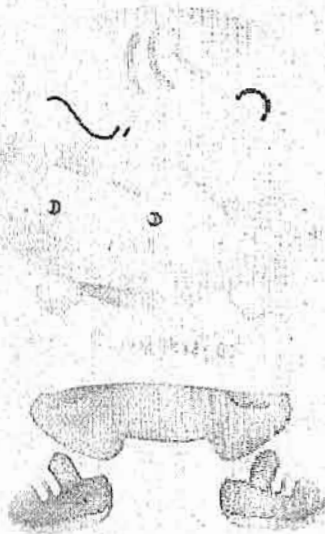
'အင်း... Printer တစ်လုံး...'

'အလဲ့... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ပစ္စည်းကြီးရောင်းရသားပဲ၊ ဘယ်ဥစ္စာလဲ'

'Canon Laser Printer လေ၊ ခုနှစ်သောင်းခွဲနဲ့'

သူက ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သောအခါ အားလုံးသည် ဝမ်းသာဟန်မပြဘဲ အထိတ်တလန့်မျက်နှာထားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသောအခါ သူလည်း ကြောင်အ၊အဖြစ်သွားရလေသည်။

၁၁၁

ဒါတိုင်း ရူပါကားရပ်နေကျနေရာမှာ ကားတွေ ပြည့်နေတာကြောင့် ကားရပ်ဖို့နေရာရှာရင်း နှစ်လမ်း ကျော် လာက်အထိ ကားကိုပတ်မောင်းနေရသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သုံးလမ်းကျော်လောက်မှာမှ ကားရပ် စရာရတော့သည်။

ချာတိတ်တစ်ယောက်တော့ ဇွဲကိုရောက်မှရောက် ပါးလားတော့ မသိ။ အမှန်ဆိုရင်တော့ မနက်စောစော

ရွှေသပင်စာပေ

MICT Park ကိုအသွားမှာ သူ့ကိုဝင်ခေါ်သွားလို့ရပါသည်။ ရူပါဝင်မခေါ်ဘဲ သူ့ဘာသာသွားရင် ရုံးကိုလာမှ လာပါမလားလို့လည်း စမ်းသပ်ချင်လို့ပါ။

ရုံးရှေ့မလှမ်းမကမ်းနားမှာရပ်ထားသော သူ့ကားလေးကိုတွေ့တော့မှ ရူပါနှုတ်ခမ်းတွေပြုံးသွားရသည်။ ရောက်တော့လာသားပဲ။

အပေါ်ထပ် Training ဘက်ကို အရင်သွားကြည့်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ Show Room ထဲမှာ ဝန်ထမ်းတော်တော်များများ စုရုံးနေကြတာတွေ့လိုက်တာကြောင့် ရူပါ Show Room ကိုပဲဝင်ဖို့ စိတ်ကူးပြောင်းသွားသည်။ အားလုံးက လမ်းမဘက်ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးထားရဲ့။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဖို့ပြင်ပြီးမှ ခပ်စွာစွာအသံတမ်းကြောင့် ရူပါတုံခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘အဲဒါ နင်လျော်ပေးရမှာနော် အောင်အောင်’

ခေါင်းရှောင်မယ်တော့မကြံနဲ့’

အောင်အောင်... တဲ့။ ရုံးမှာ သူ့ကိုသိသော နာပည်မို့ ရူပါစိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ တံခါးနဲ့ခပ်ကွယ်ကွယ်မှာ ပြန်ရပ်ပြီး အသာနားထောင်နေလိုက်သည်။ ဘာပြဿနာ ဖြစ်ကြတာလဲ။

‘LBP-1120 နဲ့ BJC-2100 နဲ့ အကွာကြီး၊ တစ်သိန်းသုံးသောင်းတန် Printer ကို ခုနှစ်သောင်းခွဲနဲ့ နှင်မို့ ရောင်းတတ်တယ်၊ မမသိရင်တော့ ငါတို့သေမှာပဲ’

‘တော်ပါတော့မိစုရယ်၊ သူပြန်စိုက်ဖြည့်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ငါတို့လည်း ဆိုင်ကိုပစ်ပြီးသွားမိတာကိုး၊ သူကလည်းစေတနာနဲ့ ရောင်းပေးထားတာပါ’
‘ဈေးမသိရင်လည်း ခဏစောင့်ခိုင်းဦးပေါ့၊ တကယ့်ပဲ ဆရာကြီးလုပ်ချင်တာ’

မိစုဆိုသော ကြည်စုခေရဲ့ အသံက အကျယ်ဆုံးနဲ့ အစွာဆုံး။ တခြားသူတွေက ခြေရာပြေကြောင်းပြောနေကြသည်။ သူ့အသံကိုတော့မကြားရ။ တော်တော် စိတ်ရှုတ်နေပြီထင်ပါရဲ့။ ပြောစကားတွေကိုကြားရုံနဲ့ ဘယ်လို အခြေအနေဆိုတာ ရူပါနားလည်လိုက်ပါသည်။ အားလုံး မုန့်ထွက်စားပြီး သူ့ကိုဆိုင်စောင့်ထားခဲ့ကြတာ။ သူက ဈေးနှုန်းမှားပြီးရောင်းပေးထားလို့ ပြဿနာတက်တာ။

မိစုက အားလုံးထဲမှာအစွာဆုံး။ Show Room ရဲ့အရောင်းတာဝန်ခံကလည်း မိစုဖြစ်သည်။ အပြစ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အတင်းကိုသူ့ကိုမဲနေတာ။

ရူပါနားထောင်ရင်း တော်တော်ဒေါသဖြစ်သွားပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူ့ကိုမှားပြောနေတာ မောက်မောက်မာမာခိုင်းခိုင်းစိုင်းစိုင်း။ ငြိန်လျှော်ပေးမယ်ပြောပြီး ရင် ပြီးပြီပေါ့။ သူ့ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို မသိလို့ဘဲ

ထားဦး၊ သူ့တစ်ယောက်ကိုတော့ ဒီလိုမပြောသင့်ပေ။

ရူပါက ဗုဒ္ဓဟူးသမီးပေမယ့် စိတ်လည်းမကောက်တတ်။ စိတ်ဆိုးဖို့လည်းခဲယဉ်းသည်။ စိတ်ဆိုးရင်တော့ ဘာတို့မှသိင်ဝရမစိုက်တတ်။ တော်ရုံတိစ္စမျိုးကိုလည်း စိတ်ဆိုးခဲ့ပါသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး သူ့ကိုရိုင်းစိုင်းစော်ကားနေမှာကို ရူပါသည်းမခံနိုင်တော့။ စေ့ပိတ်ထားသော ဆိုင်ရဲ့အလူမီနီယံ မှန်ဘဲခါးကို ထွန်းဖွင့်ဝင်သွားလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ရူပါတို့တွေ့လိုက်တော့ အားလုံး မီးကိုရေဖြန်းလိုက်သလို ချက်ချင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဆိုင်ဘဲခါးကိုပိတ်ထားတာလဲ’

ရူပါအမေးကို ဘယ်သူမှ ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ကြ။ သူ့ကတော့ အားလုံးရဲ့အလယ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနှင့်ရှိနေသည်။ သူ့ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့အခြေအနေမှန်ကို

မပြောတာလဲ။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာသူ့ပြောရင်လည်း
ဘာမှအရာရောက်မှာမဟုတ်ပါ။

‘ဖုန်း . . . ဖုန်းဝင်မှာစိုးလို့ပါ မမ’

ကေသီဆိုသောကောင်မလေးက အတုန့်တုန့်
အယင်ယင်နှင့် ဖြေသည်။

‘ဒီမှာပဲ ဘာဖြစ်လို့စုနေကြတာလဲ ကိုယ့်တာဝန်ကို
ကိုယ်သွားလုပ်ကြတော့လေ။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ’
အားလုံး အလျိုလျိုနှင့် အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းတိုလစ်
သူလစ်၊ Show Room ထဲမှာ ဖုန်းသုတ်ဆဲလိုလို့၊ ပစ္စည်း
နေရာရွှေ့သလိုလိုနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင်ဆောင်သူ
ဆောင်နဲ့ လူစုကွဲကုန်ကြလေသည်။ သူကတော့ ထိုနေရာ
မှာ ထိုင်နေဆဲ။

‘ရောက်နေတာကြာပြီလား၊ အိမ်ကတားပေးလိုက်
တာပေါ့လေ’

‘ဟုတ်တယ် . . . အစ်မ၊ အစ်မကို ကျွန်တော်
ပြောစရာ ရှိတယ်’

‘အင်း . . . ပြောလေ၊ ရုံးခန်းထဲသွားတာပေါ့’

ရူပါ ရုံးခန်းပေါ်တက်လာတော့ သူလည်း ရူပါ
အနောက်တပါလာသည်။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း
လူကြီးဆန်ဆန် ဝတ်လို့။ ဘာတွေများ စိတ်ကူးပေါက်လာ
တယ်မသိ။

‘တော်တော်စိတ်ရှုတ်သွားလား အောင်စည်သာ’
ရုံးခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ရူပါပြုံးစိစိမေးလိုက်
တော့ သူ့တအံ့တဩနှင့် မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။

‘အစ်မ သိတယ်’

‘အင်း . . . တို့အရှေ့မှာရောက်နေတာကြာပြီလေ၊
အားလုံးနီးပါးတော့ ကြားလိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့’
‘အဲဒီပိုက်ဆံ ကျွန်တော်ပြန်ပေးမယ်နော်’

သူ့စိတ်ကူးတွေကို သူမဘာကြောင့်များ သိနှင့်နေရတာပါလိမ့်။ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားရကာ

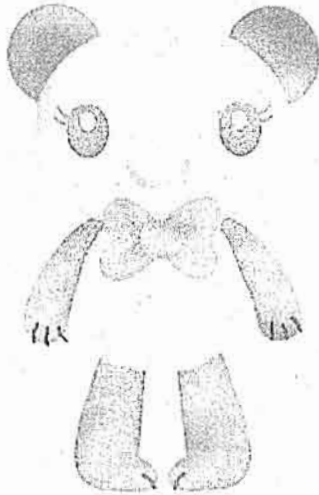
‘ဪ... အစ်မ... ခုနကကိစ္စအတွက်တော့ အစ်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော်’
‘အင်းပါ... မင်းသာစိတ်ချလက်ချသွား... ကားကိုလည်း အရမ်းမမောင်းသွားနဲ့ဦး၊ အချိန်ပီပါတယ်’
‘ဟုတ်’

သူက ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှုပါ့။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ အလုပ်ဝင်ဖို့ပြောမယ့်စကားတွေ ပြောချနေတာ။ သူကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလက်ခံလို့ ဒီနေ့

ရက်ရာလေးများလားဆိုပြီး ပြကွဒိန်ပြေးကြည့်ဖို့တောင် ကောင်းနေပါပြီ။

၁၂။

ရုံးကိုရောက်လို့ တံခါးဝမှာခြေချလိုက်မိတာနဲ့
ရုံးမှာ တစ်ခုခုတော့ထူးခြားနေပြီဆိုတာ သူ့သတိပြုမိလိုက်
ပါသည်။ တစ်မနက်လုံးကျောင်းမှာ ပရက်တီကယ်ရှိတာ
ကြောင့် နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်ပြီးမှ ရုံးကိုလာခဲ့တာပါ။
ပဲနေ့ အလုပ်ဝင်မယ်လို့ပြောထားပြီးမှ ရုံးကိုမလာဘူး
ဖြစ်နေမှာစိုးတာကြောင့် နေ့လယ်ပိုင်းပရက်တီကယ်
တစ်ချိန် ကျန်သေးတာကိုတောင် သူ့ငယ်ချင်းတွေကိုပဲ
ပိုင်းကူညီထားကြဖို့ မှာခဲ့ရသည်။

ရွှေသင်္ဃာတေ

ရုံးရှေ့မှာ သူမကားရပ်ထားတာတွေ့တာကြောင့်
သူမ ရှိတာတော့ သေချာပါသည်။

သူဝင်သွားတာနဲ့ အရောင်းဆိုင်မှာရှိနေကြသော
ကောင်မလေးတွေသည် ချက်ချင်းပင် ယိမ်းတိုက်ထားကြ
သလို အမူအရာတွေပြောင်းလျက် တစ်ခုတစ်ခု ကြောက်
ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပုံစံ ဖြစ်သွားကြတာ။ ခါတိုင်းဆိုရင်ကျောင်း
ကသူငယ်ချင်းတွေလိုပင် တွေ့ကြတာနဲ့ စနောက်တာက
အရင်။ အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းကို ဆက်တက်လာတော့လည်း
သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ အောက်ထပ်မှာကြုံခဲ့တဲ့အတိုင်းပင်။
ပိုပြီးထူးခြားတာကတော့ ရုံးခန်းအပြင်အဆင်တွေကိုပါ
ပြောင်းထားခြင်းပါ။

အရင်ညှော်ခန်းနေရာမှာ သူ့အတွက် ရုံးခန်း ပြင်ဆင်
ထားပေးသည်။ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးပါဆင်ထားရဲ့။ သူဝ
ကတော့ ရုံးခန်းထဲမှာရှိမနေ။ ကားရပ်ထားတာတော့

တွေ့ခဲ့တာမို့

'အစ်မရော. . ထရိန်နင်ခန်းမှာလား'

'ဒီနားကရုံးတစ်ရုံးကို ခဏသွားပါတယ်ကိုအောင်
စည်သာ၊ အစ်မက သူ့ကိုစောင့်နေဖို့မှာသွားပါတယ်'

သူမရဲ့မန်နေဂျာလည်းဖြစ်၊ ထရိန်နင်တာဝန်ခံ
လည်းဖြစ်သော ကျော့ကျော့က သူ့ရုံးခန်းထဲကစားပွဲပေါ်
ကို ကော်ဖီလာချပေးရင်းဖြေသည်။ အပြင်ကပြန်လာတိုင်း
အအေး၊ ဒါမှမဟုတ် ကော်ဖီကို သူမစားပွဲပေါ်လာတင်
ပေးတတ်တာ ကျော့ကျော့ပြုမူနေကျပါ။ အခုလည်း
ကျော့ကျော့အပြုအမူကြောင့် သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ
ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးသိသွားပြီမှန်း သူသဘောပေါက်ပါ
သည်။ သူ့ကိုစွဲကို အသိပေးရုံထက်ပိုပြီး သူမဘာတွေများ
လုပ်ထားသေးပါလိမ့်။ မနေ့ကကိစ္စကိုပေါ့။

'ဒီနေ့ ရုံးတွင်းကြေညာစာ ထုတ်သေးလား'

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုအောင်စည်သာ၊ စားပွဲပေါ်မှာ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေအားလုံး ဖိုင်တွေ တွဲထားပေးပါတယ်’

မမီးရဲ့လက်မှတ်နှင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝတို့ နှင့် အလုပ်တာဝန်များအားလုံး ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို သူ့ထံ သို့ လွှဲပြောင်းပြီးကြောင်း ထုတ်ပြန်ထားသောစာ။ ဒီနေ့ နေ့စွဲ မဟုတ်ဘဲ လွန်ခဲ့သောနှစ်လကျော်၊ ကုမ္ပဏီကို သူစ၊ ရောက်သည့်နေ့စွဲနှင့် ထုတ်ပြန်ထားသော သူမရဲ့လက်မှတ်နှင့် မမီး၏လွှဲပြောင်းမှုကို လက်ခံအတည်ပြုသောစာ။ နောက်တစ်စောင်ကတော့ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ယာယီ လေ့လာသူအဖြစ်မှ ဒါရိုက်တာလူကြီးအဖြစ် စတင်ထမ်းဆောင်တော့မည်ဖြစ်သော ဒီနေ့နေ့စွဲနှင့်စာ။

ပြီးတော့ . . .

ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်သည်တဲ့။

ကြည်စုဝေ . . . ။

မိမိ၏တာဝန်ဝတ္တရားများအား အကြိမ်ကြိမ် လစ်ဟင်းမှုရှိပါသဖြင့်တဲ့။

ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့လို့ အတန်တန်မှာထားရက်နဲ့။

‘တောက် . . .’

သူ့တက်ခေါက်သံက ကျယ်သွားတာကြောင့် လိုအပ်တာရှိရင်သူခိုင်းနိုင်အောင် စားပွဲနားမှာရပ်စောင့်နေသော ကျော့ကျော့ပင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။ မနေ့တုန်းက ပြဿနာဖြစ်တော့ ကျော့ကျော့မရှိပါ။ ထရီနီနှင့်မှာ Course တစ်ခုပြီးလို့ စာမေးပွဲရှိတာကြောင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ အောက်ထပ်ကိုမရောက်ဖြစ်တာ ဖြစ်သည်။ နေ့ခင် ဦးမှာမှ အရေးပေါ် Meeting ထိုင်စရာရှိတယ်ဆိုတာကြောင့် ရုံးခန်းကိုရောက်တော့မှအကြောင်း ဖုံးသိရတာ။

ဈေးမသိလို့ ရောင်းမိသူကရောင်းမိပေမယ့် အပြစ် မရှိပေ။ တကယ်အပြစ်ရှိသူက ကိုယ့်အရောင်းပြခန်းကို တခြားသူလက်မှာ ဖြစ်သလိုထားခဲ့သော အရောင်းပြခန်း တာဝန်ခံသာ ဖြစ်ပါသည်။ မန်နေဂျာအားလုံးကလည်း ထိုဝန်ထမ်းမျိုးကို နုတ်ထွက်ခွင့်ပေးသင့်ကြောင်းသာ ထောက်ခံကြသည်။ ကျော့ကျော့လည်း ဒီလိုပဲ ထောက်ခံ တာပါပဲ။ အားလုံးဆုံးဖြတ်ပြီးမှသာ နုတ်ထွက်ခွင့်ပေးလိုက် တာပါ။ တခြားဝန်ထမ်းတွေကိုပါ နမူနာယူပြီး ဆင်ခြင် နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒီကိစ္စ ဘယ်တုန်းကဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ’

‘မနေ့ညနေကပါ’

‘ဒါဆို သူ့အလုပ်ထွက်သွားရပြီပေါ့။ သုံးလစာရော ပေးလိုက်သေးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... သူ့မှာအပြစ်ရှိတဲ့အတွက် မပေးပါဘူး’

သူက တစ်ကိုယ်တည်းညည်းညူသလိုနှင့်

‘အစ်မကကွာ... အသေအချာမှာထားရက်သားနဲ့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ’

ကျော့ကျော့ကတော့ သူ့နေရာမှာ မမရွံပါသာ ဆိုရင် တစ်ခုခုပြောမိကောင်း ပြောမိမှာဖြစ်ပေမယ့် အခု တော့ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။ မမရွံပါရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ပါသည်။ Show Room ကို ကြုံရင်ကြုံတဲ့သူဆိုမှာ အပ်ပြီး မိစုဦးဆောင်ကာ မုန့်ထွက်စားကြတာ အကြိမ် မနည်းကတော့ပါ။ တော်ရုံလေးနဲ့မပြောချင်၊ အပြစ်မပေးချင် တာကြောင့်သာ မမရွံပါကရော မန်နေဂျာတွေကပါ မသိ ချင်ယောင် ဆောင်ပေးနေခဲ့ကြတာ။

အခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ မမရွံပါလည်း သည်းခံနိုင် တော့တဲ့ပုံမပေါ်။ ကိုအောင်စည်သာကတော့ လူငယ်ဖြစ် တာရော၊ အလုပ်အတွေ့အကြုံမရှိတာရောအပြင် သူ့စေ့

မှားပြီးရောင်းမိခဲ့တာကြောင့် အားနာနေတာ။ သူက ဒါရိုက်တာလူကြီးဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုမခန့်လေးစား နစ်နစ် နာနာ ပြောတာနဲ့ အလုပ်ထုတ်ပစ်တယ်ဆိုတာမျိုး မဖြစ် စေချင်လို့လည်း ထင်ပါသည်။

ဝန်ထမ်းတွေကို ထိန်းသိမ်းကိုင်တွယ်ရတာလည်း တကယ်တမ်း သိပ်ပြီးလွယ်ကူလှတာမဟုတ်။ ဘေးလူ အမြင်မှာတော့လွယ်ပေမယ့် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆက်ဆံ အုပ်ချုပ်နေရတဲ့သူတွေအတွက်တော့ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ဆိုတာ မလိုက်နာလို့မဖြစ်သော စည်းကမ်းတစ်ခုပင်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကျော့ကျော့စတင်အလုပ်ဝင်ကတည်းက အခုချိန်ထိ လေးနှစ်တာကာလမှာ မမရွံပါ ဝန်ထမ်းတွေ ကို မတရားတဲ့အပြစ်ဒဏ်မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမပေးဘူး ခဲ့။ အလုပ်က နုတ်ထွက်ခွင့်ပေးတယ်ဆိုရင်တောင်မှ အဲဒီ ဝန်ထမ်းရဲ့အပြစ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ဒဏ်ပေးမှုပဲဖြစ်ပါသည်။

'အစ်မက တော်တော်ကြာမှာလား၊ ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတာလဲ၊ မကျော့ကျော့သိလား'

'ဟုတ်ကဲ့... ကုမ္ပဏီမှတ်ပုံတင်ကိစ္စနဲ့ပါ၊ ပြန်လာ ဖို့ နီးပါပြီ၊ မမဟန်း(ဒ်)ဖုန်းကိုခေါ်ပေးရမလား ကိုအောင်စည်သာ'

'အင်း... ကောင်းသားပဲ၊ ခေါ်ကြည့်လိုက်' သူမဟန်း(ဒ်)ဖုန်းကိုခေါ်တော့ သူမဘက်က ချက်ချင်း ထူးသည်။

'အခုပဲ ရုံးအောက်ကိုရောက်နေပြီ... တက်လာ ခဲ့မယ်'

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူမရောက်လာသည်။ ကျော့ကျော့ကတော့ ကိုယ့်ကိစ္စမရှိတော့ပြီမို့ ကိုယ့်နေရာ မှာပဲ ဟိုယ်ပြန်ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

သူမက သူ့အတွက် ရုံးခန်းအသစ်ထဲမှာ မကျော့

မနပ် မျက်နှာထားနှင့်ထိုင်နေသောသူ့ကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး သူမရုံးခန်းထဲဝင်သွားပါသည်။
သူ့အတိုင်း ထိုင်မနေတော့ဘဲ သူမရုံးခန်းထဲ လိုက်ဝင်သွား
လိုက်သည်။

‘အစ်မ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ’

ကုမ္ပဏီမှတ်ပုံတင်ရုံးကနေပြီး ကိုယ့်ရုံးအထိ
ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်လေးငါးမှတ်တိုင်စာ နေပူထဲမှာ
လျှောက်လာရတာမို့ လူကနွမ်းနယ်မောပန်းနေချိန်မှာ
ဒေါသတကြီးနှင့်သူက မေးခွန်းတစ်ခုမေးကာ ရွှေပုလဲခန်း
ထဲ ရောက်လာလေသည်။

၁၃။

‘ဘယ်လိုလဲ အပျိုကြီး၊ ရင်ခုန်နေပြီလား၊’

ရူပါကကားကို သူတို့အိမ်တည်ရှိရာလမ်းသွယ်
ထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ်မှာ မြတ်ကမေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ရင်ခုန်ရမှာလဲ၊ လူမမာလာမေးတာပဲ၊
ရင်ခုန်စရာလား၊’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိတ်ကောက်နေသော မောင်လေး
ကို ချောဖို့ကိုပြောတာ၊ ရှင်တို့ ဟိုရက်က ပြဿနာ
တက်လိုက်တယ်မဟုတ်လား၊’

ရွှေသင်္ဃာတေ

'အဲဒီအတွက်တော့ မချော့နိုင်ပါဘူး'
 'အဲဒါကြောင့် ရှင်အခုချိန်ထိ ရည်းစားမရှိသေး
 တာ၊ ရှင်သိပ်တစ်ယူသန်တာပဲ'
 'တစ်ယူသန်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ၊ ငါလုပ်သင့်
 လုပ်ထိုက်တာကို ငါလုပ်တာပဲ၊ ငါမှမမှားတာ၊
 အဲဒီအတွက် ငါဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါအရှင်း
 ဆုံးပဲ'

ကြည်စုဝေကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်
 သက်ပြီး သူနဲ့ရူပါ အတော်ကို စကားများပြဿနာတက်
 သွားပါသည်။ ကိုယ်က အပြင်ကပြန်လာလို့ အမောမပြေ
 နိုင်သေး။ သူက ကြည်စုဝေကို အလုပ်ထုတ်ပစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့
 ကိုယ့်ကို ရန်သူတစ်ယောက်လို လာပြီးဝုန်းဒိုင်းကျဲတာ။
 မေးပုံတလည်း လူသတ်တော့မလိုမျက်နှာကြီးတင်းပြီး
 'အစ်မ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ' တဲ့။

သူ့ဘက်က အေးအေးသက်သာ လိမ်လိမ်မာမာ
 ပေးရင်ခတော့ ရူပါကလည်း သူနားဝင်အောင် ကောင်းကောင်း
 ပွန်မွန် ဖြေရှင်းပြမှာပါပင်။ အစောကတည်းက ဒီပြဿနာ
 ကိုကိုင်တွယ်လိုက်တာနဲ့ သူနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမယ်
 ဟိုတာကို တွေးထားပြီးသား။ ဈေးမှားရောင်းမိတဲ့တရားခံ
 က သူ့ဖြစ်နေလို့ဆိုပြီး ကြည်စုဝေကို အပြစ်တင်းလွတ်
 ပေးလိုက်လို့မရ။ အဲဒီလို ဆိုင်ကိုသူများလက်အပ်ထားပြီး
 ပုန်သွားစားတာမျိုးကို ရူပါသိနေတာ သုံးလေးကြိမ်ရှိပြီ။
 လက်ပူးလက်ကြပ်လည်းမမိတာကြောင့် အပြစ်မပေးဖြစ်
 သူတာ။

'အပြစ်ပေးလိုက်တာလေ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . အစ်မကတိပေးထားတယ်မဟုတ်
 လား . . ဘာမှမလုပ်ဘူးဆို'
 'ဒါပေမယ့် မရဘူးလေ၊ ဒီကိစ္စက ဘာအပြစ်မှ

ပြန်နာ

မပေးဘဲ ထားလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊
 'ကျွန်တော်လျော်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ'
 'အလျော်လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ စည်းကမ်းချ
 တာ ငွေကြေးနဲ့ဖြေရှင်းလို့မရဘူး၊'
 'ကျွန်တော် လက်မခံဘူး၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို'
 'မင်းလက်မခံလည်း တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊
 ကိုယ့်တာဝန်ဝတ္တရားကို အကြိမ်ကြိမ်လစ်ဟင်းပ
 ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို တို့ကုမ္ပဏီက ဖက်တွ
 မထားနိုင်ဘူး၊ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်တွေ
 ပေးရမှာပဲ'
 'ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာလူကြီးတစ်ယောက်အနေ
 ပြောနေတာပါ'
 'ဒါရိုက်တာလူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အ
 တကယ် တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့သူတစ်ယော

ရွှေသမင်ဏဇယ

ဟာ ဒီလို မှားယွင်းတဲ့ အတိုက်အခံလုပ်ရပ်မျိုးကို
 မလုပ်ဘူး အောင်စည်သာ'
 တမင်သက်သက်ကို ပြောလိုက်တာပါ။ အလုပ်ကို
 နည်းနည်းမှစိတ်မဝင်စား၊ အလုပ်အကြောင်းလည်းနား
 မလည်ဘဲ သူက အပြစ်ရှိတဲ့ဝန်ထမ်းဘက်က ရပ်တည်ချင်
 မသေးသည်။ ဒါရိုက်တာလူကြီးတစ်ယောက်ကို မထိမဲ့မြင်
 ပြုလို့ အသားလွတ်အလုပ်ထုတ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး
 ပိုတာကို ရှုပါနားလည်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းရဲ့တာဝန်လစ်
 ကင်းမှုကို သူမသိဘူးလား။ သိန်းပေါင်းများစွာတန်ဖိုးရှိ
 မသာအရောင်းဆိုင်ကို တခြားလူလက်ထဲအပ်သွားရဲ့တာ
 နည်းတဲ့ပေါ့လျော့မှုတော့မဟုတ်။ တွေးမိတိုင်း ရှုပါ
 ကော်တော်ဒေါသထွက်ရသည်။

ရှုပါစကားကို သူဆတ်ဆတ်ခါသွားပုံရရဲ့။ ဝုန်းခိုင်း
 ပြုံးရုံးခန်းထဲကထွက်သွားခဲ့တာ။ သူ့ရုံးခန်းထဲက သူ

ရွှေသမင်ဏဇယ

စာရွက်စာတမ်းဖိုင်တွေကိုဝင်ယူပြီး သူ့အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတာ ရှုပါတော့နေရသည်။ ညနေရုံးဆင်းချိန် အထိ ပြန်ရောက်မလာတော့။ စိတ်ကောက်သွားတာလား။ တကယ်ပဲ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့တာလား။ လုပ်ချင် တာသာလုပ်ပစေတော့။ စိတ်ကောက်သွားလည်း မချော့ နိုင်ပါ။

မြတ်နဲ့ဝေကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း လှမ်းပြော ထားလိုက်ပါသည်။ ဝေကတော့ ငါ့မောင်လေး စိတ်ကောက် သွားတာပါ။ နင်ဒီအတိုင်းပဲနေလိုက်၊ သူ့စိတ်ဖြေချင် ပြန်လာလိမ့်မယ်တဲ့။ မြတ်ကလည်း ရုံးထက်မတက် လှမ်း ပြီးမမေးဖို့ပြောသည်။ ရှုပါလည်း လုံးဝမခေါ်ဖို့ စိတ်ကောက် ထားပြီးသားပါ။ ကိုယ်ကမှမမှားဘဲ၊ ခဏခဏအနွှမ်းပေးပျံ့ လိုက်ချော့ရအောင် အသက်သုံးလေးနှစ်အရွယ် ကလေး လေးလည်းမဟုတ်။

သို့ပေမယ့် သစ်ပတ်လောက် သူ့လုံးဝပျောက်နေ တော့ စိတ်ပူလာသည်။ နယ်က ဝေဖုန်းကိုဆက်ကြည့် တော့လည်း ဖုန်းပျက်နေသည်။ သူ့အိမ်က ဘာများ ဆက် သွယ်လာမလည်းစောင့်ရင်း မနေ့ကတော့ (ဆယ်ရက် မြောက်နေ့) သူ့မေမေကဖုန်းဆက်သည်။

'အန်တီလည်း ဖုန်းဆက်မလို့သမီးရယ်၊ သားငယ် တတော့ အစောပိုင်းကတည်းက ဆက်ထားတယ် ပြောတာပဲ၊ အန်တီလည်း ဒီနေ့မှ စိတ်အေး လက်အေး နည်းနည်းဖြစ်သွားတာနဲ့ သူကလည်း ဒီနေ့မှ ဆေးရုံကဆင်းတာလေ'

'ဆေးရုံ... ဘာဖြစ်လို့လဲအန်တီ'
'ဟောတော့... သမီးမသိဘူးလား၊ ထင်တော့ထင် တယ်၊ သားငယ်အကြောင်းကြားတယ်ဆိုတာ မသိရဘူးလို့ သားငယ်အူအတတ်ပေါက်လို့လေ

သမီးရဲ့၊ ခွဲလိုက်ရတယ်၊ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ Sakura
မှာလေ'

'မသိလိုက်ဘူးအန်တီ၊ သူ့ခရီးတစ်ခုခုများ ထွက်သွား
သလားလို့ပါ၊ အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်မမေးမိဘူး'
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ခုနေကြပြီး

အဆက်အသွယ်မရှိဖြစ်နေကြတာကိုတော့ ရူပါမပြော
ဖြစ်။ သူကလည်း ပြောထားပုံမရပါ။ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်
ချင်တော့ဘူးလို့တော့ သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံတော့မရှိ။ ကလေး
တစ်ယောက် စိတ်ကောက်သလို စိတ်ကောက်ခြင်းသာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မြတ်ကတော့ 'တနင်္ဂနွေသွားနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူး
သမီးနဲ့ အပြိုင်စိတ်ကောက်တာ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးရှုံးသွားတယ်
ပေါ့လေ'တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့
လူနာနဲ့ပြိုင်ပြီး ရူပါစိတ်ကောက်လို့မဖြစ်တော့။

'သမီးလုံးဝမသိလို့အန်တီ၊ အခုရော သက်သာ

သွားပြီလားဟင်၊ သမီးမနက်ဖြန်လာခဲ့ပါဦးမယ်၊
ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဆိုတော့ အလုပ်တွေနည်း
နည်း ရှုပ်နေတာနဲ့'

'ရပါတယ်ကွယ်၊ အလုပ်အားမှလာပါ၊ သားငယ်
မရှိတာနဲ့ အလုပ်မှာတစ်ယောက်တည်း ပိုပြီး
အလုပ်တွေများနေမှာပေါ့၊ သားငယ်လည်း
သက်သာနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာတော့
တစ်ပတ်လောက် အနားယူရဦးမယ်'

ရူပါတစ်ယောက်တည်း မသွားချင်တာကြောင့်
မြက်ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အဖော်ညှိရသည်။

'စနေနေ့ ကျုပ်အားပါတယ်၊ ဈေးသွားဖို့တော့
ရှိတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မနက်ကိုးနာရီခွဲလောက်
ရှင် ကျုပ်တို့လာခေါ်လေမိချို့၊ ကျုပ်နဲ့ဈေးကိုတော့
ခဏလိုက်ပေး၊ ဈေးကအပြန်မှ ကျုပ်တို့ အောင်

စည်သာကိုသွားကြည့်တာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ၊ ငါလည်း ဈေးမရောက်တာ ကြာပြီ”

ဒီလိုနဲ့ မနက်ကိုးနာရီခွဲမှာ မြတ်ကိုသွားခေါ်ရ သည်။ ယုဇနပလာဇာ၊ ရန်ကင်းစင်တာတွေကို မမော တမ်း မြတ်နောက်ကလိုက်ရသည်။ အလုပ်ခွင်ဝင်လိုက် ကတည်းက ဈေးအေးအေးဆေးဆေး မပတ်ရတာတော့ ကြာပါပြီ။ အဝတ်အစားအသစ်ချုပ်ဖြစ်တာလည်း အမေ ကြီးကစီမံပေးလို့သာ။ အမေကြီးပဲဈေးသွား၊ ချုပ်နေကျ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာအပ်ပေးနှင့် ရှုပါကတော့ ကိုယ့်အဝတ် ဗီရိထဲ အဆင်သင့်ရောက်လာတာကို ဝတ်လိုက်တာပင်။

‘ရှင်အကျီတွေက ပုံစံလုံးဝမကျဘူးမိချိုရယ်၊ အသက်အရွယ်လည်းရလာပြီ၊ အဝတ်အစားကို ဝတ်စိုက် ဝတ်ပါ၊ ကျုပ်ချုပ်တဲ့ဆိုင်မှာ လိုက်ချုပ်

ကြည့်ပါလား၊ အရမ်းပုံကျတယ်၊ ဒီခိုင်းလည်း ရိုးရိုးလေးနဲ့ဆန်းတယ်၊ ကြုံတုန်းအပ်ကြည့်ပါလား၊ ပိတ်စတွေလည်း အစုံ ကြည့်လို့ရတုန်း..’

မြတ်မြောက်ပေးတာနဲ့ပဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တစ်ထောင်တန်တွေ အများကြီးလျော့သွားရသလို ရယ်ဒီ မိတ်အကျီတွေ၊ ပိတ်စတွေဝယ်ပြီးထည့်လာတဲ့ ကြပ်ကြပ် အိတ်တွေက ရှုပါလက်ထဲများလာရသည်။ ပြီးတော့ ယုဇနပလာဇာက မြတ်အပ်နေကျအပ်ချုပ်ဆိုင်မှာပဲ ပိတ်စ တွေကိုဝင်အပ်နှင့် အချိန်အတော်ကြာသည်။ ရန်ကင်း စင်တာရောက်တော့လည်း ဖိနပ်တစ်ရုံကို ရှုပါနဲ့လိုက် တယ်ဆိုပြီး မြတ်က အတင်းဝယ်ခိုင်းပြန်ရော။

‘မြတ်ရယ်.. နာမည်ခံတော့ နှင်ဈေးသွားတာကို ငါကအဖော်လိုက်ရတာ၊ တကယ်ဝယ်ရတော့ငါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့မှာရှိသမျှစည်းစိမ်တွေကို

ဒီနေ့တစ်ရက်တည်းနဲ့ အကုန်ဈေးဝယ်ခိုင်းမလို့ လား!

ကြာတော့ ရူပါသံသယဖြစ်လာပါသည်။ မြတ်က တဟိဟိရယ်လျက်

'မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ရှင်ထင်လို့ပါ။ ကျုပ်လည်း ဝယ်တာပါပဲ။ ရှင်ကိုတော့ ဝယ်သင့်လို့ဝယ်ခိုင်း တာပါ။ အသက်နည်းနည်းရလာရင် အလှအပ ကိစ္စကို ပိုဂရုစိုက်ရတယ်ကွယ့်'

တကယ်တော့ မြတ်က ဝေနဲ့ပူးပေါင်းကြံစည်တာ ပါ။ ရူပါကို ပုံစံတုံးလိုက်တာ၊ ရိုးလိုက်တာ၊ ပစ်စလက်ခတ် နိုင်လိုက်တာဆိုတဲ့ အောင်စည်သာရဲ့ ဝေဖန်ချက်တွေကို မခံနိုင်ကြလို့။ ရူပါဘာဖြစ်လို့ အခုချိန်ထိ အပျိုကြီးဖြစ်နေ ရတာလဲ ဆိုတာကိုလည်း အောင်စည်သာပြောမှ သဘော ပေါက်သွားကြတာ။ ပစ်စလက်ခတ်ဝတ်စားတတ်လွန်းလို့

နဂိုက လှတပတမုက်နှာလေးနဲ့ ကိုယ်လုံးလေးတောင် လှမှန်းမသိတော့တာ။ မြတ်တို့ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့ မဖြစ် တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြကာ ဒီအစီအစဉ်ကို စတာ ပါပဲ။

'Sonia မှာ ကျုပ်ခဏခေါင်းလျော်ဦးမယ်နော်၊ ရှင် ခဏစောင့်ပေးဦး'

ကိုယ်ခေါင်းလျော်ဖို့ နာမည်တပ်ပေမယ့် ဆိုင်ထဲ ရောက်မှ ရူပါကို အခုဆံပင်ပုံစံနဲ့မလှဘူး၊ စတက်(ဖိ) အတိုလေးနဲ့လိုက်တယ်၊ ဘာညာဆိုပြီး အတင်းဆံပင်ညှပ် ခိုင်း၊ ဆံပင်တွေမျက်နှာတွေ ပေါင်းတင်ခိုင်း။ SkinCare မသုံးလို့ မရတော့ဘူးနော်ဆိုပြီး Kanebo SkinCare Set တစ်စုံကို အတင်းဝယ်ခိုင်းနှင့် ရန်ကင်းစင်တာမှာ နေ့လယ် ထမင်း စားချိန်အထိ ကြာသွားပါသည်။

'မထူးတော့ပါဘူး၊ Feel မှာပဲ ထမင်းစားပြီးမှ

သွားကြတော့တာပေါ့၊ မိချိုရယ်... နော်... ကျုပ်တောင်မှ ဒီနေ့ ကျုပ်ယောက်ျားနဲ့ကလေးတွေကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သေးတာပဲ၊ ရှင်နောက်ဆံ ငင်မနေနဲ့’

‘မငင်ပါဘူး.. မငင်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့် ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ အိမ်ကထည့်လာတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းခွဲလည်း နှစ်သောင်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဘာမှထပ်ပြီး မဝယ်ခိုင်းနဲ့တော့’

‘အင်းပါ.. မဝယ်ခိုင်းတော့ပါဘူး၊ ဒီဆံပင်အတိုလေးနဲ့ ရှင်နဲ့အရမ်းလိုက်တာပဲ၊ သိလားမိချို၊ ဆံပင်ကို အရှည်မထားနဲ့၊ ထိန်းသိမ်းရတာလဲ အလုပ်ရှုပ်တဲ့အပြင် ပုံစံလည်းမကျဘူး’

‘အင်းပါ.. ပြောတဲ့အတိုင်းလိုက်နာပါ့မယ် ဒေါ်မြင့်မြတ်ခင်ရယ်၊ နင်သာ မော်ဒယ်(လ်)

သင်တန်းဖွင့်ရင် မတင်မိုးလွင်တောင် စိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ တကယ်ပဲ.. တစ်ကိုယ်လုံးကို အလှပြင်တာ စေ့စေ့စပ်စပ် နိုင်လွန်းတယ်၊ ငါ ဒီပုံစံအတိုင်းနေလာတာ တစ်သက်လုံးပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့အခုမှ ပြင်ဆင်ပေးချင်နေမှန်းကို မသိဘူး’

နင့်ကို အပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်စေချင်လို့ပေါ့လို့ အမှန်အတိုင်းဖြေရင်တော့ စိတ်ဆိုးသွားမှာအသေအချာ။

‘ဪ.. အခုမှ နင့်ရဲ့မပြင်မဆင်တာတွေကို ပြင်ဆင် ပေးချင်လို့ပေါ့တာ’

ဝေကတော့ အသေအချာကိုပြောသွားတာ။

အောင် ဘည်သာတစ်ယောက် မိချိုအပေါ်မှာ ခံစားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီတဲ့။ မိချိုကို အလှပဆုံးဖြစ်သွားအောင် တာဝန်ယူပေးပါတဲ့။

'အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မိချိုနဲ့သားငယ်ကို ငါ သဘောတူတယ်။ မိချိုလို အလုပ်ကလွဲရင် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ကျောက်ရှုပ်နဲ့ အလုပ် လုပ်ဖို့ကလွဲရင် အားလုံးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ သားငယ်နဲ့က နှစ်ယောက် ပေါင်းမှအဆင်ပြေမှာ မိချိုကိုလည်း ယောက်မတော်ချင်တယ်။ ဖေဖေက လည်း ဖြစ်စေချင်တယ်'

ဝေက မြတ်ကို အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ မြတ်ကတောင် 'ရှင်က ကျုပ်ကိုတော့ ယောက်မ,မတော်ချင်ခဲ့ဘူးပေါ့လေ'လို့ နောက်ခဲ့သေးရဲ့။ မြတ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝေဘာမှမပြောခင်ကတည်းက မိချို နဲ့အောင်စည်သာကို အဆင်ပြေသွားစေချင်တာပါ။ ဝေ ပြောတာနဲ့ပိုပြီး အားတက်သရောဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

'အောင်စည်သာအတွက် တစ်ခုခုတော့ ဝယ်သွား'

မှ ထင်တယ်နော် မြတ်၊ ဗိုက်ခွဲထားတဲ့လူမမာ စားလို့ရတဲ့ အစားအစာပေါ့'

'ထောင်းထားပေါ့။ City Mart မှာ ဝင်ကြည့် လိုက်ကြမယ်လေ'

City မှာ နေ့လယ်စာစားပြီးတော့ လူမမာအတွက် ဝယ်သွားဖို့ မုန့်တိုရွာကြတာလည်း City Mart မှာ အဝေ ၁ အချိန်ကြာသည်။ နေ့လယ် ၂ နာရီလောက်မှ နေ့ဝယ်ခြင်းကိစ္စတွေပြီးဆုံးပြီး အောင်စည်သာအိမ်ဘက် ကို ခြေဦးလှည့်ဖြစ်ကြတာ ဖြစ်လေသည်။

၁၄။

‘သမီးလာမယ်ဆိုလို့ သားငယ်က မနက်ကတည်းက မျှော်နေတာ။ ဒီနေ့သားကြီးတို့လည်း ချောက်တာနဲ့ ကိုယ့်မိသားစုတွေ အပျော်သဘောမျိုး နန်းကြီးသုတ် လုပ်စားတော့ သားငယ်က အင်မတန်ညှောင့်ဖို့ ချန်ထားပါဦးနဲ့ တဖွဖွမှာနေတာ ခုနကမှ ဆေးတိုက်ပြီးတော့ ဆေးကအိပ်ဆေးပါတော့ အိပ်ပျော်သွားတာသမီးရဲ့’

ရွှေသင်္ဃာတေ

မြတ်က ရှုပါကို ဘယ်လိုလဲဆိုသည့်မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရှုပါက မြတ်ကိုသတိမပြုမီ၊ လူ့အရပ်တစ်ဝက်စာလောက်ရှိသည့် ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ဖက်ပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်စွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေသော သူ့ထံ အကြည့်ရောက်နေသည်။ စိတ်ကောက်နေကြသတဲ့။ တနင်္ဂနွေသားရော ဗုဒ္ဓဟူးသမီးပါ စိတ်ကောက်ပြေနေပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်း လူကြီးဆန်လိုက်တာ၊ အသက်ငါးဆယ်မိန်းမကြီးအတိုင်း။ တစ်ယောက်ကတော့ ကလေးဆန်တာလည်း ငါးနှစ်သားကလေးလို အရပ်ခွဲအိပ်သတဲ့။

မကောင်းတတ်တာမို့ မြတ်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရပါသည်။

‘အူအတက်က အစားမှားလို့လား အန်တီ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဒီရက်ပိုင်းတော့ နွဲ့မှာဗျ’

မပင်ပန်းပါဘူး’
 ‘အင်း.. အူအတက်ရောင်ရောင်နေတာ နှစ်ခါလောက်ရှိပြီသမီးရဲ့၊ ဆရာဝန်က အစောပိုင်း တာတည်းက ခွဲချင်နေတာ၊ သားငယ်ကကြောက်ထယ်ဆိုပြီး မခွဲဘဲနေတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပိုက်အောင့်လာတာနဲ့ မရတော့ဘူးဆိုပြီး ခွဲလိုက်တာလေ၊ ခွဲလိုက်လို့တော်သေးတယ်၊ အူအတက်ကပေါက်တော့မှာတဲ့’

‘အခုတော့ စိတ်ချသွားရပြီပေါ့နော်’
 ‘စိတ်ချရပါပြီ၊ ဆရာဝန်က လုံးဝစိတ်ချတော့မှ ဆေးရုံကပေးဆင်းလိုက်တာ၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာတော့ သားငယ်ကိစ္စနဲ့ တစ်မိသားစုလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ သူ့က သည်းလည်းသည်း ခွဲလည်းခွဲဆိုတော့’
 ရှုပါက သိသိသာသာချောင်ကျသွားသော မျက်နှာ

လေးကို အကြည့်မလွဲဘဲကြည့်နေမိရင်း ပင့်သက် ရှိတ်
လိုက်မိသည်။ အခုလိုဆိုတော့ သနားစရာအကောင်း
သား။ ဟိုရက်က ရူပါကို ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်ခဲ့ပြောခဲ့တဲ့
အောင်စည်သာ မဟုတ်တော့သလိုပါပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ
အရှုပ်ကြီးကိုလည်း ဖက်ထားသေးသည်။

သူ မဆက်သွယ်ခဲ့တာကို သူ့ကပဲ သိပ်တင်းမာ
ဆန့်ကျင်ပြနေတယ်ဆိုပြီး ရူပါကလည်း ခင်တင်းတင်းပဲ
နေခဲ့တာ။ အခုလို နေမကောင်းတာသားသိခဲ့ရင် သူ
ဆေးရုံမှာတည်းက ရူပါရောက်ဖြစ်မှာပါ။

‘ဝေရောသိလားဟင်... အန်တီ’

‘ဝေက သူ့အိမ်မှာမရှိဘူး။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်
သွားတယ်သမီးရဲ့ သားငယ်ရဲ့ဖေဖေကလည်း
စင်ကာပူကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခဏထွက်သွား
တော့ ဒီမှာ အန်တီတစ်ယောက်တည်းပေး

စိတ်ပူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိဘူး။ သူ့ဖေဖေက
လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေမပြတ်တော့ ပြန်မလာနိုင်
နဲ့... သားကြီးတို့ ရှိလိုတော်သေးတယ်၊ သားကြီး
က ဆေးရုံမှာစောင့်ပေးတယ်လေ၊ သားကြီး
အမျိုးသမီးနဲ့ အန်တီကတော့ ချက်ပြုတ်၊ ဆေးရုံ
ပြေးပို့နဲ့ပေါ့’

ဝေမှာ နိုင်စည်သာဆိုသော မောင်တစ်ယောက်ရှိ
တာကိုလည်း ကြားဖူးပါသည်။ ရူပါတို့ကျောင်းတက်နေ
ဟုန်း (ရိုးရိုးတန်းဖိုင်နယ်မှာလားမသိ) နိုင်စည်သာတစ်
ယောက် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းတက်နေရင်း မိန်းမခိုးပြေးတဲ့
အကြောင်းကို ဝေပြောဖူး၍မှတ်မိနေသည်။ ကျောင်းက
လည်း စက်မှုတက္ကသိုလ် (ယခုနည်းပညာတက္ကသိုလ်)
တက်၊ ဒုဆဲဗို မိဘတွေခမ္မာ သားကိုနုမြောစိတ်နဲ့ အတော်
စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် နိုင်စည်သာရဲ့ ကောင်မလေး

ဟာ အတော်ကိုလိမ္မာရေးခြားရှိတာကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ စိတ်ချသွားရသတဲ့။ ဝေက တစ်ခါတစ်ရံ စကားစပ် မိရင်း ပြောဖူးပါသည်။

ကြည့်ရတာ အခုလည်း အောင်စည်သားကို နိုင်စည်သာလိုပဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျမှာ စိုးတာကြောင့် အလုပ်ခွင်ကို အတင်းဝင်ခိုင်းတာထင်ပါရဲ့။ အခုမှ အကြောင်းရင်းတွေကို ရူပါ ဆက်စပ်မိလာသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ၆ နှစ် ၇ နှစ်အရွယ်ကောင်လေး တစ်ယောက် အခန်းထဲကို ပြေးဆော့ဝင်လာပါသည်။

‘ဘွားဘွား...’

‘မြေး... ဖိုးသဲလေး၊ မအော်နဲ့လေ၊ သားလေးလေး ငယ် နီးသွားလိမ့်မယ်’

‘သားရဲ့ Game အခွေလာရွာတာ၊ သား Game အခွေ ကို လေးလေးယူထားလို့၊ သားဆော့ချင်လို့’

‘ပြီးရင် ဘွားဘွားယူပေးပါ့မယ်၊ သား တခြား အခွေနဲ့ သွားကစားနေခွင့်ဦးနော်၊ လေးလေးငယ် နီးမှ ဘွားဘွား ယူပေးမယ်၊ အခုအောက်ထပ်မှာ သွားဆော့ဦးနော်၊ ဒီမှာ ညှော်သည်တွေနဲ့’

နိုင်စည်သာရဲ့သား ထင်ပါရဲ့။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့

မြတ်နှင့် ရူပါ တစ်ယောက်မုက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဘယ်အရွယ်ကတည်းကများ အိမ်ထောင်ကျလို့ ဒီအရွယ်ရှိတဲ့ သားရှိနေတာလည်းတော့ မသိ။ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်လား၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လား။ နိုင်စည်သာ နဲ့ယှဉ်ရင်တော့ အောင်စည်သာက မဆိုးဘူးပင်။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ အနှစ်ကိုထက်တောင် လူပျို သက်တမ်းရှည်နေတာပေါ့။

ကလေးက အဘွားစကားကိုနားထောင်ကာ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းသွားပါသည်။

‘မြေးလေ . . သားကြီးကမေ့တာ၊ သူ့ခမျာ အမေ
ဘက်မှာလည်း အဘိုးအဘွားဦးလေးရင်းချာ
မရှိတော့ ဒီဘက်ကဲ့ပဲတွယ်တာလွန်းတာ၊ သားငယ်
နဲ့ဆိုရင် သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းကြတာလေ၊
တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကစားစရာ
လှပြီ၊ ဆူညံအော်ဟစ် နေကြတာလေ’

သူ့မေမေက ခပ်အေးအေးလေးနှင့် စကားတွေ
တော်တော်များများပြောနိုင်ပါသည်။ ပြောပုံကို နားထောင်
ရတာကတော့ နိုင်စည်သာရဲ့ယောက္ခမတွေ ရှိတော့ပုံမရ။

‘လွင်မာလေးကလည်း လိမ္မာလွန်းတော့ ကိုယ့်
သမီးလေးလိုဖြစ်နေရတာ၊ သားငယ်ဆိုလည်း
အခုနေမကောင်းတာတောင် လွင်မာ့ကို ဆန်ပြုတ်
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သောက်ချင်တယ်လို့ကျနေတာ၊
မီးမီးက အနားမှာမရှိတော့ လွင်မာပဲ အစ်ပ

အရင်းဖြစ်နေတယ်’

ချွေးမကိုလည်း ချီးမွမ်းနေပြန်ပါသည်။ အောင်
စည်သာကတော့ အိပ်ပျော်နေဆဲ။ ရောက်ပြီးမှတော့ သူ့နီး
လာတဲ့အထိ ခဏလောက်စောင့်ကြည့်မှကောင်းမှာမို့
ရှုပါတို့လည်း သူ့မေမေရဲ့ဧည့်ခံစကားတွေကို နားထောင်
ရင်း စောင့်နေဖြစ်ကြပါသည်။

‘မေမေ . . နန်းကြီးသုတ် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ’

အခန်းတံခါးဝမှာ ကြွေရုပ်လေးတစ်ရုပ်ပေါ်လာ
သလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပေါ်လာကာ ပြောတာမို့
ရှုပါရောမြတ်ပါ ခဏတော့ ငေးမိသွားကြပါသည်။
လှလိုက်တဲ့မိန်းကလေး။ တင်ပီးကျော်ထိရှည်လျားသော
နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းလှသည့် ဆံပင်ရှည်။ ပန်းပုရုပ်ထု
ထားသလို အချိုးအစားကျလှသောကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဆင်စွယ်
ရောင် စံနေသော အသားအရေ။ နီညိုရောင်ရွှေဇာ

ပါတိတ်ကို ပုံစံဆန်းဆန်းလေးဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာလေးမှာလည်း နှာတံ၊ မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း ဘာတစ်ခုမှ အပိုအလိုမရှိ လှပတိကျနေတာ။

လွင်မာဆိုတာထင်ပါရဲ့။ နိုင်စည်သာတစ်ယောက် ဘာကြောင့်များအသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မိန်းမယူရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ရှုပါတို့ရသွားပါသည်။ ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်သူက လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံနိုင်မှာတဲ့လဲ။

'လာ သမီးတို့၊ နန်းကြီးသုတ်စားလိုက်ကြပါဦး၊ သားငယ်က အရမ်းကျွေးချင်နေတာ၊ အန်တီကလည်း သမီးတို့ကိုမျှော်နေတာ ဟင်းရည်ဆိုရင် ခဏခဏ ပြန်ရွေးလွန်းလို့ အရသာလေးသွားမှာတောင် စိုးရတယ်'

အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းကိုဆင်းပြီး နန်းကြီးသုတ်ကို အားပေးရပြန်သည်။ လွင်မာ့လက်ရာ နန်းကြီး

သုတ်က တော်တော်အရသာရှိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း လိမ္မာရေးခြားခြားတယ်လို့ ပြောတာထင်ပါရဲ့။ ရှုပါတို့စားနေတုန်း အပြင်ခဏထွက်သွားသည်ဆိုသော နိုင်စည်သာ ပြန်ရောက်လာသည်။ နိုင်စည်သာကလည်း အောင်စည်သာနဲ့ ရုပ်ခြင်းအတော်ဆင်ရဲ့။ လူကြီးဆန်ပြီး တည်ငြိမ်လွန်းတာနဲ့ ကလေးဆန်တာသာ ကွာခြားပါသည်။ ဒါပေမယ့် နိုင်စည်သာက အသားနည်းနည်းညိုသည်။

သူ့နေမကောင်းလို့ လာကြည့်ကြတာကလည်း သူ့နေ့မပြီးဇယားကို လာစစ်သလို ဖြစ်နေရပါသည်။ ဝေခွဲအရမ်းခင်ပြီး စီးပွားတူဖြစ်တာတောင် ဒီလောက်စုံစုံစေ့စေ့ မသိခဲ့ရ။ သူ့နဲ့ပတ်သက်တော့မှ သိရတော့သည်။ သူ့မေမေ စကားတွေပြောနိုင်တာကြောင့်လည်း ပါပါသည်။

နန်းကြီးသုတ်စားပြီး စကားစမြည်ခဏပြောကာ

အပေါ်ထပ်ကသူ့အခန်းကို ပြန်တက်လာကြတော့ သူနိုး
နေခဲ့ပြီ။

‘အစ်မ ရောက်နေတယ်’

ရူပိုကို သူမေးလိုက်တဲ့စကားသံက ခပ်တိုးတိုးပေ
မယ့် ရူပိုရင်ထဲမှာ အတော်ကို လှုပ်ခပ်သွားရပါသည်။
ရန်လိုခြင်းတွေ၊ ဂျစ်တိုက်ခြင်းတွေ၊ လှောင်ပြောင်ခြင်းတွေ
ဘာတစ်ခုမှမရှိတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်နွေးနွေးတွေမှာ
တစ်ခုခု ပျော်ဝင်နေတာသိပေမယ့် ဘာဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်
ဖော်ရ ခက်လှသည်။ ရူပိုရင်မဆိုင်ရဲလှစွာနှင့် အကြည့်လွှဲ
လိုက်ပါသည်။

‘မင်း နေ့မကောင်းဘူးဆိုလို့’

သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

‘ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖတ်ရ
တယ်၊ ညစောင့်တစ်ယောက်က သူ့သူဌေးရဲ့

ဂိုဒေါင်ထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ ရွှေတွေ
ဖြစ်သွားတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့
ညစောင့်က မနက်မိုးလင်းတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့
သူဌေးကို သူ့အိပ်မက်အကြောင်းသွားပြောသတဲ့၊
သူဌေးက အိပ်မက်အတွက်ဆုငွေပေးပေမယ့်
ညစောင့်ကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်တယ်တဲ့၊
ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ကထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ
အစ်မသိလားဟင်’

ရူပို တအံ့တဩနှင့် သူ့ကိုကြည့်မိသည်။ သူနား
လည်သွားပြီပေါ့။ ရူပိုဘာကြောင့် ကြည့်စုဝေကို အလုပ်
ထုတ်လိုက်မှန်း သူသဘောပေါက်လက်ခံသွားပြီပေါ့။
ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းတွေကပြုံးလာရရင်း ရူပို
ရင်ခုန်နှုန်းတွေ အတိုင်းမသိ မြန်ဆန်လာလေသည်။

၁၅။

သူရုံးမတက်ရသေးသော ရက်တွေအတော
အတွင်းမှာ သူ့ဆီကို သူ့မနှစ်ကြိမ်သာ ရောက်လာခဲ့ပါ
သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်ကတော့ မမြတ်နဲ့အတူ သတင်း
မေးရောက်လာခဲ့တာဖြစ်ပြီး 'နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့
ဖရောကြီး စာရွတ်စာတမ်းတချို့အတွက် သူ့လက်မှတ်ထိုး
ဖို့လိုအပ်တာတွေကို လာပြီးလက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာ
ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သားအဆင်မပြေဘဲ တင်းမာနေ

ရွှေသမင်္ဃာဇာပ

တုန်းကတော့ တော်တော်တင်းမာနေကြပြီး လျော့ကြ
 တော့လည်း နှစ်ဖက်စလုံးက နောက်ဆုံးအထိ အလျော့
 ပေးလိုက်ကြတာမို့ အေးစက်စက်တွေ ဖြစ်နေကြရသည်။
 'ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ရုံးပြန်
 တက်နိုင်မှာပါ အစ်မ'
 'ရပါတယ်. . မင်းနေကောင်းအောင်သာနေပါ။
 ရုံးက ဘယ်အချိန်ပြန်တက်တက်ရတာပဲ. . .
 ကျန်းမာရေးကသာ အဓိကပါ'
 အခုတော့လည်း သူမပုံစံက အရင်တုန်းက
 လောက် အလုပ်ကိုပဲ အသဲအမဲ ကြိုးစားသူမဟုတ်
 သလိုလို။ ဘာ စိတ်ကူးပေါက်လို့ ညှပ်လိုက်မှန်းမသိသော
 ခပ်တိုတို သရိုးစတက်ဆံပင်ပုံစံကြောင့် သူမကခါတိုင်း
 ထက် ပိုပြီးနုပျိုကာ ကြည့်လို့ကောင်းလာတာတော့အမှန်။
 မျက်နှာမှာလည်း ဖြစ်သလိုလိမ်းလာတတ်သော သနပ်ခါး

ရေကျမတွေ့ရတော့။ သူမပုံစံ တော်တော်ပြောင်းလဲ
 သွားတာတော့ သေချာပါသည်။
 သူကရော. . . ဘာထူးလို့လဲ။ အရင်ကနဲ့ယှဉ်ရင်
 တော့ သူလည်း ပြောင်းလဲသွားတာပါပဲ။ တစ်သက်လုံး
 ပီတစကားကိုနားမထောင်ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်စိုင်းလာ
 တာ။ သူလုပ်သမျှတွေကို ဖေဖေအပြစ်ပေးဆုံးမတာ၊
 မေမေ ဆူပူတာတွေကို သူတော်တော်စိတ်ပျက်ပြီး တစ်ခါ
 တစ်ရံ အိမ်မှာမနေချင်တော့တဲ့စိတ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ
 ခုလည်း လိမ္မာတဲ့မမီးနဲ့ကိုကြီးကို စိတ်တိုင်းကျခဲ့သမျှ သူနဲ့
 ပျူပျူ ဖေဖေနဲ့မေမေ အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ဆူပူတာ
 မဟုတ်အတွက် သူ့ကို အကြီးနှစ်ယောက်လောက်မချစ်ဘူးလို့
 ကိုယ်ထင်ခဲ့တာ။ မချစ်ဘူးထင်လေ ပိုပြီးအရွဲ့တိုက်လေ။
 ပျူတိုက်တယ်ဆိုတာကလည်း တခြားရွယ်တူယောက်ျား
 တွေတွေလိုတော့ ဆေးချတာမျိုး၊ မိန်းမရွပ်တာမျိုးတော့

မဟုတ်။ တစ်နေ့ကုန်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂိမ်း (Game) သွား
ဆော့နေတာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ၊ ရှော့ပင်ထွက်
တာ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းတွေမနားတမ်းပြောတာမျိုး
တွေပါ။

အတင်းအကျပ်ကြီး အလုပ်ခွင်ကိုသွင်းလိုက်တော့
လည်း ဖေဖေတို့ကိုရော ဖေဖေတို့အစီအစဉ်ကို လက်ခံတူ
ညီပေးတဲ့သူမကိုရော သူနည်းနည်းမှမကျေနပ်ခဲ့။ သူမပဲ
လည်း ဖေဖေတို့ဘက်တော်သားတစ်ယောက်လို့ပဲ သူမ
မှတ်ခဲ့တာပါ။ သူ့နေမကောင်းဖြစ်တော့မှ သူ့ဖေဖေနဲ့
မေ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ကြတာ၊ ဝရုစိုက်ကြတာကို သူနားလည်
တော့သည်။ သူ့အနားမှာ တစ်ချိန်လုံးနီးပါးရှိနေကာ
စားချင်တာ (သူနဲ့လည်းတည့်သော) စားစရာတစ်ခုခု
တောင့်တလိုက်တာနဲ့ အိမ်ကိုချက်ချင်းပြန်ပြီးချက်ပေး
ပင်ပန်းပေမယ့် သူ့ကျေနပ်ရင် ပြုံးနေတတ်တဲ့ပေမယ့်

အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ပြန်လာလို့မရသေးပေမယ့် နာရီဝက်
ခြားတစ်ကြိမ်၊ တစ်နာရီခြားတစ်ကြိမ်လောက် သူ့အခြေ
အနေကို ဖုန်းဆက်မေးနေတတ်တဲ့ ဖေဖေ။

သူ့ခွဲစိတ်ခန်းထဲကနေ မေ့ဆေးမပြယ့်တပြယ်
ထွက်လာရချိန်မှာ သူ့လက်ဖဝါးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ
သူ့ဘေးနားမှာမေမေရှိနေခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ
နေမကောင်းရင် ညဘက်တွေမှာလည်း သူ့ဘေးမှာမေမေ
တစ်ချိန်လုံးရှိနေပြီး ပြုစုပေးခဲ့မြဲ။ အခုလည်း သူငယ်ငယ်
ကုန်းကအတိုင်းပါပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူ့ကိုမချစ်တော့ဘူး
လို့ သူ့ ၁၄ထားခဲ့တာတွေ မှားယွင်းလို့နေလေသည်။ ကိုယ်
ပိုင်လည်း လေးငါးနှစ်အရွယ် ခွဲလို့အကောင်းဆုံးကလေး
ငယ်တစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားသလိုရှိသည်။ ဂျစ်တိုက်
ပိုင်စိတ်တွေနဲ့လည်း မေမေစိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ချင်
တော့ပေ။

သူမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကိုတော့ ကိုကြီးနဲ့နှစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန်မှာ ကိုကြီးကိုပြောပြ ဖြစ်ပါသည်။ မေဖေဆန္ဒအရ ကုမ္ပဏီကိုသွားနေရပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ့ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အရွဲတိုက်နေခဲ့တဲ့ အကြောင်းကစလို့ ကြည်စုဝေကို သူမအလုပ်ထုတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေအထိ မခြင်းမချန် ကိုကြီးကို သူပြော ဖြစ်ခဲ့သည်။ အားလုံးနားထောင်ပြီးတော့ အပြစ်မတင်တဲ့ အပြင် ကိုကြီးကရယ်နေသေးရဲ့။ သူဒီလိုပဲ ဂျစ်ကန်ကန် နဲ့အရွဲတိုက်မယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပုံရပါသည်။

'မီးမီးရဲ့သူငယ်ချင်းလို့ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်တဲ့ သူမျိုးတော့ ငါတကယ်အံ့ဩတယ်၊ တကယ်တော့ ရင် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကိုဦးဆောင်နေတာ သူ့ပဲ သူ့မှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိတယ်၊ ရှယ်ယာ ဝင်ခြင်းအတူတူပေမယ့် မင်းကိုလက်မခံနိုင်ဘူး။'

အခုထွက်သွားပါဆိုပြီးတော့ သူ့မှာပြောခွင့်ရှိ တယ်၊ အခုလောက် မင်းကို စိတ်ရှည်သည်းခံပေး တာ မင်းကျေးဇူးတင်ရမယ် သားငယ်ရဲ့'

ဆိုးနွဲ့တတ်သော မောင်ငယ်တစ်ယောက်ကို သည်းခံသောအစ်မကြီးတစ်ယောက်လို သူမသည်းခံ ပေးတတ်တာကို သူပြန်တွေးမိသည်။ ဟုတ်တော့ဟုတ်တာ ပဲ။ သူမနေရာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့် အလုပ်မှာလာပြီး ရှုတ်ရှုတ်ယှက်ယှက်လုပ်နေတဲ့သူမျိုးကို ရှယ်ယာဝင်ဆိုပြီး အောင့်အီးသည်းခံနေမှာမဟုတ်။ အလုပ်တာဝန်ကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှမယ်မယ်ရရမယူဘဲ ကိုယ့်အလုပ်မှာ အပို သက်သက်လာရှုပ်နေတဲ့ဥစ္စာ။

'ဟိုဝန်ထမ်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာလဲ မရှုပါချို့မှန်တယ်။ ကိုယ့်တာဝန်ချိန်မှာ ဘယ်သူ ကိုမှ အခုလို ဆိုင်ကိုအပ်ပြီး လျှောက်သွားလို့

www.burmeseclassic.com

မရဘူးလေ၊ အဲဒီလို ဝန်ထမ်းချိုးကို အလုပ် ထုတ်ပစ်တဲ့ပြစ်ဒဏ်မျိုးပဲ ဖေးသင့်တယ် ငါ့ဆိုးထဲမှာဒီလိုဖြစ်ရင် ငါလည်း အလုပ်ထုတ်ပစ်တာပဲ၊ အကြိမ်ရေများလာရင်ပေါ့

ကိုကြီးက သူ့ကို ညစောင့် အလုပ်သမား တစ်ယောက် အိပ်မက်မက်တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့တာပါ။ မထူးဆန်းလှပေမသို့ လေးလေးနက်နက် အဓိပ္ပါယ် လေးတစ်ခုရှိတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပင်၊ သူမက ထိုဇာတ်လမ်းလေးထဲက အလုပ်ရှင်ဆုံးဖြတ်သလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပဲ။

အချိန်တိုင်းလိုလို အိပ်ရာပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးလှဲပြီး နေရသောအချိန်များမို့ အတွေးတွေအများကြီး သူ့တွေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူမကို စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ စကားတွေပြောမိတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ပြန်တွေးတာ သူ့ရှုတ်မိသည်။ သူမတော်တော်များ စိတ်ဆိုးသွားသလား၊ သူက

လည်း စိတ်ကောက်လာခဲ့တာရော၊ ရုတ်တရက်ဆေးရုံ တက်ပြီး ဗိုက်ခွဲလိုက်ရတာရော နှစ်ခုပေါင်းပြီး သူမကို မဆတ်သွယ် ဖြစ်ခဲ့၊ အလုပ်မဆင်းတော့ဘူးလို့များ သူမ ထင်နေပြီလားလို့ သူ့စိတ်ပူလာမိချိန်မှာ သူမဖုန်းဆက်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီနေ့ကလည်း သူမလာမယ်ဆိုတာကြောင့် မနက်တည်းက သူစောင့်နေခဲ့တာ။ နေ့လယ်ပိုင်းမှာမှ သူမက မမြတ်နဲ့အတူ (သူ့အိပ်ပျော်တော့မှ) ရောက်လာခဲ့ရဲ့။ သူ့အိပ်ရာက နိုးတာကိုစောင့်ရင်း မေမေက သူ့အကြောင်းတွေပြောပြရင်း ပည့်ခံလိုက်သတဲ့။ သူ့နီးလာတော့ မမြတ်တ ရယ်မောရင်းပြောသည်။

'အောင်စည်သာကျေးဇူးချင်နေတဲ့ နန်းကြီးသုတ်လည်း တို့နှစ်ယောက်စားပြီးပြီနော်' ဆိုသောအခါ သူ့ရှုတ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမကတော့ ပြုံးလျက်

သိပ်မဆို။ သူက ကိုကြီးပြောသော ညစောင့်အိပ်မက်မက် တဲ့အကြောင်းကိုပြောတော့ သူ့မနှုတ်ခမ်းတွေ ပိုပြုံးလာခဲ့ တာ။ နှစ်ယောက်သား စစ်ပြေငြိမ်းသွားပါပြီလို့ သူက တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးဝန်ခံနေမိခဲ့သည်။ အစ်မစိတ် ရှုပ်အောင် မနှောင့်ယှက်ဟော့ပါဘူး။ အစ်မအတွက် အကူအညီရတဲ့ အားကိုးရတဲ့ ပါတနာတစ်ယောက် ဖြစ်ရ ပါစေမယ်။

ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက်လည်း မလိမ္မာရင်တောင်မှ ဆိုးမိုက်တဲ့သားတစ်ယောက် မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး။ တစ် ယောက်တည်းကတိတွေပေးကာ တစ်ယောက်တည်း ကျေနပ်နေရလေသည်။

သူရုံးပြန်မတက်ခင်တစ်ချက်မှာ ဖေဖေစင်ကာပူ က ပြန်ရောက်လာပါသည်။

‘သားငယ် နေမကောင်း ဘူးဆိုတာ သိ ရတာနဲ့’

ဖေဖေလည်း အမြန်ပြန်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်တွေက မပြတ်တော့ ပြန်လို့မရဘူး။ ပြန်လို့ မရတော့ သတိရတိုင်းဖုန်းဆက်မေးနေတာနဲ့ ဖုန်းကတ်ဖိုးချည်းပဲ စင်ကာပူဒေါ်လာတစ်ထောင် ကျော်ဖိုး ကုန်သွားတယ်’

ခါတိုင်းလို့ဆိုရင်တော့ ဖုန်းဖိုးကုန်မယ့်အစား လက်ဆောင်တွေဝယ်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင် ပြောပြစ်မှာဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ ဖေဖေဂရုစိုက်မှုကို သူကျေနပ်ပါသည်။ သူ G.S.M ဖုန်းအတွက်လည်း Digital Camera ပါသော Hand Set အဆန်းလေးတစ်လုံး လည်း ဝယ်လာပေးခဲ့သည်။

‘ထွန်ပျံ့တာကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာကြီးဆိုတော့လည်း HandSetအသစ်လေးနဲ့ ရှိုးထုတ်ရတာပေါ့ကွာ။ ဖေဖေသိမ်းထားတဲ့ သားရဲ့GSM ကို ပြန်ပို့မိ

ထားတော့၊ လုပ်ငန်းအတွက် ကိုယ့်လက်ထဲမှာ
ဖုန်းတစ်လုံးမရှိလို့မဖြစ်ဘူး'

သူနေမကောင်းဖြစ်ထားတာကိုလည်း သနားလို့
ထင်ပါသည်။ သူ့ကိုလည်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အတော်
လေးကျွမ်းဝင်နေလောက်ပြီလို့ ယုံကြည်လိုက်ဟန်ပါ။
အဲဒီလိုယုံကြည်လေ သူပိုပြီးအနေရခက်လေ။

'ဒီအလုပ်ကို မင်းစိတ်ပါလက်ပါနဲ့ အောင်မြင်
အောင် လုပ်ပေါ့သားငယ်၊ ငါဆိုရင် ကျောင်း
တစ်ဖက်နဲ့ မိန်းမယူလိုက်မိတော့ မဖြစ်မနေ
အလုပ်ခွင်ကို ဝင်ရတော့တာပဲ၊ ကိုယ့်ကို အဆင်
သင့်ကူညီပေးမယ့်သူမရှိတော့ တော်တော်ကြိုး
စားရတယ်ကွ၊ မလွယ်ဘူး.. အလုပ်ဝင်လိုက်လို့
ကိုယ့်လွတ်လပ်မှုတွေလည်း မဆုံးရှုံးပါဘူးကွာ၊
ဒါက အလုပ်မလုပ်သေးတဲ့သူတွေ ပြောတဲ့

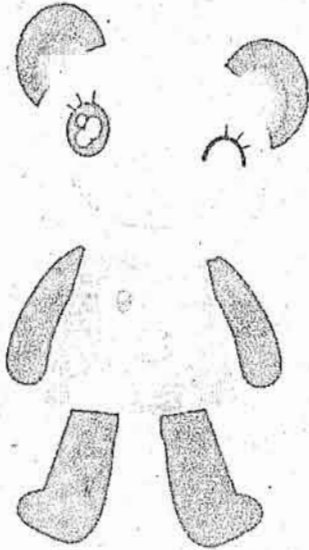

စကားပါ၊ တကယ် ကိုယ်အလုပ်ခွင်မှာ ပျော်သွား
ရင် အလုပ်မရှိဘဲတောင် မနေတတ်တော့ဘူး.. '

ကိုကြီးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သူမကလည်း အလုပ်ခွင်
မှာ ပျော်နေတဲ့သူပေါ့။ သူလည်း အလုပ်မှာပျော်အောင်
တော့ ကြိုးစားရပါမည်။

၁၆။

တုမ္မဏီကို သူပြန်အလုပ်ဆင်းခါစ အစောပိုင်း
 ရက်တွေ့မှာတော့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေပါ
 သေးသည်။ သူငယ်ချင်းပေါင်းသလို ပေါင်းလာကြတဲ့
 အပြင် ပစ္စည်းမှားရောင်းမိတော့လည်း သူ့ကိုဟောက်ခဲ့ကြ
 တဲ့ သူ့တွေလည်း တချို့ရှိတာမို့ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး
 သူ့တို့ တုမ္မဏီလူကြီး ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အဖြစ်
 သိလိုက်ရချိန်မှာ အားလုံးရှိန်သွားကြခြင်းပါ။ သူကလည်း
 သူပါပဲ။

ရွှေသင်္ဃာတေ

'တကယ်ဆိုရင် လက်ရှိအခြေအနေမှန်အတိုင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဝင်လာခဲ့ရမှာနော်အစ်မ၊ အခုလို ရုတ်တရက် ဆပ်ပရိုက်(စ်)ဖြစ်သွားကြတော့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာဆတ်ဆံ့ရတာ နည်းနည်း ခက်သွားတာပေါ့'

Meeting တစ်ခုအတွက် သူမနှင့်အတူသွားရခိုန် မှာ သူပြောဖြစ်တော့ သူမပြုံးသည်။

'အောင်စည်သာကမှားတယ်လို့ ယူဆချင်လို့လား၊
'ကျွန်တော့်အတွေးတွေ အဲဒီတုန်းက မှားနေခဲ့တာ တော့ အမှန်ပဲအစ်မ. . အလုပ်တိုလည်း စိတ် မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံးထွတ်ပြေးချင်နေတာ' အခုရော. . '

'အခုတော့ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာပါပြီ'
'နည်းနည်းပဲပေါ့'

'တဖြည်းဖြည်းတော့ များလာမှာပေါ့အစ်မရဲ့၊
အစ်မကိုလည်း နည်းနည်းတော့စိတ်ဝင်စားလာပြီ ဆိုတာကိုတော့ စိတ်ထဲကပဲပြောလိုက်ပါသည်။ သူမ ပြောင်းလဲလာပုံက သူ့ကုမ္ပဏီကိုရောက်ခါစနဲ့ လုံးဝမတူ တော့၊ ဆံပင်အတိုညှပ်လိုက်ပြီးကတည်းက နုဖတ်ရှင်း သန့်သွားတာ မျက်နှာမှာလည်း မိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါးလူး တတ်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခဲ့လှတဲ့ နှုတ်ခမ်းမှာတောင် လိမ္မော်သွေးရောင်မကျတကျ နှုတ်ခမ်းနီကိုတွေ့ရတတ်ရဲ့။ မိန်းကလေးလှတပတမြင်ရင် စိတ်ဝင်စားတတ်ကြသော ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ သူက ပိုဆိုးပါသည်။ ကျူရှင် တက်ရင်တောင် ဆရာမချောချောလေးသင်တဲ့ ကျူရှင် မှာမှပဲ ချင်တာ။ မဇိုးမသားစိတ်နဲ့တော့မဟုတ်။ မျက်နှာ လှလှလေးကိုမြင်နေရရင် စိတ်ချမ်းသာလို့ဖြစ်သည်။

အဲဒါကြောင့် သူ့တို့ သူငယ်ချင်းတွေကပြောတာ။

'မင်း အလှကြိုက်ပုံကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရုပ်ဆိုးတဲ့သူ တွေ နေစရာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး'တဲ့။

'ဆက်ဆံရတာ နည်းနည်းတော့ အထစ်အငေါ့ရှိ ရင် ရှိပေမယ့် တစ်ခုတော့ မင်းအတွက်ကောင်းပါ တယ်။ သူတို့နဲ့ တန်းတူလိုဆက်ဆံဖူးတော့ တော်ရုံ သူတို့ရဲ့ အထက်လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မသိနိုင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ အကျင့်လေးတွေကို သိရ တာပေါ့'

'ဘာလဲ.. Show Room ကို သူများလက်ထဲ အပ်ပြီး မုန့်ထွက်စားတတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးလားအစ်ပ' 'မဆိုးဘူး.. မင်းတော်တော်တိုးတက်လာပြီ'

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်မထားဘဲ ရယ်ဖြစ်ကြ ပြန်သည်။ အလုပ်သဘောအရသာ မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လိုနေပေမယ့် တကယ်

တမ်းဆက်ဆံကြည့်တော့ သူမက လူငယ်တစ်ယောက်လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ခင်ဖို့ကောင်းပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် ကပဲ အကောင်းမြင်တတ်သွားလို့လားတော့မသိ။ ဒါမှ မဟုတ် သူမကပဲ အရင်ကထက်လှလာလို့ပဲလား။

'တို့ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ စင်ကာပူကို ဆယ့်ငါးရက် လောက်သွားရဦးမယ်။ တို့ကို ပစ္စည်းတွေလှမ်းပို့ ပေးနေတဲ့ကုမ္ပဏီက သူတို့ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည် ပွဲနဲ့ အစည်းအဝေးတွေအတွက်လေ၊ တို့ကုမ္ပဏီ က နှစ်ယောက်သွားခွင့်ရှိတယ်။ မင်းနဲ့တို့သွား မလားလို့'

'ကျွန်တော့်မှာ ပတ်(စ်)ပို့အဆင်သင့်မရှိဘူးအစ်မ။ ကျွန်တော်မလုပ်ထားဘူး'

'ဟောတော့.. ပတ်(စ်)ပို့မရှိဘူးလား။ တို့ကရှိ တယ်ထင်လို့၊ အင်း.. ဒီနေ့ဆယ့်ငါးရက်နေ့ဆို

တော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ အချိန်ရတော့တာပဲ နော်... ဒါဆိုရင်တော့ ပတ်(စ်)ပို့လုပ်ဖို့ မမိ တော့ဘူး!

‘ခါတိုင်းရော... အစ်မတစ်ယောက်တည်း သွားတာ လား’

‘မြတ်တော့ တို့နဲ့တစ်ခေါက်လိုက်ဖူးတယ်၊ နောက် ပိုင်းတော့ ကုမ္ပဏီကမန်နေဂျာအဆင့်တွေကို မဲဖောက်ပေးပြီး တစ်လှည့်စီခေါ်သွားတယ်လေ။ တို့ တစ်ယောက်ထဲလည်းမသွားချင်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် မင်းမလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ တစ်ခေါက် တို့ ကျော့ကျော့ကိုခေါ်သွားလိုက် မယ်၊ နောက် တစ်ခေါက်ကျရင် မင်းနဲ့ကျော့ကျော့ သွားလို့ရတာပေါ့’

ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက မန်နေဂျာအဆင့်ဝန်ထမ်း

တွေကို လေးငါးလတစ်ကြိမ်လောက် တစ်လှည့်စီ နိုင်ငံခြားကို လွှတ်ပေးကြောင်းကိုတော့ နောက်မှသူသိရ သည်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ကွန်ပျူတာဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းသည့်လုပ်ငန်းအပြင်၊ ပဲတွေကိုလည်းတင်ပို့သော ထုတ်ကုန် (Export) လုပ်ငန်းလည်းရှိတာမို့ နိုင်ငံခြားက တော့ ခဏခဏ သွားကြရတာမဆန်း။ ဆန်းတာကတော့ သူမ ကိုယ်တိုင်က အရေးကြီးကိစ္စတွေရှိမှသာသွားပြီး ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ သက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းတွေကိုပဲ အလှည့်ကျ လွှတ်တာကိုပါ။

‘မမကအနေတည်ပေမယ့် ဝန်ထမ်းတွေကို အရမ်းဂရုစိုက်တာ၊ ကိုယ်က ဝန်ထမ်းလို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို သဘောမထားဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် အလုပ်လို့ သဘောထားပြီးလုပ်ပါတဲ့၊ ကိုယ့် အကျိုးစီးပွားရော ကုမ္ပဏီရဲ့အကျိုးစီးပွားရော’

တိုးတက်လာမှာပဲတဲ့၊ မမက အမြဲပြောတယ်၊ စင်ကာပူ၊ ဗန်ကောက်ရောက်လည်း မမနဲ့အတူ သွားရရင် ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်၊ မမက ရှေ့ပင် ဝါသနာမပါဘူးလေ၊ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ စားချင် တာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးမှာစားပြီး အခန်းမှာနား တော့တာပဲ'

ကျော့ကျော့ကတော့ နဂိုကတည်းက သူနဲ့ပုံမှန် အနေအထားသာ အဆက်အဆံ့ရှိခဲ့သူမို့ သူ့ကို ပြောရဲ ဆိုရဲရှိပါသည်။ သူမသိသောကိစ္စအဝဝကို ကူညီဆောင် ရွက်ပေးဖို့လည်း ကျော့ကျော့ကို သူ့အနားမှာထားပေး ထားတာကြောင့် တစ်ရုံးလုံးမှာ ကျော့ကျော့နဲ့ပဲ သူစကား လက်ဆုံ ပြောဖြစ်သည်။ သိချင်တာရှိရင်လည်း ကျော့ကျော့ ကိုပဲ မေးဖြစ်သည်။ ကြားရသမျှကတော့ သူမရဲ့ ကောင်း သတင်းတွေချည်းသာ။ သူမနဲ့ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် သူက

သူမ ၊ ခြံဖျားကိုတောင်မမိ။

သူမကတော့ မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ထက်တောင် ပိုလို့ထက်မြက်နေသေးရဲ့။

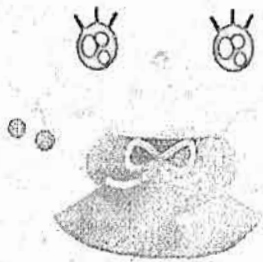
'တို့သွားနေတဲ့နှစ်ပတ်မှာ မင်းပဲ အစစအရာရာ တာ ဝန်ယူထားရမှာနော်၊ မင်းကိုအားလုံးလွှဲထား ခဲ့မယ်'

'အစ်မ ဖုန်းတော့ဆက်ပေါ့၊ အရေးကြီးတဲ့ De- cision ဆိုရင် ကျွန်တော်အစ်မကိုမေးလို့ရအောင်. . '

'ကုမ္ပဏီဒေဝါလီခံမယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးတော့ မင်း မဆုံးဖြတ်ဘူးမဟုတ်လား၊ တို့စိတ်ချပါတယ်'

သူမက တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီလို စိတ်အေးလက်အေး နိုင်သော အမျိုးသမီးလည်းဖြစ်ပြန်သည်။

ရွှေသမင်္ဂဗေ

၁၇။

သူမ စင်ကာပူသွားသောနေ့ကိုတော့ သူမကားနဲ့
လေယာဉ်ကွင်းသွားရင် ကားကိုအိမ်ပြန်ပြီးမောင်းယူ
သွားမယ့် ဒရိုင်ဘာမရှိတာကြောင့် သူပဲ သူ့ကားနဲ့ပို့ပေးဖို့
တာဝန်ယူထားလိုက်ပါသည်။ ကျော့ကျော့ကလည်း သူမ
အိမ်မှာပဲ အတူလာစောင့်နေမှာမို့ ကျော့ကျော့ကိုလည်း
တကူးတက သွားကြိုစရာမလိုတော့။

သူ့အိမ်ကိုသာ သူမ ခဏခဏရောက်ခဲ့ပေမယ့်

ရွှေသမင်္ဂဗေ

သူမ အိမ်ကိုတော့ သူ မရောက်ဘူးပါ။ အိမ်ကိုသွားစရာ အကြောင်းကိစ္စလည်း မရှိ၍ဖြစ်သည်။ အဲဒီမနက်ကတော့ သူမပေးထားသည့်လိပ်စာအတိုင်း သူမအိမ်ကို သူရောက် သွားခဲ့ပါသည်။ ဗြိတိသျှစတိုင်လ် ရှေးဟောင်း နှစ်ထပ် တိုက် အဝါနုရောင်ကြီးက ခမ်းနားလှပေမယ့် တိတ်ဆိတ် လွန်းလှသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာရော အိမ်ရှေ့မြေကွက် လပ် ကျယ်မှာပါ နှင်းဆီပင်တွေတော်တော်များများ စိုက်ထားပါသည်။

နှင်းဆီတွေပွင့်နေချိန်မို့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက် သည်နှင့် နှင်းဆီပန်းရနံ့တွေကို လေထုထဲမှာရှူရှိုက်မိ သည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ သူက ခြံထဲမှာ လျှောက်စပ်စုနေမိသေးသည်။ အိမ်ကြီးရဲ့ ညာဘက်ခြမ်း မြေကွက်လပ်မှာတော့ ကံ့ကော်ပင်တွေက စိစိရီရီ။ သံပန်း ရောင်စုံနဲ့အလှဆင်ထားတဲ့ ဒန်းလေး

တစ်ခုကလည်း ခပ်ကြီးကြီးမြင့်မြင့် ကံ့ကော်ပင်ကြီး အောက်မှာ ရှိပါသည်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ ဂျပန် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းက အစိမ်း ရောင်ကတ္တီပါကော်ဇောတစ်ခု ခင်းထားသည့်နယ်။

တော်တော်အေးချမ်းတာပဲ။ ရန်ကုန်မှာ အခုလိုခြံ ကျယ်ကျယ်နဲ့အိမ်ကြီးကြီးမျိုး ရှားပါးနေပါပြီ။ ခြံထဲမှာ ပန်း ပင်၊ သစ်ပင်တွေကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းဖို့လည်း အလုပ် သမားနှစ်ယောက်လောက်တော့ ထားရမှာပင်။

'ကိုအောင်စည်သာက ဒီမှာကိုး... ကားသံကြားလို့ ထွက်ကြည့်တော့ ကားပဲတွေ့ပြီးလူမတွေ့လို့၊ ဘယ်များရောက်သွားသလဲလို့'

ကံ့ကော်ပင်အောက်ကဒန်းမှာ ထိုင်ကြည့်နေတုန်း အနားကို ကျော့ကျော့ရောက်လာသည်။ အဝတ်အစား မလဲထားသေးဘဲ သာမန်အိမ်နေရင်းဝတ်စုံနဲ့ပဲ

‘မပြင်ဆင်ရသေးဘူးလား.. ဘာလဲ.. မလိုက်တော့
ဘူးလား’

‘ကျော့က ဒီမှာ ညကတည်းကလာအိပ်တာလေ
ကို အောင်စည်သာ.. မမနဲ့ဟိုကိုယူသွားမယ့်
စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ
ပြင်ဆင်ကြတာ’

‘ဪ.. .’

လွန်ခဲ့သည့်သုံးလေးရက်ကတော့ ကျောက်စိ
ပန်းချီကားတွေ၊ ရွှေခြည်ထိုးပန်းချီကားတွေရဲ့ ဈေးနှုန်း
တွေကို Handicraft ဆိုင်တွေဆီ သူမဖုန်းဆက်မေးနေသံ
ကြားပါသည်။

‘အိမ်ထဲဝင်ထိုင်လေ ကိုအောင်စည်သာ.. .

ကြီးကြီးက ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲလုပ်ထားတယ်’

‘အင်း.. ဝင်မယ်.. . ခြံကြီးကသာယာလွန်းလို့

လှည့် ပတ်ကြည့်နေတာ.. . အေးချမ်းလိုက်တာ
နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အပင်တွေကအစုံပဲလေ.. .
အနောက်ဘက်မှာလည်း သင်္ဘောပင်တို့ငှက်ပျော
ပင်တို့ မာလကာပင်တို့အစုံပဲ၊ ကြီးကြီးနဲ့ဘဘက
အပင်စိုက်တာ အရမ်းဝါသနာပါတယ်၊ ခြံအလုပ်
သမားလည်း သုံးယောက်တောင်ရှိတယ်၊ ဘဘ
က ခြံထဲမှာချည်းပဲ’

‘ဪ.. . ဟုတ်လား’

ခြံထဲမှာ သူ့ဆက်ထိုင်နေရင် ကျော့ကျော့လည်း
သူ့ကို ဧည့်ခံနေရမှာစိုးတာကြောင့် သူထပြီ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့
လိုက်ပါသည်။

ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်ကတော့ အတော်ရှေးရိုး
ဆန်လှပါသည်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ရဲ့သခင်မလေးလည်း

ခပ်ရိုးရိုး ပုံစံဖြစ်နေတာ ထင်ပါရဲ့။ သူက တွေးဖြစ်အောင် တွေးမိ လိုက်သေးသည်။

‘လာ. . အောင်စည်သာ. . တို့တွေက စောသေး လို့ဆိုပြီး မပြင်မဆင်ကြသေးတာ. . . ကော်ရည် ခေါက်ဆွဲ စားရမယ်နော်. . . ပူပူနွေးနွေးလေး’ ဧည့်ခန်းမှာ သူဝင်ထိုင်အပြီးမှာ သူမထွက်လာပါ သည်။ သူမလည်း အိမ်နေရင်းအဝတ်အစားနဲ့ပင်။ လေယာဉ်ကွင်းကိုသွားဖို့ တစ်နာရီလောက်ပဲလိုတော့တဲ့ အချိန်ကိုတောင် စောသေးသတဲ့။ သူသိသော တခြား မိန်းကလေးတွေများ နှစ်နာရီလောက်အချိန်ပေးပြီး အလှ ပြင်ကြတာ။ သူမကတော့ အဲဒါကြောင့် အမြဲတမ်းမသပ် မရပ်မလှမပ ဖြစ်နေတာထင်ပါရဲ့။

‘အောင်စည်သာတော့ တို့မရှိရင် ရုံးမှာနားအေး မှာပါ။ တို့က ရုံးမှာ အမြဲတမ်းနားပူနေတာလေ။’

အသက်ကြီး လာတော့လည်း လိုအပ်တာတွေ့ရင် မပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး အောင်စည်သာရဲ့. . . ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ ပစ်လိုက်တာပဲ’

ပြောပြီး ခပ်တိုးတိုးရယ်နေပါသည်။ ကျော့ကျော့ က အထဲဝင်သွားပြီး ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲကိုအသင့်ပြင်တာ ပြန်ထွက်လာသည်။

‘စားလိုက်ဦးနော်၊ တို့အမေကြီးလက်ရာ. . . ဩော်. . အောင်စည်သာကို အမေကြီးနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးရဦးမှာပဲ’

အမေကြီး. . . တဲ့။ အမေကို မေမေလည်းမဟုတ်။ အမေလည်းမဟုတ်။ ကလေးတွေခေါ်သလို မေကြီး လည်းမဟုတ်။ အရှေ့က ‘အ’ကပါသေးသည်။ အိမ်မှာ ဆိုရင် မေမေမေမေကိုတောင် တစ်ခါတစ်ရံစိတ်ကူး

ပေါက်ရင် Dad, Mon လုပ်နေတတ်သေးတာ။ သူမရဲ့ အမေကြီးဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်ကို သူပြုံးချင်သွားရပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူမပြုံးဖြစ်ခဲ့။ သူမရဲ့အမေကိုတွေ့ရ တော့မှ သူမဘာဖြစ်လို့ အမေကြီးလို့ခေါ်ရသလဲဆိုတာ သူသဘောပေါက်သွားရသည်။ သူမအမေက သူ့အဘွား ရှိသေးရင် အဘွားနဲ့ရွယ်တူနီးပါးရှိလောက်သည်။ ခြောက် ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်နားနီးနေပြီဆိုတာ သူခန့်မှန်းလို့ ရပါသည်။

‘တို့အမေကြီးလေ... အမေကြီး... ဒါ ဝေ့မောင် လေး အောင်စည်သာလေ၊ အခုသမီးတို့ကုမ္ပဏီ မှာ ဒါရိုက်တာပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကြီးကြီး’ အဘွားအရွယ်ပေမယ့် ကျော့ကျော့က ကြီးကြီးလို့ ခေါ်တာကြားထားတာကြောင့် သူလည်း ကြီးကြီးပဲခေါ်

လိုက်ပါသည်။

‘အေးကွယ်... သမီးတော့ပြောတာ ကြာပါပြီ... လူကို တော့ အခုမှ ဆိုတာပါ... သား... အလုပ်မှာအဆင်ပြေရဲ့မှတ်တယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်ကြီးကြီး’

‘သမီးကတော့ သားအဆင်မပြေမှာ တော်တော် စိတ်ပူရှာတာကွယ်... အိမ်မှာရုံးကပြန်လာတိုင်း ဒီ အကြောင်းပဲပြောဖြစ်နေတာ... ဟိုတစ်လော ကလည်း နေမကောင်းလို့ဆို’

အဝတ်အစားသွားလဲဖို့ ပြင်ဆင်ဦးမယ်ဆိုပြီး သူမ ရော ကျော့ကျော့ပါ အနားမှာမရှိ၍ တော်ပါသေးသည်။ သူမရဲ့အမေကြီးကတော့ လူကြီးပီပီ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မှု တွေ သိပ်မရှိ။ သူ့အပေါ်ထားရှိသော သူမရဲ့သဘော ထားကို အမှန်အတိုင်းနီးပါး သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

'ဟုတ်ကဲ့. . အူအတက်ပေါက်လို့ပါ ကြီးကြီး. .
 အခုတော့ကောင်းသွားပါပြီ'
 'အင်း. . ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . ကြီးကြီး
 မေ့သွားလို့. . . ဗိုက်ခွဲရတယ်ဆိုလား သမီးပြော
 ပါတယ်၊ သမီးလည်း ရွယ်တူမောင်နှမမရှိတော့
 သားကိုမောင်လေး တစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ရှာပါ
 တယ်၊ သားအလုပ်ဝင်ခါစကဆိုရင် သားကို
 အလုပ်မှာပျော်ပြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် သူ
 ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမယ်မသိဘူးဆိုပြီး အိမ်မှာ
 ညည်းနေတာ၊ အဲဒါ ကြီးကြီးတို့က ပြောရတယ်၊
 စိတ်ရှည်ပါလို့၊ သူ့အလိုလို စိတ်ဝင်စားလာမှာ
 ပါလို့. . '

သူမက သူ့အကြောင်းတွေအားလုံးနီးပါးကို
 အိမ်မှာပြန်ပြောခဲ့ပုံရဲ့။ သူတမင်သက်သက် ဂျီတိုက်

ဂျစ်ကျတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ပြန်ပြောမှာမလွဲ။
 သူ့မျက်နှာပူလာ ရပါသည်။

'သမီးရဲ့အစ်ကိုကြီးက သမီးထက်ဆယ့်ငါးနှစ်
 လောက် ကြီးတော့ သမီးကငယ်ငယ်ကတည်းက
 တစ်ဦးတည်းသောသမီးလိုဖြစ်နေတာ၊ မောင်လေး
 ညီမလေး သိပ်လိုချင်တာလေ၊ ကြီးကြီးကလည်း
 မမွေးပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဆွေမျိုးထဲမှာ မောင်နှမ
 ဝမ်းကွဲလည်းရှားတော့ သူ့ခမျာအဖော်မဲ့တယ်၊
 ကျော့ကျော့ကိုဆိုရင်လည်း သူ့ညီမလေးလိုပဲလေ၊
 သမီးက စကားလည်း သိပ်မပြောတတ်ဘူး၊
 နားဝင်ချိုချိုမချိုချို ပြောလိုက်တာပဲ၊ စိတ်ရင်းက
 တော့ ဖြူပါတယ်၊ အပိုစကား ဝေဝေဆာဆာ
 မပြောတတ်တာ၊ အဝတ်အစားကိစ္စဆိုရင်လည်း
 ကြီးကြီးပဲ အစစ စီစဉ်ပေးရတာလေ၊ ကျောင်း

တက်ကတည်းက အခုအလုပ်ခွင်ဝင်တဲ့အထိ
သူ့ကိုယ်တိုင်ဈေးသွားပြီး အဝတ်အစား
ဝယ်တယ်ဆိုတာ မရှိဖူးဘူး. . .

အဲဒါကိုတော့ယုံပါသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်
ကျော်ခုနှစ်ဆယ် အဘွားကြီးဆင်ယင်ပေးတဲ့ အဝတ်
အစားတွေဟာ ဘယ်လိုမှ ခေတ်မမီနိုင်တော့။ ဒါပေမယ့်
အခုတစ်လောတော့ အဝတ်အစားဝတ်တာ တော်တော်
လေးအဆင့်ပြေလာပါသည်။ AIZ လို၊ Arrow လို
Branded တီရှပ်လေးတွေနှင့် လုံချည်စကပ်အဆင်လှလှ
လေးတွေ ဝတ်တတ်လာသည်။

သူ့အတွေးတွေကို သိနှင့်နေသည့်နှယ်. . .

'ဒီရက်ပိုင်းတော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ်
မသိပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဈေးဝယ်ထွက်သတဲ့. . .
ကြီးကြီးတို့ကလည်း သူ့ အဲဒီလိုပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ကို

စိတ်ဝင်စားလာတာကို သဘောကျပါတယ်. . .
ကြီးကြီးတို့က အသက်ကြီးပြီလေ. . . ကိုယ်မျက်
ကွယ်မပြုခင်မှာ သူ့အိမ်ထောင် သူ့မိသားစုနဲ့
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်တွေ့သွားချင်တယ်. . . သူ့အစ်ကို
ကြီးကလည်း ပင်လယ်ပျော် လူပျိုကြီးလေ. . .
သမီးတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမှာ'

ရိုးသားလွန်းလှသော သူ့မအမေကြီးကိုကြည့်ကာ
သူ့မ အခုလိုပုံစံဖြစ်နေတာကို သူ့နားလည်သွားရသည်။
သူ့မ ဘဝက ပျင်းစရာတော့ တော်တော်ကောင်းမှာပဲ။
လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်အပြည့်အဝနဲ့ လူငယ်ဘဝကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ရပုံမပေါ်။ အဲဒါကြောင့် အလုပ်တစ်ခုကိုပဲ
အားလုံး စုပုံအာရုံစိုက်ပြီး တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား
တာ။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်ကိုယ်တည်းအပျို

ကြီး ဘဝနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ဖို့ရှိပါတော့သည်။

‘အမေကြီးညှဉ့်ခံနေတာ အောင်စည်သာ မယုင်း
တော့ဘူးမဟုတ်လား’

သူမတို့ပြင်ဆင်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေနှင့်ထွက်လာ
တော့မှ စကားစပြတ်သည်။ သူကတော့ သူမကိုကြည့်ကာ
ရုတ်တရက်စကားပင်မဆိုမိ။ လိမ္မော်ခြောက်ရောင်ပေါ်မှာ
အနက်ကွမ်းရိုးစင်း၊ အသားခပ်ပျော့ပျော့ Suit ကို
ဝတ်ဆင်ထားတာသည် သွယ်လျပါးလျားသော သူ့
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အင်မတန်ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။
မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းထားပြီး နှုတ်ခမ်းကိုတော့
ခါတိုင်း ဆိုးနေကျ လိမ္မော်ရောင်ကိုဆိုးထားသည်။ ရှုပါး
ဆိုသော ဘုကျကျပုံစံတုံးတုံး အပျိုကြီးမမက တခြား
တစ်ယောက်လားလို့ မေးရလောက်တဲ့အထိ သူမပုံစံ
ပြောင်းလဲလို့ သွားသည်။ ခုနက အိမ်မှာနေရင်း ဖိုဒါ

ဖတ်သိပုံစံနဲ့တော့ တခြားစီ။

သူ့အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဒီအတိုင်းထိုင်နေမိဆဲ . .

‘အမေကြီးကို သမီးကန်တော့ဦးမယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး
ထိုင်ချလိုက်တာကြောင့် သူ့ကမန်းကတန်း မတ်တပ်ထရပ်
ပေးလိုက်ရသည်။ သူမအမေကြီးက ဆုတွေတသီတတန်း
ကြီး ပေးနေပြီးမှ

‘အဖေကြီးကိုရော ကန်တော့ပြီးပြီလား . . သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . ကန်တော့ပြီးပြီအမေကြီး . . အဖေ
ကြီးက စံပယ်ပင်တွေနားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေ
တယ် . . သမီးကို သူ့အတွက် ဆေးတံဆေးမွှေး
မွှေးလေးဝယ်ခဲ့တဲ့’

‘ဝယ်ခဲ့လိုက်ပေါ့ . .’

‘ဒါဆို သမီးသွားပြီနော်အမေကြီး၊ အပေကြီးကိုပိုပို

အပ်တာရှိရင် ရုံးကို သြော်. . အောင်စည်သာ ရှိသားပဲ။ အောင်စည်သာဖုန်းနံပါတ်ကို သမီးရေး ပေးခဲ့မယ်။ အောင်စည်သာဆီကို လိုအပ်တာဖုန်း ဆက်ပြောလိုက်နော် အမေကြီး'

ပြောလည်းပြော၊ ဧည့်ခန်းထောင်နားမှာချိတ်ထား သော White Board မှာလည်း အောင်စည်သာ -0950 (.....)ဆိုပြီး ချက်ချင်းသွားရေးသည်။

'တစ်ခုခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပါကြီး ကြီး. . ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်' 'အေးကွယ်. . အေးအေး'

သူ့စိတ်ထဲမှာ သူမအမေကြီးကို တရင်းတနီးသံ ယောဇင်လည်း ဖြစ်သွား၍ပါ။ သူမကိုလည်း ပိုပြီး နားလည် လာရသည်။ အလှအပကို မက်မောတာမှန်ပေမယ့် မလှဘူးဆိုရင်လည်း အထင်သေးစရာ၊ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချချင်စရာ

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူတဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက် လာသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ သူမတကယ်ကိုလှနေတာ သူ လက်မခံလို့မရ။ ကားမောင်းတော့လည်း သူမကို ခဏ ခဏခိုးကြည့်နေရတာနဲ့ ဂီယာနံပါတ်တွေ မှားပြီးထိုးမိတာ ခဏခဏ။ သူမ သတိထားမိသလားတော့ မသိပေမယ့် ဟော့ကော့ကတော့ သူ့အဖြစ်ကိုသတိထားမိကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာရပါသည်။

'တို့တည်းရမယ့် Hotel ရဲ့ e-mail address တို့၊ ဖုန်းနံပါတ်တို့တော့ မင်းမှာရှိတယ်မဟုတ်လား' 'ရှိတယ်အစ်မ. . စိတ်ချပါ. . ကုမ္ပဏီဒေဝါလီခံရ မယ့်ကိစ္စမျိုးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဆက်မှာပါ' တိုင်ပင်မထားမိကြဘဲ ရယ်ဖြစ်ကြပါသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်

နေရသည်။ ဘယ်လိုခံစားချက်ကြောင့်ဆိုတာကိုတော့
ကိုယ်တိုင်ဝေခွဲ မရနိုင်သေး။

သူမနှင့်သူ အရင်းနှီးဆုံးချစ်သူတွေအဖြစ် အမြန်
ဆုံး ပြောင်းလဲသွားကြခြင်းဟာ အင်မတန် ဝမ်းနည်းဖွယ်
ရာတောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့
မယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ရင်တော့ ထိုအဖြစ်ကို သူလက်ခံမှာ
မဟုတ်။ တိကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတာ
တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ အသက်ကြီးလာတာနဲ့
အမျှ ထြုံးတွေ့လာရတာ။

သူမသွားကတည်းက ခါတိုင်းသူမရဲ့အလုပ်တွေကို လွဲယူထားလိုက်ရတာမို့ သူ့ဘယ်လိုမှမအားလပ်ပေ။ သုံးရက်လုံးလုံး ညဘက်ကိုတောင် အတော်လေးညှိနှိုက်မှ အိပ်ရာဝင်ရတာ။ ဆက်တိုက်ဝင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ e-mail တွေကိုဖတ်၊ ပြီးတော့ ပြန်ပို့။ Meeting တွေရှိရင်လည်း ပြေးရသေးသည်။ ပြီးတော့ ဘာဆိုတာ နာမည်တပ်ပြီး ပြောလို့မရသော အလုပ်တွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ သူမ တစ်ယောက်တည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကတယ်ကို ချီးကျူးပါသည်။

လေးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ သူမမျှော်လင့်ထားခဲ့သောဖုန်းတစ်ခု သူ့ထံသို့ဝင်လာခဲ့လေသည်။

‘ကို့ . . ကိုအောင်စည်သာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . ပြောပါခင်ဗျာ’

တစ်ဖက်မှအသံသည် မဝံ့မရဲ။ သူ့နှင့်အလွန်

စိမ်းသက်လွန်းတာမို့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။

‘မေမေကြီးက ဆက်ခိုင်းလို့ပါ . . ကျွန်မ မရူပါတို့ အိမ်ကပါ . . ဘာကြီးမှူးလဲသွားလို့ အခု ဆေးရုံကို သွားပြီတဲ့’

‘မှူးလဲလို့ . . ဘယ်ဆေးရုံလဲ’

‘ရွှေ . . . ရွှေဂုံတိုင်ဆေးခန်းတဲ့’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်အခုသွားလိုက်ပြီနော်’

သူကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရွှေဂုံတိုင်ဘက်ကို ရောက်နေ၍ တော်ပါသေးသည်။ သူမအဖေလည်း အသက်တော်တော်ရလောက်ပါပြီ။ သူမအမေတောင်မှ ဒီအရွယ်ရှိနေတာ။

ရွှေဂုံတိုင်အထူးကုဆေးခန်းရောက်တော့ ယိုဝေးဒီစမ်းနှင့် သူမအဖေရှိရာ အရေးပေါ်ခန်းရွှေ ရောက်တာပါသည်။ သူမအမေကြီးကတော့ အရေးပေါ်ခန်းထဲ

ခုံ တန်းမှာထိုင်လို့။

‘ကြီးကြီး’

သူက ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ဪ... သားရောက်လာပြီလား... ကြီးကြီးလည်း

ဘယ်သူမှမရှိတာနဲ့ သားကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာ’

‘ရပါတယ်ကြီးကြီးရဲ့၊ အခု ဘာအခြေအနေရော

ဘယ်လိုလဲ’

‘မျှော်လင့်လို့ရတော့မယ်တော့ မထင်ပါဘူးကွယ်၊

ဒီ ရက်ပိုင်းမှာ ကြီးကြီးအိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး၊

သူက လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကလည်း ဒီလိုပဲ ဟုတ်

အတတ်ရဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကယ်လို့မရ

တော့ဘူးထင်ပါရဲ့’

ဘာဖေးမစကားမှ မဆိုတတ်တော့တာမို့ သူက

အမေ ကြီးရဲ့ လက်ဖဝါးအေးစက်စက်လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ

ဆုပ်ကိုင်အားပေးလိုက်ပါသည်။

‘လူနာရှင်... ဦးမင်းချိုရဲ့လူနာရှင်တစ်ယောက်နဲ့

တွေ့ချင်တယ်’

အရေးပေါ်ခန်းအဝမှာ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်

လာရပ်ကမ်းမေးတော့...။

‘ဆရာဝန်က တွေ့ချင်လို့နဲ့တူတယ်... သားပဲ

သွားတွေ့လိုက်ပါကွယ်... ကြီးကြီး ဘုရားစာပဲ

ရွတ်နေချင်တယ်’

တာဝန်ကျဆရာဝန်ကို လူကြီးလုပ်တာ သူသွား

တွေ့ရပါသည်။

‘လူနာက နှလုံးကလည်း လုံးဝမကောင်းတော့ဘူး၊

ရုတ်တရက် သွေးအရမ်းဆောင့်တိုးပြီး သွေးကြော

ပြတ်သွားတာပဲ၊ သတိလည်း လည်မှာမတုတ်

တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ညီလေးတို့ဘာလုပ်ချင်လဲ။’

ဆေးရုံမှာပဲ နောက်ဆုံးအချိန်အထိထားမလား၊
 အိမ်ကိုပြန်ခေါ် သွားမလား၊
 သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူမရောအမေကြီးပါ ကျေနပ်
 နိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

‘အိမ်ကိုပြန်ခေါ် သွားမယ်ခင်ဗျာ’

ဒီနေ့ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါမှာ
 လောကကြီးထဲကနေ တိတ်ဆိတ်စွာထွက်သွားတော့မယ်
 လူတစ်ယောက်အတွက် သူ့ရဲ့အိမ်ကသာ အသင့်တော်ဆုံး
 ပါ။ မိသားစုအတွက်လည်း ဖြေသိမ့်စရာအကောင်းဆုံးပါပဲ။

မြောနေပြီဖြစ်သော သူမအမေကြီးကို အိမ်ကိုပြန်
 ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ သူမတို့အိမ်မှာလည်း ခြံအလုပ်သမား
 သုံးယောက်နဲ့ ထမင်းချက်အဝတ်လျော် ဝေယျာဝစ္စမိန်း
 ကလေးတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ဆွေမျိုးတွေကလည်း
 နယ်တွေ့မှာများပြီး ရန်ကုန်မှာရှိသော ဆွေမျိုးတွေက

လည်း သက်ကြီးရွယ်ကြီးတွေပါ။ အနားမှာ လာနေပေး
 မယ့်သူလည်း ဘယ်သူမှမရှိ။ ရုံးကိုခဏပြန်ပြီး အလုပ်ကိစ္စ
 ရှိတာတွေ မှာစရာရှိတာမှာ၊ အပြန်အိမ်ကိုဝင်၊ ဖေဖေ
 မေမေ ဘို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောတာ အဝတ်အစား
 သုံးလေးစုံယူခဲ့ပြီး သူမအိမ်ကိုပြန်ရသည်။

‘စောင့်ပေးရမှာပေါ့ သားငယ်ရဲ့၊ ရူပါက သား
 အပေါ်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတာ... ဖေဖေတို့
 လည်း ညဘက်ကျမှလာခဲ့ဦးမယ်’

ရုံးက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း သူနဲ့
 အတူ ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင် ခေါ်ထားလိုက်ပါသည်။

သူမတည်းခိုရာဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်တော့
 ပလေးရှားကို တစ်ညအိပ်နှစ်ရက်ခရီး ထွက်သွားကြောင်း
 သာ သိရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာမမှာထားခဲ့တော့ဘဲ သူမ
 ပြန်ရောက်ရင် သူဆက်ကြောင်းပြောပေးဖို့သာ မှာထားခဲ့

လိုက်သည်။

အမေကြီးကတော့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ကတည်းက
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စကားမပြောတော့ဘဲ ဘာအနားမှာ
သာ တစ်ချိန်လုံး ဘာမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်းနေတော့
တာ။ သူ သက်သောင့်သက်သာနေပါစေ။ စက်ကိရိယာ
တွေ မတပ်ပါနဲ့တော့ဆိုသော အမေကြီးရဲ့ဆန္ဒကြောင့်
ဘာကို နှလုံးခုန်အကူစက်တွေ၊ အောက်ဆီလျင်စက်တွေ
ဘာတစ်ခုမှ တပ်မထားတော့ပါ။ လိုအပ်တာရရှိရင်
နည်းနည်းပါးပါးကူညီနိုင်ဖို့ စပါယ်ရှယ်နာ့စ်တစ်ယောက်ကို
တော့ ခေါ်ထားဖြစ်ပါသည်။

ညဘက်မှာတော့ သူ့ဖေဖေနဲ့မေမေ ရောက်လာပါ
သည်။ အသက်ပုံမှန်၅၅နေပေမယ့် နှလုံးခုန်နှုန်းက
တဖြည်းဖြည်းနွေးနေလာသည်။

‘ဖေဖေအထင်တော့ ဒီညတောင် ကျော်နိုင်ပါ’

မလားမသိဘူး၊ ရူပါကိုရော အကြောင်းကြားထား
ပြီးပြီလား’

‘မလေးရှားဘက်ကို ခဏကူးသွားတယ်တဲ့ဖေဖေ၊
မနက်ဖြန်လောက်မှ စင်ကာပူကိုပြန်ရောက်မှာ’
‘သားသမီးက ရူပါတစ်ယောက်တည်းလား၊
တခြား သားချင်းရော’

‘ရှိတယ်... ဖေဖေ သင်္ဘောတက်နေတာတဲ့၊
အကြောင်းကြားဖို့ လိုအပ်တာတွေတော့ မေးထား
တယ်၊ အဲဒါဖေဖေကိုမေးမလို့ ရိုးရိုးသင်္ဘောလိုင်း
က မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ Cruises သင်္ဘောက
ဦးဗညားချိုတဲ့ CDC နံပါတ်က’

‘ဗညားချို... ဗညားချို... ဖေဖေနဲ့ရင်းနှီး
တယ်... ဖေဖေတို့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကပဲ၊
အသက်လေးဆယ့်ငါးလောက် ရှိပြီမဟုတ်လား’

'ဟုတ်တယ် ဖေဖေ'

'ဒါဆို ဖေဖေအကြောင်းကြားပေးမယ်...

ဖေဖေတာဝန်ထားလိုက်... သားလည်း တစ်ခုခု

လိုအပ်ရင် ဖေဖေကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့'

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမအစ်ကိုကြီးနဲ့ ဖေဖေက

ရင်းနှီးနေပါသေးသည်။ အရင်တုန်းက စကားမစပ်မိကြလို့

သာ မသိကြတာ။

ညနက်ပိုင်းမှာတော့ အသက်ရှူတွေ့ကျပ်လာကာ

နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ ရပ်တစ်ချက်နှေးတစ်လှည့် ဖြစ်လာပါ

သည်။ နှာစံက အသက်ကယ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်

တော့ နာရီပိုင်းတော့ ပြန်ပြီးငြိမ်သက်သွားသည်။ မနက်

မိုးလင်းခါနီး အရုဏ်တက်လေးနာရီလောက်မှာတော့

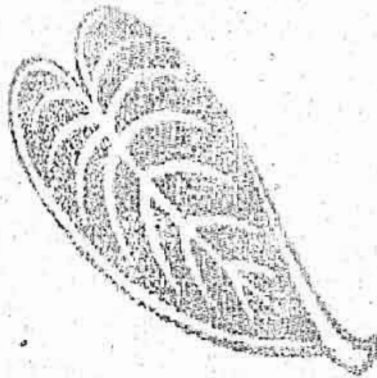
အသက်ရှူတွေပိုကျပ်ပြီး အခြေအနေပိုဆိုးလာသည်။

မနက်(၅) နာရီကျော်ကျော်မှာတော့ သူမဖေဖေသည်

ချစ်ခင်သူ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

၁၉။

ဖုန်းထဲမှာကြားရသော သူမစကားသံသည်
ကြည်ရွှင်သာယာလို့။ မလေးရှားကိုရောက်ခဲ့သည့်
အကြောင်းတွေ၊ လှုပ်ငန်းအသစ်တွေအတွက် အဆင်ပြေ
ခဲ့ကြောင်းတွေ၊ သူမပြောနေသမျှကို နားထောင်ရင်း
သူပြောရမယ့်စကားအတွက် ရင်ထဲမှာ ပိုပြီးနင့်လာရ
သည်။ တစ်ခါမှ သူမ ဒီလောက်ပျော်နေတာမျိုး သူမကြား
ဘူးခဲ့။ သူမပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ အဆန့်ကျင်ဆုံးစကားကို

ရွှေသမင်္ဂါဝေ

ဒီအချိန်မှာ သူ မပြောချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် မပြောလို့မှ
မဖြစ်ဘဲ။

သူမစကားတွေကို ဆယ်မိနစ်နီးပါးနားထောင်

ပြီးမှ

‘အစ်မ’

‘ဘာလဲ၊ ဖုန်းဖိုးကုန်မှာစိုးလို့လား... ဖုန်းကတ်
နဲ့ဆက်နေတာလေ... ဖုန်းကတ်ကုန်တဲ့အထိ
ပြောမယ်’

‘အစ်မ... အစ်မကို ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့’

‘အင်းဟင်... ပြောလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ...

‘အခု ကျွန်တော်ရုံးမှာမဟုတ်ဘူး အစ်မ...’

ကျွန်တော် အစ်မအိမ်ကိုရောက်နေတာ’

‘တို့အိမ်ကို’

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး သူမအသံတိတ်သွားသည်။
သူ မရိပ်မိသွားပါပြီ။ သူ့အသံပျက်ယွင်းနေတာကိုလည်း
သူမ သတိထားမိသွားပြီ။

‘အစ်မမိတဲ့လေယာဉ်နဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါ...’

အဘ အစ်မဖေဖေ သိပ်အခြေအနေမကောင်း
ဘူး’

‘အဖေကြီး... အဖေကြီး အခြေအနေမကောင်း
ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ အမှန်အတိုင်းပြောပါ... အမှန်
အတိုင်း ပြောစမ်းပါ အောင်စည်သာရဲ့၊ အဖေကြီး
မရှိဘူးလား... ဟင်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား’

သူ့ဆီနှင့်စွာနှင့် ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ သူမသာ
အနားမှာရှိရင်တော့ သူ့အားပေးဖေးမမိမှာပါ။ နှုတ်နဲ့ဖြေ
သိမ့်တဲ့ စကားမျိုးတော့ သူ မဆိုတတ်ပေ။

'တို့ပြန်ခဲ့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဘာဖလိုက်မှမိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တို့မနက်ဖြန်တော့ ရအောင်ပြန် လာမယ်၊ အမေကြီးကို အမေကြီးကို ဖေးမထား ပေးပါ အောင်စည်သာရယ်'

အမေကြီးက အတင်းချော့မော့ပြီးတိုက်တဲ့ ကွေကာအုပ်တစ်ခွက်သာ သောက်သည်။ သူကတော့ ထိုညက ညစာမစားနိုင်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုတောင် မနည်းအောင့်အီးပြီးသောက်ရသည်။ ကိုယ်က နာရေးရဲ့ ကာယကံရှင်မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ဝမ်းနည်း ဖွယ်ရာ မြင်ဝတ္ထုနေရတာတွေရော သူမရဲ့ဖုန်းထဲက ဝမ်းပန်းတနည်း အသံလေးကိုပါ ကြားရတာရောနှင့် ရင်ထဲဆို့နှင့်ကာ ပြည့်နေသည်။

ရုံးကလူတွေကိုလည်း ရုံးမှာ Show Room အစောင့်နဲ့ ရုံးစောင့်လောက်သာချန်ပြီး သူမအိမ်မှာခေါ်

ထားလိုက်သည်။ မဟုတ်ရင် အိမ်ကြီးကကျယ်လွင့်နေကာ တိတ်တိတ်အထီးကျန်လွန်းလှသည်။ ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ်ကိုလည်း သူမကိုစောင့်ဖို့အတွက် ရေခဲတိုက် မပို့တာကြောင့် အိမ်မှာ လူများများရှိဖို့လိုသည်လေ။

အမေကြီးအကြောင်းကြားခိုင်းတဲ့ ဆွေမျိုးလေးငါး ဆယ်ယောက်တော့ နှစ်ယောက်သုံးယောက်တစ်သုတ်စီ ရောက်လာကြပါသည်။ ဆွေမျိုးတွေရောက်လာပေမယ့် ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့သာမို့ နဂိုကတည်းက အိမ်ရှင်လိုဖြစ် နေသော သူပဲ အစစအရာရာလိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေး ရသည်။ အမေကြီးကလည်း သူ့ကိုပဲ အစစလွှဲအပ်ထား ပါသည်။

သူမနဲ့ဖုန်းရပြီး နောက်တစ်ရက်မနက်မှာတော့ သူမ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ဖုန်းလည်း မဆက်ထားတာ ကြောင့် သူလည်းသွားမကြိုဖြစ်။ အမေကြီးလည်း သက်

ပျောက်ဆွမ်းကပ်ရုံတင်မကဘဲ ရက်လည်တဲ့အထိ နေ့တိုင်းဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ် တရားနာချင်တယ်ဆိုတာ ကြောင့် ဘုန်းကြီးပင့်တဲ့ ဆွမ်းကပ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ် နေတာကြောင့်လည်း ပါပါသည်။

တရားနာနေတုန်းမှာ သူမရောက်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲ ကို ကားဝင်လာသံလည်းမကြား။ အမေကြီးအနားမှာ ဖေး ဖေးမမနဲ့ထိုင်ပေးနေတုန်း ရုံးကကောင်မလေးတစ်ယောက် က သူ့နားနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးလာပြောသည်။

‘မမရောက်လာပြီ ကိုအောင်စည်သာ’

သူမက အခန်းထဲကို ချက်ချင်းဝင်မလာသေး။ အခန်း တံခါးဝမှာရပ်ကာ ပြင်ဆင်ထားသော အဖေကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မမြင်ဘူးသလို တွေ့တွေ့ငေးငေး။ သူမ အတွက် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် သူမအနားကို သူရောက် သွားရပါသည်။

သူမမျက်လုံးတို့က နီရဲမို့အစ်နေသည်။ တီရှပ်ပွပွ တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီပွပွတစ်ထည်ကို ကပိုကရိုဝတ် ထားသည်။ ကြည့်ရတာ ဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲမှာဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားကို မလဲနိုင်တော့တာဖြစ်မည်။ သူမက သူမ လက်ဖဝါးကို အားပေးသလိုဆုပ်ကိုင်တော့ သူမလက်ဖဝါး လေး အားစက်နေသည်။ အားကိုးတကြီးနှင့် သူမလက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားပြန်သည်။

‘အောင်စည်သာရယ်... အဖေကြီးသောက်ချင် တဲ့ ဆေးတံဆေးလေ... တို့ဝယ်လာတယ်...’

ပြီးတော့ အဖေကြီးကြိုက်တဲ့’

သူမစကားမဆုံးသေးဘဲ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့ဘက်ကို ယိုင်ကျလာလေသည်။

၂၀။

နာရေးတာလတစ်လျှောက်လုံး နေ့ရောညပါ
သူမတို့ အိမ်မှာ သူရှိနေပေးခဲ့သည်။ ရုံးကအဖွဲ့တွေလည်း
ရှိကြတာမို့ အရင်သူ့အခြေအနေမှန်ကို သိစဉ်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့
ရှိုးတို့ရှုန့်တန့်တွေလည်း မရှိကြတော့။ အရင်လို သူငယ်
ချင်းပေါင်းမဟုတ်ပေမယ့် အတန်အသင့်ရင်းနီးသော
အလုပ်ရှင်အလုပ်သမားဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်လာပါသည်။

‘မမဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားသေးဘူး...’

ရွှေသင်္ဃာတေ

အစ်ကို ပြောပါဦး' ဆိုတာမျိုး..

'မမကို ခဏမှေးခိုင်းထားတယ်၊ ကိုအောင်စည် သာလည်း ခဏနားပါဦး၊ ကိစ္စရှိရင် ကျွန်မတို့ရှိတာပဲ' တို့နှင့် သူ့ကိုအရိပ်ကြည့်လိုက်၊ သူမကို အရိပ်ကြည့်လိုက် ကြ။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း သူစိမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံမဟုတ်ဘဲ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ဂရုစိုက်မိတာသည် သူမတစ်ယောက် တည်းသာ။ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မှန်လိုကြည့်ကု? ဂရုမစိုက်စဖူး။ အားကိုးမခံချင်စဖူး။ အပျော်သဘောမျိုးနဲ့ လှလှပပကောင်မလေးတွေ့ရင် ဇာတ်လမ်းလုပ်ပြီး ရည်းစားထားခဲ့ကြတာတွေရှိခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ တလေးတနက်မရှိဘူးခဲ့။ သူတလေးတနက် လို့ အမည်တပ်မိတဲ့ခံစားမှုကတော့ အချိန်တိုင်းနီးပါး

တခြားသူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုတွေးပြီး ထိုသူနဲ့ထပ် တုခံစားမိခြင်းပါ။

သူမသိပ်ဝမ်းနည်းနေသလား၊ အိပ်ချိန်မှန်ရဲ့လား၊ အာဟာရဖြစ်ရုံလောက်မှ အစားအစာစားရဲ့လားဆိုပြီး အစစအရာရာ သူမကိုပဲစိတ်ပူနေမိတာ။ အပူသည်မို့ မျက်နှာမှာမိတ်ကပ်မရှိ၊ သနပ်ခါးမရှိ၊ မျက်နှာပြောင်ပေ မယ့် အဲဒီလိုရှင်းပြောင်နေတာကိုက တစ်မျိုးအေးချမ်းလှ ပါသည်။ လှတာမလှတာတွေ ခေတ်မီစတိုင်လ်ကျတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဘာတစ်ခုမှဂရုမစိုက်ဖြစ်တော့။

အမှန်တကယ် သူ့ရောဂါလည်းမသေးလှ။ သူမ စင်ကာပူကို ထွက်တဲ့နေ့ကတည်းက သူမကိုမေ့လို့မရခဲ့။ နှုံးမှာထိုင်နေရသော သုံးရက်လုံးလုံးမှာလည်း နှုံးမှာခါတိုင်း လှုပ်ရှားနေသော သူမပုံသဏ္ဍာန်တွေကိုပဲ မြင်ယောင်နေခဲ့ ရတာ။ ကိုယ့်ခံစားမှုရဲ့အခြေခံကို အရင်းမစစ်နိုင်သေးခင်

မှာ အခုလိုနာရေးကိစ္စက ဝင်လာတာဖြစ်သည်။

နာရေးကိစ္စဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ သူမ အနားမှာ သူ့အမြဲတမ်းရှိနေရသောအခါ သူ့ရဲ့ရောဂါက ပိုသည်လားလားပါသည်။

ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့တာမို့ သူက သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ရင်ဖွင့်ရပါသည်။ သူ့အဖြစ်ကိုကြားတော့ သူငယ်ချင်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာ

'ဟေ့ကောင် အောင်စည်သာ၊ ကြည့်လုပ်ဦးနော်၊ သူ များအဖေသေတာကို မင်းအခွင့်ကောင်းယူပြီး ခွင်(ဂွင်) ထုမနေနဲ့ . . အဖို့ကြီး ကုပ်လာခိုးနဲ့ဦးမယ်' 'မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . ငါတကယ်ကြွနေလို့ပါ . . အလူးအလဲပဲဟေ့ကောင် . . သူ့မျက်နှာမြင်ရတာနဲ့ မခံစားနိုင်ဘူး'

'အဲဒါနဲ့ပဲ ညာတာပါတေးနဲ့ ဝမ်းနည်းပြီး သတိ လစ်လစ်သွားတဲ့မမကြီးကို ဖက်ထားပေးလိုက် တာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်းပဲအစတုန်းကတော့ ရှုပါဆိုပေမယ့် မဗျူတီ (beauty) ဘူးဆို' 'ချစ်ရင်တော့ ဗျူတီသွားတာပေါ့ကွာ' 'မအောင်နိုင်ရင်တော့ ဖွင့်ချလိုက်ကွာ၊ အောင် ထားရင် မကျန်းမမာဖြစ်တတ်တယ် . . ဟား . . ဟား'

သူငယ်ချင်းလည်း ဘာအကြံဉာဏ်မှမပေးဘဲ သူ အသည်းပိုပုံကို ဟီးဟီးဟားဟားစ၊ နောက်ပြီး ဖုန်းချ သွားပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိ။ သူများက ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေချိန်မှာ ကိုယ်ကအချစ် ရောဂါထနေတာ ရှက်ဖို့တော့ကောင်းပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ . . တကယ်ကိုဆန်းတာပါ။

အင်မတန် အလှအပအနုအရွှေကြိုက်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ တော်ရုံအလှလောက်သာရှိတဲ့ ကိုယ့်ထက် အသက်ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ် နီးပါးကြီးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် တောင် မမျှော်လင့်ထားမိခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။ မမီးသာသိရင်တော့ ဝါးလုံးကွဲမတတ် ရယ်မည်ထင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းကို ချစ်လှသူမို့ တားမြစ်စကားတော့ ဆိုမည်မထင်ပါ။

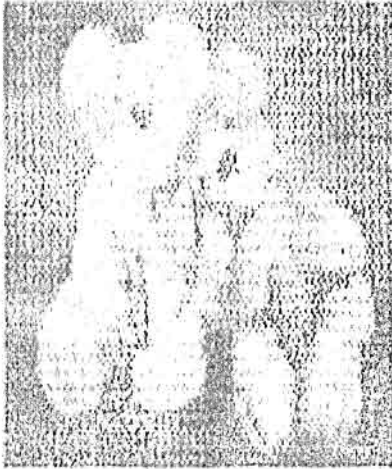
‘ငါ့မောင်လေးကိုတော့ ပညာနဲ့ဥစ္စာရှာခိုင်းမှပဲ ကြင်ယာတွေ့တော့တယ်’လို့ ပြောမလားမသိ။

မီးသဂြိုဟ်သည့်နေ့တော့ အမေကြီးကို အိမ်မှာပဲ အိပ်ဆေးတိုက်ပြီးထားခဲ့ရသည်။ သူမဘေးမှာတော့ သူတစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့ပါသည်။ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်တွယ်ထားခဲ့ကာ မျက်ရည်မကျနိုင် တော့ဘဲ သူမ အံတင်းတင်းကျိတ်ကာနေသည်။ ဒီလိုပဲ

တစ်သက်လုံး သူ့လက်မောင်းကိုမှီတွယ်ပြီး အားကိုးခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါပဲ။ သူ့က မဆီမဆိုင်အခွင့်အရေးယူပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေမိသေးသည်။

အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲထည့်လိုက်ချိန်မှာ တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ သတိလစ်သွားခဲ့ပြန်သည်။

၉

၂၁

အဲဒီညက 'လ'ကတော့ အတော်သာပါသည်။
 ရက်လည်မည့်ညမို့ သူ့မတို့အိမ်မှာ သူ့နောက်ဆုံးနေရမည့်
 ညလည်း ဖြစ်သည်။ ရက်လည်ဆွမ်းကပ်တရားနာပြီးတာ
 နဲ့ အိမ်ကိုဝိညာဉ်တ စွန့်ခွာသွားရတယ်လို့ ကြားဖူးနားဝ
 တော့ ရှိပါသည်။ တကယ်ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။ သူလည်း
 အဲဒီလိုပဲ စွန့်ခွာသွားရမယ့်ဝိညာဉ်လိုပါပဲ။ မနက်ဖြန်
 ပြီးတာနဲ့ သူ့မနဲ့ခါတိုင်းလို ပုံမှန်ဆက်ဆံရေး ပြန်ဖြစ်
 သွားတော့မည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှအားမကိုးတတ်သော၊ ထက်မြက်လှ

ရွှေသမင်စာပေ

သော ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ဒေါ် ရူပါချိုဘဝကို ပြန်ရောက်သွားတော့မည်။ တကယ်တော့ အောင်စည် သာဟာ ရူပါချိုရဲ့ ပညာယူမောင်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အရာရာပြီးဆုံးသွားတော့မည်။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက ပိုကာဝိုင်းတွေအနားမှာ ခဏ ထိုင်ရင်း လူကစိတ်ထဲမွန်းကျပ်လာတာမို့ ခြံထဲဆင်း ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။ နှင်းဆီပန်းရနံ့တွေ မွှေးနေဆဲ။ အပင်တွေကို ချစ်မြတ်နိုးလှပါသည်ဆိုသော သူမရဲ့အဖေကြီးကတော့ အပင်တွေကို စွန့်ခွာသွားရပါပြီ။ သူမအနားမှာနေခွင့်ရဖို့ အပင်တွေစိုက်တဲ့အလုပ်သမားပဲ လာလုပ်ရမလား။

ဒန်းကလေးရှိရာ အိမ်ဘေးဘက်ကို လျှောက်လာရင်း ဒန်းပေါ်ကအရိပ်တစ်ရိပ်ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွား ရသည်။

အစ်မ . . . ။

ရွှေသမင်စာပေ

အိပ်ဆေးတိုက်ပြီးသိပ်ထားတယ်လို့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပြောတာ။ အိပ်မပျော်ဘူးထင်ပါရဲ့။ သူက တစ်လှမ်းချင်း ဆက်လှမ်းသွားလိုက်တော့ သူမက လှည့် မကြည့်ဘဲ . . .

‘အဖေကြီး . . . အဖေကြီးလားဟင်’
သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

‘ကျွန်တော်ပါအစ်မ’

သူကပြောရင်းနှင့် သူမဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမက ခြံထဲကအပင်တွေဆီကိုပဲ အကြည့်ပို့ထားသည်။ ငိုတော့မငိုတော့ပါ။ ငိုဖို့မျက်ရည်လည်း မရှိတော့ဘူး ထင်ပါသည်။

‘တို့စောင့်နေတာ . . . အဖေကြီးများ တို့ကိုလာ ကြည့်မလားလို့ တို့စောင့်နေတာ’

သူ့ရင်ထဲမကောင်းလှစွာ သူမကို ဒီအတိုင်း

ရွှေသမင်စာပေ

ငေးကြည့် နေဖြစ်သည်။

‘တို့သွားခါနီးကန်တော့တော့လေ... အဖေကြီးက မာလကာပင်ကို မြေဆွနေတာ... မာလကာသီးတွေ ကြီးတော့မယ်တဲ့၊ သမီးပြန်လာရင် အတော်ပဲတဲ့၊ တို့က မာလကာသီးသိပ်ကြိုက်တာလေ၊ တို့ကမလိမ္မာပါဘူး၊ အဖေကြီးကို မပြုစုလိုက်ရဘူး၊ ကျောင်းတက်တော့လည်း ကျောင်းစာနဲ့ အလုပ်လုပ်တော့လည်း တာဝန်နဲ့ တို့အဖေကြီးကို မပြုစုခဲ့မိဘူး၊ တို့စာကြိုးစားတယ် အလုပ်ကြိုးစားတယ်၊ အဲဒါဆိုရင် မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်ရာရောက်ပြီလို့ ထင်ထားခဲ့တာ’

‘အဲဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ဘာကကျေနပ်ပါတယ်၊ အစ်မ အခုလိုကြိုးစားတာတွေကလည်း မိဘ ကျေးဇူးဆပ်တာပဲပေါ့’

‘အောင်စည်သာ...’

‘ခင်ဗျာ အစ်မ’

‘အဖေကြီးမဆုံးခင် မင်းက အနားမှာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ တို့ကို အဖေကြီးဘာပြောသွားသေးလဲဟင်... ဘာမှာသွားသေးလဲ’

သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှကိုမချိတော့။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုလည်း ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်လို့မရတော့။ သူမကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခပ်တင်းတင်းပွေထားလိုက်မိရင်း...

‘အစ်မ... အစ်မရယ်... အစ်မအရမ်းဝမ်းနည်းနေရတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဘာတိုက်စား တွန့်တော်သေပေးလို့ရရင် သေပေးလိုက်ချင်ပါတယ်၊ အစ်မကို ဝမ်းစားစေချင်တာပဲ’

သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ သူမ ဝရမ်းစမ်း။

ရွှက်ငင်ရင်း ငိုနေမှန်းကို အထိအတွေ့ကြောင့်သိနေသည်။

‘ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဒီလိုစကားမျိုး မပြော
သင့်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်အစ်မ၊ အဲဒီအတွက်
ကျွန်တော့်ကို အစ်မကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ၊
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အစ်မ မရှိလို့မဖြစ်တော့လို့ပါ၊
အစ်မကိုကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်၊
ကျွန်တော့်ကို အစ်မ ဘေးနားမှာ အခုလိုပဲ
တစ်သက်လုံးနေခွင့်ပေးပါနော်. . အစ်မ’

ညက တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ သူမကလည်း ငိုရွှက်
နေဆဲ။ သို့ပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို
တော့ ရင်ထဲက နားနဲ့ကြားနေရသည်။ ချစ်သူမျက်ရည်
ခြောက်တဲ့အချိန်အထိ သူစောင့်ပါမည်။ တစ်လဖြစ်ဖြစ်၊
တစ်နှစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်သက်လုံးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ဝေသည် ဖုန်းထဲကနေ မြတ်အားရပါးရပြောနေ
တာကို နားထောင်ရင်း လိုက်ရယ်လိုက် ပြုံးနေလိုက်နှင့်
အမူအရာအမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာမို့ ဝေဖုန်းပြောနေတဲ့ဘေး
မှာ ထိုင်နေသော ဝေအမျိုးသားကိုနိုင်သည်ပင် မျက်စိ
နောက်လာရသည်။ ဘာတွေများ ဒီလောက်စိတ်ဝင်တစား
ဖြစ်နေပါလိမ့်။

ဝေကတော့ ဖုန်းထဲမှာသာ အာရုံဝင်စားနေတာမို့

ဘေးဘီကိုလည်း စိတ်မဝင်စားမိ။

‘ငါလည်း အဲဒီရက်ကသတင်းကြားတော့ ရန်ကုန် ဆင်းလာမလို့ပါပဲ၊ ဒီမှာ ဘယ်လိုမှမအားလို့’

‘ကျုပ်တော့ ရက်ခြားလောက်ရောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ရက်လည်တဲ့ နေ့ကတော့ တစ်နေ့ကုန်နီးပါး နေပေးဖြစ်တယ်၊ ရှင်မောင်လေးကတော့ တကယ့် ကို အိမ်ရှင်ကြီးပေါ့ဟယ်၊ ဧည့်သည်ဧည့်ခံတာ ရော ဘုန်းကြီးပင့်တဲ့ကိစ္စ၊ ဆွမ်းကပ်တဲ့ကိစ္စရော၊ အသုဘကိစ္စအတွက် စီစဉ်တာတွေ အားလုံး အားလုံးကို သူပဲ ရုံးကအဖွဲ့နဲ့ လုပ်သွားတာ’
‘အမယ်.. ဘယ်ဆိုးလို့လဲ.. ကိုယ့်မောင်လေး ဒီ လောက်လူကြီးဆန်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တောင် မထင်ဘူး’

‘သူက တစ်ချိန်လုံး မိချိုကိုပဲ ဂရုစိုက်ကြည့်နေတာ

တဲ့၊ ရက်လည်နေ့ကဆိုရင် ကျုပ်က တစ်နေ့ကုန် နေတော့ တွေ့နေရတယ်၊ မိချိုထမင်းမစားသေး လို့ မနားလို့နဲ့၊ အားရှိအောင် ကြက်ဥနဲ့ကွေကာ အုပ်ဖျော်ပေးရတာနဲ့ သည်းသည်းလှုပ်နေတာ၊ ကျုပ်ထင်တော့ထင်လိုက်သား၊ ဒီကောင်လေး ရိုးတော့မရိုးတော့ဘူးလို့’

‘ဟိဟိ.. ရှင်မိချိုကို အလှတွေပြင်ပေးလိုက်တာ သိပ် အစွမ်းထက်သွားတယ်ထင်တယ်.. သားငယ် တော့ အရမ်းကြွေသွားတာပဲ’

ဝေသည် ကိုယ့်မောင်လေးကို အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းကလေးနဲ့မို့ သဘောမတူဘူးဘာညာမရှိဘဲ တဟိဟိ နှင့် မြတ်ပြောသမျှကို ကျေနပ်သဘောကျနေသည်။ မိချိုရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းကောင်းတာကိုရော၊ အလုပ်ကြိုးစားတာ ရော၊ လူကြီးဆန်တာကိုရော အတွင်းသိအစမ်းသိ

လည်နေရကာ ကိုယ့်မောင်လေးရဲ့ကလေးဆန်မှုနဲ့ တစ်
ယောက်ယောက်က ပဲ့ပြင်ထိန်းကွပ်ပေးမှ အဆင်ပြေ
အချိုးကျသွားမှာကိုလည်း နောကြေပြီးသားမို့ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို သဘောတူတာ။

သားကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်ရတဲ့ယောက်မ
လွင်မာကလည်း ညီအစ်မရင်းချာ တကယ့်မိသားစုဝင်
တစ်ဦးလိုမို့ ဝေတို့စိတ်ချမ်းသာရသည်။ သားငယ်အလှည့်
ကျရင်သာ ဘယ်လိုပေါ့ပေါ့တန်တန် ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့
အပေါ်ယံအလှအပသာရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ခေါ်လာ
လိမ့်မလဲ ရင်ပူနေရတာ။ မိချိုနဲ့ဆိုရင်တော့ သားငယ်
အတွက် ပူပင်စရာမလိုတော့ပေ။ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း
စိတ်အေးရမှာပါ။

‘မနော့ကမှ လလည်ဆွမ်းကျွေးတော့ ကျုပ်ရောက်
သွားတယ်။ ရှင်မောင်လေးကတော့ မနက်စော

စော အရုဏ်ဆွမ်းမှာပဲ လာနိုင်တယ်တဲ့၊ နယ်မှာ
ကွန်ပျူတာစင်တာကြီးတစ်ခုဖွင့်မယ့် Customer
တွေနဲ့ တစ်နေကုန်အလုပ်ရှိလို့တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်
လည်းမိချိုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခဲ့
ရတာပေါ့’

‘ဟုတ်လား.. ပြောပါဦး’

‘ရက်လည်တဲ့ညကတည်းကတဲ့ သူက မိချိုကို
ဖွင့်ပြောတယ်တဲ့’

‘ဟယ်.. သားငယ်အစုတ်ပလုတ်.. သူများနာရေး
ကိစ္စမပြီးသေးဘူး.. အားမနာပါးမနာ၊ အဲဒါ
ကြောင့် ပြောတာ၊ ဒီကောင်လေး အလိုက်မသိ
တတ်ပါဘူးလို့’

‘မိချိုတောင်မှ စိတ်မဆိုးတာ.. ရှင်က ဘာဖြစ်
နေရတာလဲ.. ကာယကံရှင်ကတောင် စိတ်မဆိုး

ဘဲ လက်ခံလိုက်တာကို'

'ဟောတော့. . ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်တယ်'

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ရုပ်မြင်ရဘဲ အသံ
ပဲကြားပြီး အသည်းတယားယားဖြစ်နေရသလိုမျိုး
ဝေသည် ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ခုန်ဆွဲဆွဲဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်
တွေ့ကတော့ ခက်ခက်ခဲခဲကြီးများ ကြိုးပမ်းရမလားလို့။
မိချိုတို့ကလည်း တစ်သက်လုံးယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့
အကြည့်ချင်းတောင် မရိုးမသားစကားမပြောဘူးခဲ့တာ။
အပျိုကြီးရည်းစားထားတော့လည်း ချက်ချင်းကြီး။
နည်းနည်းပါးပါးတောင် မမူတော့ဘူးလား။

'အဲဒါပြောဦးမယ်. . အမှန်တော့ ချက်ချင်းလက်ခံ
တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ လက်မခံဘူးလည်းမဟုတ်
ဘူး။ မိချိုက အ,တာ၊ သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိဘူးတဲ့၊
စိတ်ထဲမှာ အရမ်းအားငယ်ဝမ်းနည်းနေချိန်မို့

အားကိုးမိတာ လည်းပါပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့်
ဟင့်အင်းလို့လည်း သူမငြင်းချင်ဘူး. . . စဉ်းစား
မယ် ဘာညာဆိုပြီးတော့လည်း မပြောတတ်ဘူး
တဲ့. . . အဲဒါနဲ့ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလိုက်တယ်တဲ့၊
ရှင့် မောင်လေးကတော့ အိုကေကိုပဲ ယူလိုက်တာ
ပေါ့'

မိချိုအကြောင်းကြားရတာ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊
သနားလည်းသနားပါရဲ့။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုအဖြေ
မတောင်း ချစ်စကားမဆိုဖူးဘူးဆိုတာ သိသာထင်ရှား
နေတာ။ အခုခေတ်မှာ မိချိုလိုမိန်းကလေးမျိုး မရှိ
သလောက်ရှားပါးနေပါပြီ။ သားငယ်ကံကောင်းပါသည်။

'ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်. . . မိချို တစ်
ယောက်တော့စံပါပဲ။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ရည်းစား
ထားနည်းပါ သင်ရဦးမယ့်ပုံ. . . တား. . . တား'

ကိုနိုင်သည် ဝေတဟီးဟီးတဟားဟားလုပ်နေတာကို စိတ်မရှည်တော့။ တစ်နာရီကျော်နေပြီ ဖုန်းပြောနေတာ။ သူများသမီးရည်းစားကိစ္စကို သူတို့က လူတတ်ကြီးတွေလုပ်ပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်နေတာ။ အိမ်ထောင်သာကျလာတယ်။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ သုံးနှစ်သုံးမိုး ချစ်ကြိုက်လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ဥစ္စာ။ ရည်းစားအယောက် ၂၀လောက်ထားခဲ့တဲ့ ဝါရင့်ကြီးအတိုင်း။

မသိမသာနဲ့ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အိမ်ထဲကိုဝင်လာသော ဖုန်းကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်ခဲ့ပြီး အပြင်မှာ စီးကရက်ကိုမီးညှိပြီးမှ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုနိုင်ပြန်ဝင်လာတော့ ဝေက ဖုန်းဘေးမှာ မကြည်မလင်မျက်နှာထားနှင့် ထိုင်နေသည်။

‘ဖုန်းပြောလို့ပြီးသွားပြီလား’

ကိုနိုင်က မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘မပြီးသေးပါဘူး။ ဖုန်းလိုင်းပြတ်သွားလို့... ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး... အော်တို့ကို မဝင်တော့ဘူး... စိတ်ရှုတ်ပါတယ်’
‘ဒီလိုပါပဲ... ဖြစ်တတ်ပါတယ်’

ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ကိုနိုင်စိတ်ထဲမှာတော့ ရယ်ချင်နေမိသည်။ သိပ်ကို သူများကိစ္စမှာဝင်စပ်စုပြီး နေရာတကာ ပါချင်တဲ့မိန်းမ။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်တော့ ဖုန်းကြိုးကို ပြန်မတပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှနားပြီး သက်သာမှာ။

အပိုင်း (၃)

၂၃။

ချစ်သူတွေဟု သတ်မှတ်ထားကြပြီးဖြစ်သော
သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးက အတော်တော့
ကြောင့်တောင်တောင်နိုင်လှပါသည်။ သူမကလည်း သူ့ကို
'အောင်စည်သာ'လို့ အခေါ်အဝေါ်မပျက်သလို သူက
လည်း 'အစ်မ'ဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်ကို မပြောင်းလဲ။
ထူးခြားလာတာဆိုလို့ ရုံးတိုရောက်တာနဲ့ ကော်ဖီအတူတူ

ရွှေသင်ဇာဗ

သောက်ကြတာရယ်၊ နေ့လယ်စာ ထမင်းလက်ဆုံစားကြ
တာရယ်ပဲ ရှိပါသည်။

အလုပ်ဇယားတွေကို နှစ်ပိုင်းခွဲထားလိုက်ပြီး တစ်
ယောက်တစ်ပိုင်းစီ တာဝန်ယူထားလိုက်ကြသည်။ ရုံးကို
ရောက်တာနဲ့ အရင်ရောက်တဲ့သူက ကော်ဖီနှုပ်ထားပြီး
နှစ်ယောက်ဆုံတော့မှ ကော်ဖီအတူသောက် စကားစ
မြည်ပြော။ စကားစမြည်ပြောတယ်ဆိုတာကလည်း ချစ်
ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း ပြောကြတာမဟုတ်။ တစ်နေ့တာ
လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ၊ ကိုယ်စီကြုံတွေ့ကြတဲ့ အတွေ့
အကြုံတွေကို ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဖြစ်ကြတာပါ။ ပြီး
ရင်တော့ နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်သူကထွက်၊ ရုံးမှာ
နေသူကနေနှင့် နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်အထိ မျက်နှာချင်း
တောင် မဆိုင်ဖြစ်ကြတော့။

သူက Export ကိစ္စတွေကိုပါ တာဝန်ယူထားလိုက်
တာမို့ ဆိပ်ကမ်းပြေးရ၊ ဂိုဒေါင်ပြေးရနှင့် ထမင်းစားချိန်
အမိတော့ ရုံးကိုအမြန်ပြန်ပြေးရသည်။

'အစ်မနဲ့ချစ်သူဖြစ်ရတာလည်း ပျင်းခြောက်
ခြောက်ကြီးဗျာ၊ အတူတူတွဲပြီး စတိတ်ရှိုးလည်း
မသွားရ၊ စားသောက်ဆိုင်လည်းမထိုင်ရ၊ ကလပ်
လည်းမတက်ရ၊ ဖုန်းလည်းအကြာကြီးမပြောရနဲ့၊
စက်ရုပ်ကြီးကျနေတာပဲ၊ အလုပ်နဲ့လုံးပန်းနေရတာ'
တစ်ခါတလေ တစ်နေ့လုံးမနားတမ်း လှုပ်ရှားနေ
ရသောနေ့မျိုးမှာ သူ့စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောမိတတ်
သည်။ သူမကတော့ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင်

'တို့ကတော့ မင်းနဲ့ချစ်သူဖြစ်ရတာ၊ အလုပ်ပိုတွေ
အများကြီးလုပ်လာရတယ်... အရင်ကသိ

ရုံးကို ရောက်တာနဲ့ ကျော့ကျော့ဖျော်တိုက်တဲ့
 ကော်ဖီကို အဆင်သင့်သောက်ရတယ်။ အခုတော့
 မင်းအတွက်ပါ တို့ကဖျော်တိုက်ရတယ်. . .
 ထမင်းစားချိန်ဆိုရင်လည်း အပြင်ရောက်နေရင်
 အဆင်ပြေတဲ့ စားစရာ တစ်ခုခုဝယ်စားပြီး
 ဗိုက်ဖြည့်လိုက်တာပဲ။ အခုမှ ထမင်းစားချိန်အမီ
 ရုံးကိုပြန်ပြေးရတယ်. . . အလှ မပြင်ချင်ဘဲပြင်ရ
 တယ်. . . စကတ်ဝတ်ချင်ဘဲ ဝတ်ရတယ်. . .
 ဖိနပ်အမြင့်မစီးချင်ဘဲစီးရတယ်’

သူမစိတ်ဆိုးအောင် သူတမင်သက်သက်ပြော
 လိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းစိတ်ဆိုးရသူက သူဖြစ်သွား
 သည်။ သူမပြောတာတွေကလည်း စိတ်မဆိုးချင်စရာမရှိ။
 ရှိသမျှ ကိစ္စအားလုံး ကုန်ပါရောလေ။ အလှပြင်ခိုင်း၊

စကတ် ဝတ်ခိုင်း၊ ဖိနပ်အမြင့်စီးခိုင်းမိတာလည်း သူ့အပြစ်။
 သူ့စိတ်ကောက်သွားမှန်းသိလည်း သူမကမတုန်
 မလှုပ်။ ချောဖို့ဆိုတာဝေလာဝေး။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်
 စိတ်ကောက်ပြီးတော့မှ သူမကလည်းမချော့တာမို့ သူ
 အီလည်လည်နှင့်ပြန်ပြီး စိတ်ပြေရပါသည်။ သူငယ်ချင်း
 တွေကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည့် သူတို့ချစ်သူနှစ်
 ယောက်အကြောင်းပြောပြတော့ ရယ်လို့မဆုံးကြတော့။
 ရယ်လည်းရယ်ချင်စရာကိုး။

‘အေးလေ. . မင်းကလည်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို
 အတင်း အလှတွေ ပြင်ခိုင်းရတာလဲ၊ သူ့နေချင်
 သလိုနေပစေပေါ့ကွာ’

‘ငါက သူ့ကိုလှစေချင်လို့ပါကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို
 လှလှပပလေးဖြစ်စေချင်တာပေါ့၊ အဲဒါကို

မိတ်ကပ်တွေ အကြာကြီးလူးထားရင် မျက်နှာပူ
 တယ်တဲ့၊ စကတ် ဝတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာကလည်း
 သူက ရိုးရိုးလုံချည်ကိုတောင် အချိုးကျအောင်
 ဝတ်တာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ အဲဒါကြောင့် အဝတ်
 အစားကို စတိုင်လ်ကျအောင် စကတ်ဝတ်ခိုင်း
 ရတာ. . . ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိဘူး၊ လှချင်စိတ်
 လည်း နည်းနည်းမှမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့
 သူ့ကိုကြိုက်ထားပြီး ဘယ်လိုထိန်းသိမ်း ဆွဲဆောင်
 ထားရမယ်ဆိုတာလည်း သိပုံမရပါဘူး၊
 'ဪ. . . မင်းကလည်း. . . အစကတည်းက ဒီလို
 အေးစက်စက်ဆိုတာ မင်းလည်းသိရက်သားနဲ့၊
 အခုလို အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလို့ အခုချိန်ထိ
 အပျိုကြီးဖြစ်နေတာပေါ့၊ အေးစက်စက်မနိုင်တဲ့

မင်းအစ်မတောင်မှ ယောက်ျားယူသွားတာ ကြာပြီ
 မဟုတ်လား၊
 'အဲဒီအေးစက်စက်ကြီးကိုပဲ ပူနွေးအောင်လုပ်ချင်
 တာ၊ ငါ့ကိုအကြံပေးကြပါဦး၊'
 'တစ်နေ့နေတော့ ပူနွေးလာမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
 မင်းတစ်ခုသိထားဖို့က မင်းအချစ် တကယ်စစ်မှန်
 တယ်ဆိုရင် သူ့ဘာပဲဖြစ်နေနေ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့
 တစ်သားတည်းဖြစ်သွားတာပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ
 ညီမျှခြင်း (=) လိုပေါ့ကွာ၊ ညီမျှခြင်းရဲ့ အရှေ့နဲ့
 အနောက်ကအရာနှစ်ခုဟာ တူညီတယ်လေကွာ၊
 ဒါဆိုရင် သူ့အချစ်က မစစ်မှန်လို့ပဲလား။ သူ့ကို
 သူကကယ်မချစ်တာလား။ အဲဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ပါ။
 ရင်ထဲမှာ ချစ်နေတာကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနဲ့နဲ့နဲ့တာတာ

www.burmeseclassic.com

ခံစားခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့်လည်း လူငယ်ပီပီ
 လူငယ်စရိုက်လေးတော့ ရှိချင်သေးတာပဲ။ ပျော်ချင်သေး
 တာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် သူမအသက်အရွယ်ကလည်း
 အဘွားကြီးအိုတစ်ယောက်လို နေရမယ့်အသက်လည်း
 မဟုတ်သေး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို
 အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။

‘မင်း သူ့ကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကိုလည်း
 မင်း စိတ်ကြိုက်ပုံစံသွင်းလို့မရဘူးဆိုရင် သူနဲ့လိုက်
 ဖက်တဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် မင်းကိုယ်မင်းကြိုးစား
 ကြည့်ပေါ့၊ ဥပမာကွာ. . သူက မင်းထက်အသက်
 ကြီးလို့ မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင် သူ့ကိုနုအောင်
 ပြုပြင်မယ့်အစား မင်းကိုယ်မင်းရင့်အောင်ပြင်
 လိုက်. . သဘောပေါက်လား၊ လှတာမလှတာကို

တော့ သိပ်မစဉ်းစားပါနဲ့ကွာ၊ အလှအပဆိုတာ
 အပေါ်ယံအရေပြားပါ. . သိပ် အရေးမကြီးပါဘူး၊
 ‘ငါမှသူ့လို ဖိုသီဖတ်သီမနေတတ်ဘဲ၊ မင်းကလည်း’
 ‘မနေတတ်လည်း နေတတ်အောင်ကြိုးစားပေါ့
 ကွာ၊ မင်းချစ်တာပဲ’

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူငယ်ချင်းရဲ့အကြံဉာဏ်
 ကိုပဲ လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ သူလည်း သူမလိုစတိုင်လ်မျိုး
 ပြောင်းလိုက်ရင် အခြေအနေတစ်မျိုးတော့ ထူးခြားလာ
 မယ် ထင်ပါသည်။

၂၄။

မြတ်ပုံစံသွင်းပေးထား၍ အဝတ်အစားဝတ်တာ
ရော မလှအပ်ပြင်တာရော စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဂရုတစိုက်
ပြင်ဆင်တတ်လာပေမယ့် ကြာတော့ ရှုပါပျင်းလာရပါ
သည်။ နာရေးကိစ္စနဲ့ ကြုံလိုက်ရပြီးကတည်းကလည်း
ပိုပြီးအလှပြင် ချင်စိတ်မရှိတော့။ လူမြင်တင့်တယ်ရှု
ဝက်စားဖြစ်တော့သည်။

ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ

ကျွန်ုပ်တို့

အမှားမှားနှင့် ကောက်ရလာသောချစ်သူက ရှုပါနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လေသည်။ သူက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပကို အင်မတန်မှစိတ်ဝင်စားသူ။

‘အဝတ်အစားသပ်ရပ်လှပနေမှ လူတွေက Impression ရှိတာအစ်မရဲ့၊ အစ်မ အလုပ်ကိစ္စကြီးကြီး မားမား တစ်ခုကိုလုပ်ဖို့ တခြားကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ကဘော့စ်နဲ့ ဆွေးနွေးရမယ်ဆိုပါတော့... အစ်မ ဝတ်ထားတာက ပုံမကျပန်းမကျနဲ့ မသပ် မရပ်ဖြစ်နေရင် အစ်မကို အရင်ဆုံး စေ့တေ့တွေ့ ချင်းမှာ အမှတ်လျော့မှာပဲ’

သူပြောမှပဲ ကိုယ့်မှာ ဘာအလုပ်မှတောင် လုပ်စားလို့ မရတော့သလို ဖြစ်နေရပါသည်။ ဒီပုံစံနဲ့ပဲ လုပ်ငန်းတွေကို အောင်မြင်အောင်လုပ်လာခဲ့တာ၊ သူ့အလုပ်မဝင်ခင်၊ သူနဲ့မတွေ့ခင် နှစ်တွေအများကြီးထဲ

ကပင်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူ့ကိုရှုပါ ပြိုင်ပြီးမငြင်းချင်။ ရှုပါ့ကို သူ့သိပ်ချစ်မှန်းသိနေတာကြောင့် သူ့ဘာဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာကိုလည်း ရှုပါနားလည်ပါသည်။

နှစ်ဆယ်တစ်၊ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ် ခေတ် လူငယ်လေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ခေတ် ဆန်ဆန် လှလှပပလေးတော့ ဖြစ်စေချင်မှာပင်။ ရှုပါလို့ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်ပိုပြီး ကြီးရင့်နေပုံပေါက်တဲ့ ပုံစံ တုံးတုံးနဲ့တော့ ရေရှည်ဘယ်တွဲသွားချင်ပါမလဲ။

ခက်တာက ရှုပါကိုယ်တိုင်ကလည်း အလှအပကို အပျိုဖော်ဝင်စကတည်းက အလှမ်းဝေးခဲ့တာပါ။ တစ်ခါ တစ်ရံစိတ်ကူးပေါက်လို့ ထပြင်ဆင်ဖြစ်တာကလွဲရင် နဂို ပုံစံအတိုင်း ခပ်ရိုးရိုးသာနေဖြစ်တာ။ အဖေကြီးဆုံးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ပိုလို့တောင်အလှအပနဲ့ ဝေးသွား ခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာကလည်း အဆန်းကြယ်သား။

ဂျစ်တစ်တစ် ဘုကျကျနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့ကလေးဆန်မှုတွေကို ရယ်ချင်စိတ်နဲ့သည်းခံရင်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာသူ့အတွက် အချစ်တွေအပြည့်အသိပ် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေခဲ့တယ်မသိ။

ဦးနှောက်နဲ့ယှဉ်ပြီး ရွေးချယ်စတမ်းဆိုရင်တော့ သူက ရူပါစဉ်းစားမယ့် စာရင်းထဲတောင်ပါမှာမဟုတ်။ ကိုယ်နဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆချင်း၊ အမူအကျင့်ချင်း တစ်ခုခုကိုမတူညီတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲသွားကြဖို့ဆိုတာ ယောင်လို့မှမစဉ်းစားမိခဲ့တဲ့ ကိစ္စပါ။ အခုတော့ ဒီဆန့်ကျင်ဘက်လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်အောင် တစ်သက်လုံးအတွက် ရည်စူးလို့ချစ်ခဲ့မိပြီ။

သူ့ကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ရင်တော့ သူ့ကြိုက်တဲ့သဘောကျတဲ့ အမူအကျင့်အတိုင်း ရူပါနေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတော့မှာပင်။ သူ့အလှပြင်တာကြိုက်ရင် ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် အချိန်လုပြီး အလှပြင်ရတော့မှာပါပဲ။ ဖိနပ်အမြင့်စီးစေချင်တဲ့အတွက် ခြေသလုံးတွေအတောင့်ခံပြီး ဖိနပ်အမြင့်စီးရမှာပင်။ စကတ်တွေဝတ်တာ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ဝတ်ရတော့မှာ။

နောက်ဆုံးတော့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ချစ်သူကိုပေးဆပ်ရခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်တိုပဲ ကျေကျေနပ်နပ် ဝင်ရတော့မှာဖြစ်သည်။

၂၅။

အဲဒီနေ့သည် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူသက်
တမ်း (၇)လပြည့်သောနေ့ဖြစ်ပါသည်။ အမှတ်တရအဖြစ်
ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာသွားစားကြမယ်လို့ နှစ်ယောက်စလုံး
တိုင်ပင်ထားကြပါသည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အပြန်အလှန် လက်ဆောင်တွေလဲကြမယ်လို့လည်း စိတ်
ကူးထားကြသည်။

သူကတော့ သူမအတွက် သူ့ပိုက်စံဖောင်းလုံး

ရွှေသင်္ကေ

ပြောင်းလဲပေးဖို့ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ခါတိုင်းဝတ်နေကျ အဝတ်အစားတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး အရောင်အဆင်းဖျော့ဖျော့ ရှုပ်အကျီအကွက်နဲ့ ဦးဂျမ်းလုံချည်တွေကိုပဲ သူမဝတ်သလို ဖိုသီဖတ်သီဝတ်တော့မည်။ စကားပြောရင်မကြီးကျယ်ဖို့ ကလပ်တက်တာ စတိတ်ရှိုးတိုင်းသွားတာတွေလျော့ဖို့ သူမပျော်မွေ့တဲ့ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေကြားမှာပဲ သူလည်းကျေကျေနပ်နပ် ပျော်ရွှင်နေနိုင်ဖို့။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တော့ သူ့ကြိုးစားပြောင်းလဲမှာပါ။

ရွှေပါဆုံးဖြတ်ထားသော သူ့ကိုပေးမယ့်တတိကလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ လှလှပပသပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတော့မယ်ဆိုတာဖြစ်သည်။ သူ့ဖုန်းအကြာကြီး ပြောချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောရမှာပဲ။ စတိတ်ရှိုးသွားရအောင်ဆိုရင်လည်း အခုခေတ်ကောင်မလေးတွေလို စကတ်ကိုဝတ်။

နောက်ပွင့် ရွှေဖိနပ်ကိုစီး၊ မျက်နှာမှာ ကိုရီးယားမလေးတွေ အလှပြင်သလို အရောင်ဖျော့တော့တော့ပြင်ပြီး သူ့နဲ့အတူ လိုက်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပင်။ မိုးလင်းကမိုးချုပ် အလုပ်တွေကိုပဲ မိမိလုပ်တော့တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အားလပ်ချိန်ကိုထားရမှာပင်။

ချိန်းထားသောဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်သော အခါ သူ့ကားလည်း ရှုပါကားနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်ရပ်လာပါသည်။ ရှုပါက ကားပေါ်ကချက်ချင်းမဆင်းသေးဘဲ တိုယ်ပြင်ဆင်လာတာတွေအဆင်ပြေရဲ့လားကြည့်ရသေးသည်။ သူ့ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကတ်နဲ့ ငွေမှုန်လေးတွေပါသော ဘလောက်အင်္ကျီပုံဆန်းဆန်း။ မျက်နှာကိုလည်း သူ့စိတ်ကြိုက်အလှခြယ်လာပါသည်။ စိတ်တိုင်းကျတော့မှ ရှုပါကဆံပင်ကိုတစ်ချက်သပ်တင်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

သူကလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို ကားရပ်

က ဆင်းလာတာမို့ သူနှင့်ရူပါ မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေ အထား ဖြစ်သွားရသည်။

ရူပါက သူ့ပုံတို့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်ကြီးကြီး ပုံစံတုံးတုံးနဲ့ ပုဆိုးကလည်းညိုညိုမိုင်းမိုင်း။ ဒီကြားထဲ ပုဆိုးကို ခြေ သလုံးတစ်ဝက်လောက်အထိ ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသည်။

သူကလည်း ရူပါအပြင်အဆင်တွေကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩ ကြက်သေသေနေသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတော်ကြာကြာရပ်ကြည့်နေကြပြီးမှ အပြန်အလှန် လဲကြမယ့်လက်ဆောင်ဆိုတာကို သတိပြုမိသွားကြလျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိကြလေသည်။

အချစ်ဆိုတဲ့

ညီမျှခြင်းအောက်တို့ရောက်တဲ့အခါ

အတုအားလုံးဟာ

တစ်သားတည်းဖြစ်သွားကြတယ်။

myanmar

မြန်မာ

မြန်မာ

အချစ်ညီမျှခြင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM